

ЕЛИЗАБЕТ ФЕЪРЧАЙЛД МЪЛЧАЛИВИЯТ УХАЖОР

Превод от английски: Мария Цочева, 1995

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Като оживяла сянка Ашли Хоукс Кесълфорд, четвърти граф на Хенли, се отдели от прикритието на сутрешния сумрак, откъдето с циничен интерес бе наблюдавал къщата, която държеше под наем на Хедър Стрийт. Настроението му бе черно като безформеното палто, което обвиваше раменете му, мрачно и тъжно като нощното небе, на което не бе проблеснала нито една звезда. Като нощта, през която той, премръзнал и вкочанен, бе наблюдавал къщата. С напредването на времето го напуснаха и последните надежди. Единственото нещо, което сгриваше Хоукс в този момент и го тласкаше към къщата, бе наранената му гордост, която го изгаряше като прободна рана дълбоко в корема му. Време беше да спусне завесата и да сложи край на безвкусната драма, която се бе разиграла пред очите му. А може би бе време вече да се откаже и от жените — дори и от онези, за услугите на които си плащаше.

Грациозен и пъргав като котка, Хоукс безшумно скочи от коня си. Палтото му се завъртя около него като буреносен облак. Сърцето му тегнеше от прозрението, до което бе достигнал по време на дългото си нощно бдение. Не беше в характера на Хоукс да си затваря очите пред истината или пред неизпълнените обещания, без значение колко трудно и мъчително е това, нито пък му бе присъщо да се скрие някъде, за да бъде раните си. Знаеше, че трябва да се изправи лице в лице с хората, които го бяха наскърбили още сега, преди зората да е възвестила настъпването на новия ден.

Постави ключа в ключалката и с лекота отвори познатата врата. Пъстрата котка на Кетрин се приближи и се отърка в краката му. Доволното ѝ, шумно мъркане отекна в смълчаната къща. Той се наведе и я погали зад ушите, а ъгълчетата на устните му се разкривиха от мрачна, тъжна гримаса. А после, подобно на по-голяма и далеч по-опасна котка, Хоукс тръгна нагоре по стълбището. Прескачаше стъпалата по две наведнъж, без да издаде нито звук. Поколеба се за миг пред вратата в горния край на стълбището като се питаше дали не

очаква прекалено много от хората, които допускаше близо до себе си. После напрегна мускули; тялото му придоби заплашителната стойка на хищник, който се готви за скок.

Нямаше връщане назад. Стореното не можеше да бъде поправено, измаменото доверие не можеше да бъде възстановено. Той рязко отвори вратата. Тя се блъсна в стената и трясъкът прозвуча като изстрел в смълчаната, потънала в тишина, стая.

Хората, които се намираха в стаята, изобщо не допускаха, че графът е възнамерявал да ги навести. И мъжът, и жената подскочиха от изумление и като викаха изненадано седнаха в леглото.

— Кой е там? — изпищя тя.

— По дяволите! — промърмори той и скочи, обхванат от внезапно желание да напусне леглото, но се скри под завивките веднага щом замаяният му от съня ум регистрира факта, че няма нито една дрешка върху себе си.

— Но кой би могъл да бъде, *chere amie*^[1]? — измърка Хоукс, застанал в тъмнината до вратата.

— Не го убивай, Ашли!

Хоукс, напълно пренебрегнал онзи, за когото ставаше дума, се приближи бавно до един от високите прозорци до леглото и вдигна тежките пердета. Сива, призрачна светлина освети стаята.

— Нямам никакво намерение да си създавам подобни главоболия, мъничката ми — провлечено промърмори той.

Ако Кетрин Стоун бе малко по-проницателна жена, тя може би щеше да проумее, че графът на Хенли е джентълмен, добре усвоил изкуството да прикрива разочарованията си под маската на равнодушно безгрижие. Госпожа Стоун обаче не се отличавахе с особена прозорливост. Тя бе напълно неспособна да чете между редовете. Разбираше само онова, което декламираше от сцената, и ценеше единствено пресилените театрални изблици на страсти и емоции. А Хоукс изобщо не се държеше така, както би трябвало, според представите ѝ, да се държи един измамен любовник. Обуздал пламналия гняв, който тлееше под равнодушната му маска, той седна на един стол до прозореца и учтиво предложи:

— Може би трябва да ни запознаеш — посочи към мъжа, сврян под завивките до нея. — Нямам представа как да се обърна към този господин, за да го помоля да напусне.

Мъжът под юргана изръмжа, но Кетрин, широко отворила красивите си лешникови очи, все още шокирана от факта, че изневярата ѝ бе изобличена, отговори, без да мисли.

— Но той ми каза, че ти е приятел!

— Приятел? Наистина ли? — Графът изглеждаше заинтригуван. Надигна се от стола и дръпна завивките, за да открие лицето на мъжа. — Не, не е приятел — твърдо заяви той, след като го огледа внимателно, а лицето му остана равнодушно и безизразно, — но въпреки това, се познаваме. Господин Престън, нали?

До тази сутрин Хоукс бе считал Престън за един от най-близките си приятели. Брет отхвърли завивката и седна в леглото.

— Много добре знаеш кой съм, Хоукс.

Графът запази каменното си изражение, по което не пролича и следа от болезненото чувство на измамено доверие, което разкъсваше душата му.

— Ще ни оставите ли, господин Престън? — Тонът му беше хладен, но безупречно вежлив и коректен. През цялото време отказваше да погледне към Брет.

Кетрин започна да хленчи.

— Хоукс, нека ти обясня... — примоли се Брет.

Хоукс го прекъсна.

— Само приятелите ми могат да ме наричат Хоукс, господин Престън. Настоявам да се въздържате от подобно обръщение. Освен това нито съм ви молил, нито пък желая да чуя обясненията ви. Сега ще ни оставите ли?

Брет въздъхна, сви рамене и с извинение погледна към красивата млада жена, която го бе приела в леглото си, и възприе същата студена сдържаност и официален тон.

— С удоволствие бих го направил, милорд, ако бъдете така добър да ми подадете панталоните от еленова кожа, върху които сте стъпили.

Хленченето на Кетрин премина в ридания. Въпреки че ръцете му трепереха, Хоукс небрежно взе кожените панталони и като обърна гръб на мъжа, когото някога бе наричал свой приятел, ги подхвърли на леглото. Успя да остане напълно безразличен към плача на Кетрин. Жените — особено непостоянните, неверни, пресметливи създания като нея — не би трябвало да бъдат благословени от изкусното оръжие на сълзите.

Брет, който възвърна самоувереността си веднага щом облече аленочервената си униформа на офицер от Кралската кавалерия, се опита да каже нещо, докато, седнал на ръба на леглото, нахлузваше високите си до бедрото ботуши. Думите обаче замръзнаха на устните му, когато Хоукс заяви с нетърпящ възражение, леденостуден глас:

— Можете да си тръгнете сам, господин Престън. Изглежда, че знаете пътя.

Безцеремонната грубост на тези думи изтръгна едно „Извинявай, старче“ от устата на Брет. Думите обаче не можеха да разрушат леденото самообладание на Хоукс.

— Довиждане, сър — бе единственият му отговор.

Брет нахлупи триъгълната си шапка и излезе.

Сърцераздирателните вопли на Кетрин станаха по-силни. Хоукс не можа да остане безразличен и ѝ подаде кърпичката си.

— Издухай си носа, Кати.

Красивите ѝ лешникови очи се разшириха от изумление при това мило предложение и тя бързо го погледна.

Хоукс се почувства като глупак. Жената отново го бе измамила.

— Вълнуващото ти представление наистина става по-добро, когато успееш да пуснеш някоя сълза, Кет — измърка той.

Тя захвърли кърпичката към него. Опитът се оказа несполучлив.

— Един истински джентълмен никога не би обидил една дама с подобна злобна забележка.

Думите се оказаха също толкова безрезултатни, колкото и ударът с кърпичката.

— Това е твърде съмнително твърдение — заяви той с кадифения си глас. В гърлото му напираше неудържим смях. — Аз съм *Звяра*, котенце, а всяка една жена в този град може да ти каже, че *Звяра* не е джентълмен.

Вбесена тя захвърли една възглавница към него. Този път се прицели по-добре и възглавницата мина съвсем близо край лявото му ухо.

— Ти наистина си звяр. Хората ме предупреждаваха, че само за един миг можеш да промениш чувствата си. Върви си! Не желая повече да гледам учтивото ти безразличие!

Той се поклони.

— Както желаете, мадам. Повече няма да ви безпокоя.

Тя отново се разрида, този път заради готовността му да си тръгне. Беше достатъчно суетна, за да вярва, че той няма да се откаже от нея толкова лесно. Твърде късно Кетрин си припомни, че е добре облечена и живее спокойно благодарение на щедростта на графа. Твърде много щеше да загуби след неговото сбогуване.

— Безсърдечно същество! — кресна тя.

Думите ѝ не оказаха никакво въздействие. Тя хвърли още една възглавница.

Хоукс се отмести невъзмутимо и възглавницата прелетя край него. Той се загледа с тъга в летящия предмет, изпитал необяснимо родство с използваната възглавница, която прелетя над парапета, а разпилялата се перушина се посипа като градушка върху площадката. Очите му бяха бездънни, тъмни и леденостудени. Обърна се и за последен път погледна младата жена, която го бе запленила в мига, в който я бе видял за пръв път в Кралския театър преди осем месеца.

— Можеш да използваш къщата до края на следващия месец — рече той. — Нямам никакво намерение да подновя договора. Ако желаш, можеш да предприемеш съответните мерки за освобождаване на помещенията.

— Ти изобщо не се интересуваеш от желанията ми — изкрещя тя, а той тръгна надолу по осеяното с пера стълбище.

Хоукс осъзна, че тя е напълно права. В този момент той не се интересуваше нито от желанията, нито от хитрините и обясненията ѝ. Далеч по-разстроен бе от сблъсъка с Брет. От Кетрин бе очаквал страст, а не постоянство. Би било прекалено наивно да изисква вярност от жена с характера и работата на Кетрин. Може би това се отнасяше за всички жени, с изключение на майка му, постоянството на която отиваше в другата крайност. Тя бе останала вярна и на мъртвите.

Но Брет бе нещо съвършено различно. Той бе измамил доверието му, наранил го бе до смърт. Странно вцепенен Хоукс се метна на седлото, развял дългото си черно палто, преди полуголата Кетрин да се подаде от отворения прозорец в необичайно раздърпан вид.

— Безсърдечно същество!

Той свали шапка и ѝ се поклони, после пришпори черния си кон. Чувстваше се така, сякаш сърцето му наистина го нямаше.

— *Звяр!* — Викът ѝ изразяваше пълното ѝ поражение. Той не беше съвсем сигурен дали тя се опитва да го обиди или да го върне при

себе си, като използва прозвището му. Но това така или иначе нямаше значение. Кетрин съвсем правилно го бе обвинила, че само за миг бе променил чувствата си към нея.

Прозорецът с трясък се затвори след него.

Необузданите викове на Кетрин Стоун не можеха да бъдат чути сред трясъка на каретите по Пикадили, където пътят се стесняваше и отвеждаше към Лейстър Фийлдз. Каруци и кабриолети, карети и коне трополяха по пътя си, преди да стигнат острия завой и да забавят ход по тясната улица, защото само по Хеймаркет^[2] можеха да стигнат до Уайтхол^[3] и Странд.

Ето защо изглеждаше малко необичайно, че един джентълмен в напреднала възраст и оплешивяващо теме стоеше като закован на североизточния ъгъл на кръстовището, ангажиран в сериозен разговор с твърде млада госпожица, която често бе принудена да вдига глава към него, за да разбере какво ѝ казва.

Младата дама очевидно бе от заможно семейство и макар колосаното ѝ боне да не бе достатъчно високо, в съответствие с последните модни тенденции, тя бе облечена в добре ушита рокля с висока яка, изработена от професионално декорирана качествена батиста. Роклята беше украсена с тройни дантелени рюшове, широките буфан ръкави бяха привързани на три места с панделки в убито морскозелено, наречено помона^[4], които съвсем отскоро се продаваха по магазините. Подплатената с коприна пелерина, която падаше на меки гънки от рамената до коленете ѝ, беше в същия цвят и минувачите, които минаваха близо до тях, не можеха да не забележат, че цветът е чудесно подбран, защото подчертаваше цвета на очите на младата дама.

Но не безупречния вкус по отношение на цветовете, а съвършените женствени форми, от които на човек сякаш му спираше дъха, привличаха погледа на всеки мъж, който вървеше в тази посока. Неподправената радост, която струеше от чаровното ѝ лице, обаче, най-силно приковаваше вниманието им. Уличното движение по правило се забавяше на това кръстовище. Каретите напредваха съвсем бавно, а каруцарите, кочияшите и търговците дърпаха юздите, за да възпрат конете си, и се оглеждаха наоколо.

Кочияшите на един млекарски файтон и на един файтон с две колела, които чакаха ред, за да пресекат, се спогледаха над задниците на конете си и се съгласиха, че нямат нищо против забавянето. Всъщност кочияшът на двуколката, макар че бе женен, се обърна към млекаря, намигна му и кимна:

— Не съм си и помислял, че точно тази сутрин ще срещна Венера на кръстовището.

Млекарят се захили.

— Аха. Наистина е прекрасна гледка.

Госпожица Сара Уилкс Линдъл, красивата Венера на кръстовището, изобщо не забелязваше главите, които се обръщаха към нея, нито пък виждаше красивите цветове, обагрили небето на изток. Сара Линдъл беше сляпа. Красивите морскозелени очи, които така чудесно се съчетаваха с панделките, раздвижвани от лекия ветрец, не виждаха нищо.

Изразът на съсредоточено внимание, който осветяваше лицето ѝ, бе предизвикан от звуците, не от гледката наоколо. Колелата трополяха, копитата на конете чаткаха по калдъръма. Гласове, които бъбреха много по-бързо от онези, с които бе свикнала в провинцията, говореха на диалекти, които ѝ бе трудно да разбере. Какофонията от звуци атакуваше слуха ѝ така натрапчиво, както смесицата от аромати, изпълващи обонянието ѝ.

Вкъщи Сара знаеше къде ще я отведе всяка нейна стъпка. Всеки звук, всеки аромат ѝ бяха познати. Лорд Линдъл държеше сляпата си дъщеря в пълната безопасност на дома им в Линдъл хол. Всяка нейна потребност бе задоволявана, а миналото, настоящето и бъдещето на Сара бяха педантично обсъждани и планирани. Пред нея не съществуваха никакви изненади, никакви пречки не я спъваха. Цялото ѝ минало и голяма част от бъдещето ѝ бе предсказуемо и праволинейно — тя живееше в пълна сигурност, закриляна и защитавана от всякакви шокове и изненади.

Този нов свят, в който се бе озовала, бе плашещ и смущаващ, но всепоглъщащ и завладяващ по начин, който тя не си бе представяла преди. В Лондон всяка нейна стъпка бе непозната, изпълнена с препятствия и трудности. Една обикновена разходка по тротоара се превръщаше в мъчително, изнурително, шумно приключение. Сара бе

объркана, замаяна и въодушевена. Новите ѝ преживявания надминаваха всичките ѝ очаквания.

От момента, в който излязоха на тази сутрешна разходка, доктор Тървей нервно се покашляше и непрекъснато мърмореше нещо под носа си. Тези едва доловими звуци, както и все по-бавните крачки, с които се движеше, колкото по-наближаваха целта си, оставиха у Сара неловкото убеждение, че добрият лекар предпочита да е всякъде другаде, но не и тук — на път за дома на една от най-известните си пациентки — лейди Амелия Кесълфорд, овдовялата графиня на Хенли.

Идеята за това пътуване принадлежеше на кръстницата ѝ — Лидия Тървей, и Сара бе дошла в Лондон по нейна покана. Седем години подред Лидия бе писала писма до бащата на Сара, умолявайки го да позволи на дъщеря си да опита вкуса на живота в големия град. Седем години подред лорд Линдъл бе отклонявал щедрите ѝ покани. Тази година писмото от Лидия бе пристигнало отново — по-дълго и по-смело от предишните.

„Не можеш вечно да държиш дъщеря си изолирана от света на равните ѝ в обществената йерархия само заради слепотата ѝ — караше се Лидия в писмото си, — а аз няма да ти позволя да наказваш Сара заради глупостта на майка ѝ.“

Баща ѝ прочете сърдитото писмо на Лидия. После го прочете още веднъж. Сара сдържаше дъха си и се осмеляваше да се надява, че тази година той може да сметне, че е разумно да я пусне. От дълго време тя се опитваше да не обръща внимание на неясния, разяждащ копнеж, съсредоточен в областта точно под сърцето ѝ. Приемаше живота си и плановите на баща ѝ за нея, без да задава въпроси, без да му противоречи, но писмото отново бе възбудило обхваналото я напрежение и безпокойство.

Вече години наред Сара изпитваше тези чувства. В миналото винаги бе успявала да потисне недоволството си след всеки пореден отказ на баща ѝ. Тази година обаче беше различно. Сара просто не можеше да скрие колко много я привлича мисълта да прекара един

сезон в Лондон. Копнежът в душата ѝ растеше. Мъчителните терзания не ѝ даваха покой.

Навремето майката на Сара се стремеше към Лондон подобно на нощна пеперуда, привлечена от пламъка на свещта. Замина, покорена от блясъка на новите дрехи, изтънчената галантност, непрекъснатата въртележка от забавления, и изостави съпруга и малката си дъщеря. И също като нощните пеперуди, лейди Линдъл изгори деликатните си крилца. Изгуби огромни суми пари на хазарт, похарчи цяло състояние за дрехи, шапки и обувки, едва не предизвика скандал с необмислените си флиртове. Лорд Линдъл може би щеше да ѝ прости всичко, но жена му се върна в Линдъл хол повалена от силна треска, от която така и не се възстанови. Това той не можеше нито да прости, нито да забрави, защото същата треска отне зрението на дъщеря му.

Сара дълбоко бе изстрадала загубата на майка си. И докато скърбеше за нея, бе решила, че тя самата ще бъде различна. Твърдо бе решена да отбягва Лондон, играта на карти, танците, всички онези неспокойни лутания на духа, които може да е наследила от майка си. Убеждаваше себе си, че Лондон изобщо не я привлича, но когато за нейно изумление осъзна, че това не е така, когато пристигна поредната покана от кръстницата ѝ, тя реши да заглуши терзанията и копнежа в душата си като се съгласи с любимия план на баща ѝ за бъдещето ѝ. Обеща му, че ще се омъжи за Джефри Гарви, неженения най-голям син на най-добрия приятел и съсед на баща ѝ, сър Гарт Гарви, след като той се завърне от двегодишната си служба отвъд океана. Бе решена да се превърне в добра и вярна съпруга, различна от майка си във всяко едно отношение.

За нейно огромно разочарование любопитството ѝ, свързано с Лондон, изобщо не намаля след даденото обещание. Точно обратното — то сякаш ставаше по-силно.

Подтиквана от мисли за тъжния край на майка си, дълбоко убедена, че трябва да прогони призрака ѝ от съзнанието си, преди да се отдаде на брачния живот, Сара се осмели да прибави собствените си молби към настояванията на Лидия. Може би един сезон в Лондон щеше да успокои растящата ѝ неудовлетвореност.

— Аз скоро ще се омъжа, татко — бе изтъкнала тя. — Зная много малко за промените, които ще настъпят в живота ми, но съм сигурна, че ще бъда добра съпруга, напълно доволна от живота си. Струва ми

се, че ще бъде крайно неуместно да предадеш на Джефри, който е пътувал много и добре познава света, една съпруга, зелена и неопитна като ученичка.

Остана изумена, когато баща ѝ се съгласи, макар да не знаеше, че всъщност нейните доводи не бяха от особена важност. В края на краищата, съпругът на Лидия, който беше лекар, наклони везните в полза на Сара. От всички хора на света, един лекар можеше най-добре да я пази от неприятности и беди.

Фактът, че Джордж Тървей е лекар, може и да бе успокоил страховете на баща ѝ, но същият този факт не улесняваше по никакъв начин достъпа на Сара до обществото. Един лекар, пък бил той и с благороден произход, трябва да се примирява с неудобното петно на професията си в едно общество, в което хората се оценяваха според титлите, земите и парите им, както и според способността им да живеят, без да работят. Джордж и Лидия Тървей живеяха тихо и спокойно, работеха усърдно и почти не се включваха в шумотевицата, трескавите забавления и вихрения начин на живот на висшето общество.

— Не можем да направим нищо друго, освен да я представим на една от матроните, които ревностно пазят достъпа до Алмак^[5] — заяви Лидия на съпруга си.

Лекарят, който се доверяваше на преценката на жена си за всичко, свързано с обществения живот, се съгласи да се срещне с една от пациентките си — овдовялата графиня на Хенли. Лейди Кесълфорд бе един от стълбовете на почтеността, тя осигуряваше протекции и гаранции за надеждност.

— Не е необходимо да правим това, доктор Тървей — заяви Сара, докато весело вървеше напред, използвайки бастуна си от слонова кост. Ушите ѝ долавяха всички звуци на оживения град. — Не е необходимо да ходя в Алмак. Има толкова много неща, които мога да видя и да направя — амфитеатъра Астли, колекцията от статуи на господин Таунли, Галерията на шепота в Свети Павел...

Лекарят, който тъкмо преговаряше думите, които щеше да каже на графинята, я прекъсна.

— Лидия има право, знаеш това. Проклетите гаранции са жизненоважни. Те осигуряват подходящи връзки — също както при хората, които имат лежа в театъра. Човек трябва да ги има.

— Наистина ли? — Сара се усмихна и смени посоката на движение. Тя изпитваше неописуемо задоволство, разходката по улицата я забавляваше, доставяше ѝ истинска радост. Струваше ѝ се смешно, че трябва да положат толкова усилия, за да може тя да получи достъп до Алмак.

— Разбира се. Лидия знае най-добре. Кръстницата ти е много умна жена и много прозорлива, когато става дума за светска изтънченост. Могла е да се омъжи за не един джентълмен с титла. Семейството ѝ смятало, че трябва да се омъжи поне за рицар, но тя категорично им заявила, че иска само мен.

Сара долови вълнението на лекаря по леко предрезгавелия му глас. Беше развълнуван, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Металните рамки на очилата издрънчаха в разперените му ръце, той шумно издуха носа си, сякаш за да подчертае едновременно силната си решимост да довърши започнатото и голямата благодарност към Лидия, която бе направила огромна жертва, като се бе омъжила за него — най-младия син в едно семейство, загубило парите и влиянието си при две поколения комарджии и прахосници.

Ако не бе забил лице в носната си кърпичка, и ако не бе позволил на мислите си да се отклонят от настоящето, той може би щеше да забележи онова, което Сара дори и не подозираше — неприятностите препускаха към тях и то твърде бързо.

Избавил се от вцепенението, причинено му от жестоката измяна на приятеля и любовницата му, Хоукс пришпорваше коня си и препускаше със скорост, която не изглеждаше особено благоразумна на фона на уличното движение. Цялото му внимание бе съсредоточено върху пътя. Той се промъкваше сред спрелите фургони и карети, които се движеха едва-едва, а срещу него блестеше изгряващото слънце.

Светлината обагри върховете на дърветата, ярка и ослепителна, и сред този блясък пред Хоукс, замижал срещу светлината, се появи жена, която по-скоро приличаше на съвършена богиня, стъпила на тротоара, огряна от яркия небесен водопад. Макар да бе посветил по-голямата част от ужасната нощ на клетви, че никога повече няма да позволи да бъде покорен от някоя жена, Хоукс насочи цялото си внимание към нея. Окъпана в ореола от слънчева светлина, богинята просто не можеше да бъде отмината. Слънцето грееше откъм гърба ѝ, светлината, която се провираше през клоните на дърветата, покрити с

утринна роса, бе мека и приглушена. Светлината очертаваше тялото ѝ и като течна злато се спускаше по тънката материя на роклята ѝ, а цялата ѝ фигура — от върха на шапката до подгъва на роклята, бе обагрена в златисто.

Той все още не виждаше ясно лицето на това видение. Вдигнатите ѝ нагоре къдрици надничаха изпод бонето, което бе завързано под такъв ъгъл, че да разкрива само част от ласкаво усмихнатите устни и заоблената, мека брадичка.

За момент Хоукс забрави, че бе прекарал една безсънна нощ, опитвайки се да разобличи невярната си любовница, забрави за измяната на приятеля, забрави и за натовареното движение около себе си. Не виждаше къде стъпва конят му, не забелязваше нищо друго, освен изящното видение пред себе си. Тъкмо си мечтаеше тя да отметне глава назад, за да види повече от лицето ѝ, когато Брутърс се изправи на задните си крака.

Конят бе впечатлен не толкова от ослепителната, очертана от слънцето изящна фигура на Сара, колкото от бастуна ѝ от слонова кост. Преживял битката на Уелзли^[6] при Талвера, Брутърс погрешно възприе бастуна като далеч по-смъртоносно оръжие. Отметнал глава, той със сърдито цвилене се изправи на задните си крака, за да избегне опасността в лицето на бастуна, който Сара размахваше напред-назад пред себе си, точно като извадена сабя.

— Не, Брутърс!

Хоукс мигновено отклони вниманието си от Сара, а Брутърс силно дръпна юздата и скочи в една двуколка.

— Проклятие! — изръмжа Хоукс.

Двуколката, загубила баланса си, се обърна с остро скърцане и изсипа товара си на пътя. Кочияшът изруга изразително и обхванат от облак пара, се зае да успокоява конете си.

Подбелил очи, Брутърс отстъпи назад от лавината от слама, изсипала се в краката му. Рязкото му движение би хвърлило не един добър ездач на земята, но Хоукс успя да се задържи на гърба му, като крещеше с все сила:

— Не, Брутърс! Не! Успокой се, дявол такъв!

Брутърс обаче не желаше да се успокои. Вместо това отново се изправи на задните си крака точно под носовите на два коня, впрегнати в товарна каруца, после изпръхтя нещастно и внезапно се обърна

назад, вбесен от опасната близост на другите животни. Захапа юздата с все сила и се юрна напред.

— Пазете се! — изкрещя Хоукс, навел се над гривата на Брутъс в отчаян опит да хване юздата. Конят стъпи на тротоара и хукна напред.

Слънцето все още сияеше като корона около главата на Венера, която стоеше като статуя, точно на пътя на Брутъс.

Хоукс дръпна юздите и изрева с пълно гърло.

— По дяволите, жено! Пази се от пътя! Сляпа ли си!

Сара бе сигурна, че сърдитият вик бе адресиран към нея, но не се помръдна, защото знаеше, че една крачка само можеше да я отведе под копитата на коня, а точно в този момент не биваше да греши. Притиснала ръце към тялото си, тя се опита да се превърне във възможно най-малка мишена и смело остана на мястото си, наострила уши и здраво стъпила на краката си. Разчиташе, че острият ѝ слух ще ѝ подскаже в коя посока да отскочи в последния момент. Краткият миг на очакване ѝ се стори безкраен. Чаткането на подкованите копита се приближаваше, но тя стоеше на мястото си, подобно на тореадор, застинал в очакване на бика. В последния момент Сара отскочи настрана и огромната маса на човека и животното, придружени от проскърцването на кожените юзди и шумоленето на развятото палто, прелетяха край нея, а вятърът разлюля полата ѝ и разпиля къдриците по лицето ѝ.

Сетивата ѝ бяха атакувани от безброй усещания, неуловими като въздуха около нея. Тя долови миризмата на коня, острия дъх на страха, лъхна я мирис на пот, кожа и още нещо — едва доловим аромат на мъжки парфюм, който ѝ напомни за уханието, което се носи в гората след дъжд. Освен това във въздуха се носеше някакво неуловимо, странно напрежение, подобно на онова, което се усеща в атмосферата при гръмотевична буря. Сякаш нещо по-голямо от самия живот, нещо първично, стихийно, могъщо, току-що бе прелетяло край нея.

— Проклятие, жено! Можех да те убия!

Ругатнята, изречена през рамо, я смути не по-малко от урагана, връхлетял я, докато той препускаше край нея. Сара изобщо не бе свикнала да ѝ крещят. Никой до този момент не се бе отнасял грубо с нея. Имаше нещо оскърбително в този изблик на гняв насочен към нея. Неконтролируемите лудории на един кон и собствената ѝ неволна грешка със сигурност не можеха да оправдаят непристойния му език.

— Мили боже! Сара, добре ли си? — Доктор Тървей веднага застана до нея. — Можеше да бъдеш убита!

— Проклет глупак! Един мъж не трябва да бъде допускан до улицата, щом не може да контролира коня си — настоя тя, силно зачервена от преживяното. И през ум не ѝ минаваше, че нейният бастун е в голяма степен отговорен за поведението на разбеснелия се кон.

— Този мъж притежава много силен кон — отбеляза лекарят.

— И не знае мярка на устата си — сухо добави Сара.

В далечината все още се чуваше тропотът на копитата и гласът на ездача:

— Пазете се от пътя!

Доктор Тървей я преведе около купчината слама, изсипана на пътя.

— Хайде, трябва да отидем у лейди Кесълфорд — напомни ѝ той. — И нито обърнатите двуколки, нито избягалите коне ще ни попречат да получим гаранции за Алмак.

[1] chère amie (фр.) — скъпа приятелко. — Б.пр. ↑

[2] Хеймаркет — улица в Лондон между площад Пикадили и Пал Мал. — Б.пр. ↑

[3] Уайтхол — бивш кралски дворец, близо до Уестминстърското абатство. — Б.пр. ↑

[4] Помона — в римската митология — богиня на плодовете и плодните дървета. — Б.пр. ↑

[5] Алмак — салон за светски събирания, в който млади, неомъжени момичета, придружени от майките си, се запознават с подходящи млади мъже. — Б.пр. ↑

[6] Уелзли, Ричард Коли (1760 — 1842) — първият маркиз Уелзли. Английски благородник, роден в Ирландия, брат на херцога на Уелингтън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

След шума и суматохата по улиците, в смълчаната къща на графинята на Хенли се долавяше нещо смътно тревожно и вълнуващо. Слугите бяха твърде раболепни и мълчаливи, огромните стаи прекалено тихи и изпълнени със сладникав мирис на застояло.

— Сериозно болна ли е графинята? — тихичко попита Сара, доловила силната акустика на огромната, студена всекидневна, в която чакаха, за да бъдат допуснати до леглото на Амелия Кесълфорд.

Лекарят ѝ отговори шепнешком.

— Никога не бива да повтаряш това, което ще ти кажа сега, Сара, но графинята няма никакви физически оплаквания, които бих могъл да излекувам. Здравословното ѝ състояние се влошава от постоянната ѝ меланхолия, която подсилва всяка нейна болка и вълнение. Изпадна в това състояние след смъртта на най-големия си син, Астън, който си счупи врата при едно падане от коня. Този нещастен инцидент може би нямаше да я сломи чак толкова, ако не бе последван от апоплектичния удар на съпруга ѝ, Джордж, и от смъртта на сестра ѝ и зет ѝ, станали жертва на едрата шарка. Убедена, че самата тя съвсем скоро ще умре от разбито сърце, Амелия се залежа и никога повече не пожела да напусне къщата си.

— Какъв ужас! — Думите ѝ скръбно прокънтяха в огромната, задушна стая. Сара изпита дълбоко състрадание към жената на горния етаж. Тя напълно разбираше скръбта, причинена от загубата на близък човек. Нейната собствена майка се бе споминала, когато тя бе едва седемгодишна. Месеци наред, озовала се в нов, потънал в тъмнина свят, Сара бе неутешима, разкъсвана от убеждението, че тя по някакъв начин бе отговорна за случилото се, измъчвана от ужасния страх, че баща ѝ може да ѝ бъде отнет по същия начин. — Ужасно, ужасно! — Думата продължаваше да се върти в съзнанието ѝ.

— Наистина е ужасно — съгласи се докторът. — Ужасна загуба е една чудесна, здрава жена да линее и вехне заради любимите хора, които е загубила при положение, че все още има семейство, добро

здраве и сила — все неща, към които много от моите пациенти така отчаяно се стремят.

— Но щом оплакванията й всъщност са измислени, какво правиш за нея?

Лекарят се засмя самодоволно.

— Посещавам я твърде често и така лейди Кесълфорд е принудена да се облече, да се погрижи за тоалета си и да седне в леглото. Твърдо решен съм да направя така, че тя все пак да се измъкне от това легло.

Когато най-после Сара и доктор Тървей бяха въведени от един смирен, мълчалив слуга при овдовялата графиня, Сара не можа нито да види, нито да оцени черното копринено кимоно, което Амелия се бе постарала да наметне в очакване на посетителите си, но се досети за артистично подредените букли на току-що накъдрената й коса, доловила слабия мирис на леко опърлена коса, който винаги се усеща след използването на маша. Тя леко стисна ръката на лекаря.

— Влизай, влизай, Тървей. Не стой на вратата. Коя е тази красива млада жена, която си довел да ме види? — Амелия ги покани с повелителния тон на жена, свикнала всички нейни заповеди да се изпълняват начаса.

Сара направи реверанс.

— Аз съм Сара Уилкс Линдъл, милейди. От Линдъл Хол.

— Линдъл? Дъщерята на Елизабет Линдъл? — Графинята зашумя с коприните си и се наведе напред, за да я огледа по-добре. Сара почувства напрегнатия й поглед, всъщност дори долови момента, в който вдовицата, осъзнала, че тя е сляпа, рязко си пое дъх. Сара неведнъж бе чувала тези сподавени въздишки на изумление.

А веднага след изненадата последва неизбежното съжаление, искрената мъка и състрадание, които намериха израз в твърде високия глас на Амелия, когато тя заговори отново.

— Ти приличаш на майка си, мило дете, но не можеш да видиш това, нали?

— Така е. Наистина не виждам, но си спомням как изглеждаше майка ми и съм поласкана, че смятате, че има някаква прилика между нас двете. Когато бях дете, я смятах за най-красивата жена на света. А когато се усмихнеше, на лицето й се появяваха най-прекрасните трапчинки.

Сара изпита облекчение, че първоначалният шок, предизвикан от слепотата ѝ, бе отминал и сега вече можеше да се надява на един сравнително естествен разговор. Веселият тон на лейди Кесълфорд звучеше принудено, но Сара нямаше нищо против. Въпросите, на които отговаряше, бяха учтиви и съвсем естествени. Нямаше ги безсмислените изрази на мъка и съжаление заради недъга ѝ. Всъщност, когато разбра, че Линдъл хол е в Бъкингъмшир^[1], само на един ден път от Брантли, любимото имение на сина ѝ, дори неестествената ѝ веселост отстъпи пред искреното любопитство.

Лейди Кесълфорд, която по свое собствено желание вече пет години живееше в пълно уединение, кой знае защо бе изумена да научи, че Сара още от детските си години бе обречена на живот в провинцията.

— Казваш, че никога преди не си идвала в Лондон? Живяла си много скучно, мила моя.

Доктор Тървей се изкашля:

— Може би си спомняте, че майката на госпожица Линдъл се разболя от треска, която бе прихванала в Лондон. Сара също се заразила, в резултат на което ослепяла. Мисля, че е напълно разбираемо нежеланието на лорд Линдъл да посещава един град, донесъл му толкова нещастия.

Сара кимна:

— Баща ми смяташе, че ако ми позволи да изкарам един сезон в Лондон, той ще стане причина да се разболея от някоя неизлечима болест, която се предава по въздуха.

Лейди Кесълфорд махна с ветрило пред себе си:

— О, боже! Баща ти сигурно много е обичал скъпата ти майка.

Сара не знаеше какво да отговори. Нямаше никакви съмнения в привързаността на баща ѝ към майка ѝ. Проблемът беше другаде. Майка ѝ не му бе отговорила със същите чувства. Чудеше се дали лейди Кесълфорд знае това. Навремето майка ѝ бе станала обект на твърде много клюки и интриги.

Лекарят бе достатъчно мъдър и побърза да насочи мислите ѝ в друга посока.

— Знаеш ли, Сара — рече той, — лейди Кесълфорд отказва да се качи на кон поради същите причини, които не позволяват на баща ти да дойде в Лондон.

— Наистина. Вярно е. — Амелия откъсна мислите си от катастрофите, които очакваше от бъдещето, и ги насочи към спомена за отминали злини. — Моят най-голям син, Астън, бе хвърлен от любимия си кон докато прескачал някаква ограда. Падна на главата си и си счупи врата. Заради този трагичен инцидент, просто не мога да поверя живота си на някой кон.

Сара се наведе напред. Гласът ѝ бе снишен до поверителен шепот.

— Знаете ли, напълно разбирам вашия страх от коне. Обичам да яздя на гърба на някой едър, кротък кон, под зоркия поглед на коняря, но се разтрепервам от страх от всяко прекалено буйно, непокорно животно. Тази сутрин едва не бяхме стъпкани от един пощръклял кон с неукротим нрав.

— О, боже! Какъв ужас! — Вдовицата размахва ветрилото си малко по-енергично.

— Беше ужасно преमेждие — довери ѝ Сара с безгрижна усмивка и такова невъзмутимо спокойствие, че лейди Кесълфорд престана да си вее с ветрилото. — Но — гласът ѝ придоби заговорнически нотки — татко изобщо не бива да научи за този инцидент, защото той сигурно веднага ще ме прибере в провинцията, където вероятността да се изпреча на пътя на обезумял кон е не помалка. Не сте ли съгласна? Не бих желала отново да се затворя у дома, и то толкова скоро след идването ми тук. Лидия и докторът имат цял план за забавленията ми.

Лейди Кесълфорд я прекъсна с енергичната решителност на човек, който ръководи живота на другите много по-добре от неговия собствен.

— Трябва да чуеш представлението на филхармоничното общество. Аз имам лична жоа, която просто стои неизползвана в Арджил Румс.

Сара се усмихна.

— Много мило от ваша страна, че ни предлагате такъв лукс, лейди Кесълфорд, но не бихме искали да се натрапваме...

— Не, не, вече две години ложата стои празна, мила моя. Синът ми, който много добре знае, че съм прикована на легло, продължава да я плаща, вероятно само за да ме дразни. В случай, че внезапно ми хрумне да отида на концерт, все повтаря той.

Амелия поклати глава, а на устните ѝ се появи тиха, изпълнена с копнеж усмивка, която Сара не можа да види.

— Вашият син е много грижовен, милейди — рече Сара, изтълкувала неправилно тъгата, с която вдовицата ѝ разказа за празната лежа, и преди Амелия да успее да си поеме дъх, за да каже нещо, тя се наведе напред и промени темата на разговора, като отбеляза: — Зная, че въпросът ми може да ви се стори неуместен, но това, с което сте облечена, не е ли китайска коприна?

Амелия изобщо не намираше въпроса за неуместен.

— Как разбра това? — попита тя.

Развеселена от факта, че повечето хора смятаха, че слухът ѝ е също толкова ограничен, колкото и зрението, Сара се разсмя, без да подозира, че Амелия се възхищава най-вече от този неин приятен, изпълнен с весело безгрижие смях.

— Фината ориенталска коприна издава прекрасно шумолене, което просто няма как да се сбърка — обясни тя.

Развеселена, графинята се раздвижи в леглото, само за да произведе въпросното шумолене.

— Напълно си права, мила моя. Радвам се, че го забеляза, защото това е любимата ми дреха. Толкова е приятно да се докосваш до коприна... Не си ли съгласна?

Пръстите на Сара сякаш се плъзнаха по въображаемото парче коприна.

— Тя прилича на топла вода, която изтича през пръстите ти — промърмори тя.

— Прекрасно казано, мила моя. — Амелия постави една мека гънка от лъскавата тъкан в ръката на Сара. — Племенникът ми Стюарт спечели тази дреха за мен.

— Спечели ли я, мадам? — удиви се Сара.

— О, да. Стюарт постоянно печели разни неща. Той е добре известен с късмета си.

Доктор Тървей отново се прокашля.

— Човек или трябва да е късметлия, или да има бездънни джобове, за да продължи да се забавлява в подобни хазартни игри.

— Да, това е така — съгласи се Амелия. — Този начин на живот не може да не поставя Стюарт в известни затруднения от време на време. — Тя се засмя опрощаващо. — Но това не се случва често.

Само няколко пъти е заемал от мен по-големи суми пари. — В думите ѝ нямаше и следа от укор. — За моя радост Стюарт има и други таланти. Той е много красив, добър познавач е на модата и ценител на бързите коне. Осмелявам се да твърдя, че по въпросите на изисканата изтънченост и елегантност момчето просто няма равно на себе си.

— Наричат го Красавеца, нали? — учтиво попита Тървей.

Сара не пропусна внезапната студенина и скованост, които се прокраднаха в думите на Амелия.

— Да. В някои кръгове. А моят собствен син, скъпият ми Ашли наричат Звяр.

— Звяр, милейди?! — Изразителната уста на Сара свидетелстваше за искреното ѝ възмущение. — Какво жестоко прозвище!

— Наистина — въздъхна Амелия. Една дълбоко изстрадана въздишка. Така въздишат майките, които правят всичко, което се изисква от тях, и въпреки това децата им не постъпват според очакванията им. — Ашли не дава пет пари за това какво мислят или говорят за него. За жалост той е много неразумен в това отношение. Всъщност, прякорът му сякаш го забавлява, но за една майка — сигурна съм, че разбираш това — мнението на околните е от огромно значение.

Сара наистина разбираше. Майка ѝ също не даваше пет пари за благоприличието и добрия тон, без изобщо да мисли за страданията, които навличаше на семейството си. Тя се пресегна и потупа ръката на Амелия, а думите ѝ прозвучаха много разумно и успокояващо.

— Може би е най-добре, че синът ви посреща това с усмивка, защото вие щяхте да сте още по-разстроена, ако той страдаше от това прозвище.

— Никога не съм гледала на нещата от този ъгъл, но думите ти ми носят странно успокоение — прошепна графинята и се наведе напред. Беше толкова развълнувана, че гласът ѝ трепереше. — Скъпа моя, ти виждаш неща, които ние, зрящите, би трябвало да забелязваме по-добре от теб.

— Вие сте много мила, лейди Кесълфорд. Може ли да помоля да ви разгледам по-внимателно?

— Ако само можех да направя това възможно. — Графинята изглеждаше искрено разстроена от факта, че не може да направи нищо.

Доктор Тървей хвана ръцете на Сара.

— Сара вижда, милейди, по свой си начин. С помощта на ръцете си.

— Наистина ли, дете? Чувала съм, че крал Джордж видял лицето на лейди Сара Ленъкс, като прекарал ръка по лицето ѝ, когато тя била представена в съда. Казват, че искал да разбере дали приличала на съименницата си — нейната пралеля, Сара Ленъкс, и обявил, че двете жени много си приличат.

— Лейди Ленъкс е била много любезна да позволи на краля да направи това. Повечето хора не се съгласяват лицата им да бъдат опипвани.

Лекарят се съгласи.

— Съществуваха страхове, че едно такова опознаване може ненужно да развълнува краля. Още по онова време той получаваше пристъпи на слабоумие.

Амелия внимателно вдигна ръцете на Сара и ги приближи до меките си, напудрени бузи.

— Можеш да видиш лицето ми, ако желаете.

Сара беше довольна. Нежни като крилца на пеперуда, върховете на пръстите ѝ проследиха профила на Амелия.

Графинята подскочи и се отдръпна назад. Сара поспря и бе готова да се откаже, но вдовицата прошепна:

— Продължавай.

Стоеше напълно неподвижна, на лицето ѝ играеше усмивка, а Сара продължаваше да изследва контурите на лицето ѝ.

— Нищо чудно, че са се безпокоили за краля — каза Амелия. — Има нещо твърде интимно в този жест, в това изучаване на лицето ми.

Сара бе трогната от желанието на графинята да разбере ограниченията на света ѝ, тънещ в мрак.

— Благодаря ви, мадам, че ми позволихте тази интимност — рече тя. — Сега в главата си нося една красива картина, която напълно съответства на благия ви глас.

— Милейди... — Доктор Тървей се поколеба за момент, но Сара знаеше, че той възнамерява да се възползва от момента и да изпълни обещанието си да помоли графинята за препоръки. — Ще ви бъда безкрайно задължен, ако ми позволите да ви помоля за една услуга.

Непосредственият отговор на Амелия се изрази в една внезапна скованост и почти неуловимо дистанциране.

— Наистина ли. Услуга?

Сара изтръпна. В този момент ѝ се щеше да бе настояла да се откажат от тези глупави препоръки.

— Колебая се дали да ви помоля...

— Мили боже, Тървей! Държиш ме в напрежение. Ако продължаваш така, май ще имам нужда от амонячна сол за ободряване. Казвай направо! Каква е услугата?

— Мислите ли, че ще е във възможностите ви да подкрепите представянето на Сара в Алмак?

Амелия се отпусна на възглавниците си и изпусна лека въздишка на облекчение.

— Гаранции? Това ли е всичко? Толкова шум за нищо — скастри го тя. После без следа от снизходителност рече: — Ще бъда очарована да го направя. На колко години си, моето момиче?

Сара повдигна брадичката си. Знаеше, че отговорът ѝ неминуемо ще предизвика определена реакция.

— На двадесет и четири! — Чу как Амелия рязко си пое дъх и от устата ѝ се изтръгна тих, гърлен смях. — Вече съм почти старица.

— Глупости! — енергично запротестира графинята. — Още не си престаряла. Но моля те, кажи ми с какво толкова си се занимавала цели двадесет и четири години, заключена в самотата на Линдъл Хол!

— Не ме съжалявайте, милейди — настоя Сара. — Живеех под настояничеството не на една, а на две изключително талантиви дами със скромни доходи. Благодарение на техните търпеливи усилия, аз говоря немски и френски, зная стъпките на няколко танца, мога да свиря на пиано и клавесин, а освен това плета сравнително добре. Мисля, че съпругът ми ще се оплаква само от това, че ми липсват светски маниери.

Гласът на лейди Кесълфорд преливаше от любопитство.

— Значи си сгодена?

Сара се изчерви.

— Не официално, но се знае, че ще се омъжа за сина на един наш съсед, когато той се върне от службата си при Уелингтън в Испания.

— И обичаш ли този млад мъж? — Амелия се наведе напред, изпълнена с напрежение. — Той ще те направи ли щастлива?

Ръцете на Сара нервно се плъзнаха по златната филигранна дръжка на бастуна от слонова кост, сякаш за да подчертаят несигурния танц на чувствата ѝ. Разбира се, че обичаше Джефри. Той ѝ беше другарче в игрите, най-близкия ѝ приятел преди и след треската. Той ѝ беше помогнал да преодолее страха си от странния, потънал в мрак свят, в който бе принудена да живее. Но след време се бяха разделили и сега тя нямаше никаква представа що за човек е станал Джефри. Как би могла да отговори на подобни въпроси?

Сара въздъхна.

— Бяхме неразделни като деца, но взаимоотношенията ни се промениха, когато Джефри стана достатъчно голям, за да ходи на училище. После предприе пътуване из Европа, което удължи отсъствието му, а непосредствено след завръщането си, преди да се опознаем отново, той убеди баща си, че иска да направи военна кариера. Била съм в компанията му не повече от десетина пъти, след като престанохме заедно да се катерим по дърветата. — Тя се разсмя, долови неудобството в гласа си и си наложи да се успокои. — Бащите ни смятат, че сме чудесна двойка.

— А ти!

— Нямам никаква представа — честно си призна тя. — Но не бих искала цял живот да бъда в тежест на баща си.

Настъпи дълго мълчание и Сара си помисли, че с последната си забележка сигурно се бе zlepоставила пред вдовицата.

— А ето че сега си в Лондон. — Гласът на графинята изобщо не издаваше мислите, които я вълнуваха в този момент.

— Да, чудесно е! Тук има толкова много звуци и аромати, толкова нови неща, които бих могла да правя! — Думите на Сара преливаха от възторг. Цялото ѝ лице бе осветено от радост. — Изпитвам някакъв непонятен копнеж дълбоко в душата си... — Тя се опита да обясни чувствата си. Изобщо не можеше да си представи неземното изражение, което се появи на лицето ѝ, нито пък долавяше страстните нотки в гласа си. — Чудя се дали бихте ме разбрали, ако ви кажа, че изпитвам непреодолима потребност да изследвам света, който лежи извън малкия пашкул, в който си живеете щастливо и спокойно толкова дълго време. — Думите, които се откъснаха от устата ѝ, изведнъж ѝ се сториха твърде дръзки и нетрадиционни, прозвучаха ѝ като нещо, което би изрекла майка ѝ, нещо, което никой не би

споменал в учтив светски разговор. Чувството ѝ за приличие и дълг изведнъж загаси светлинката, озарила лицето ѝ. — Не бих искала да злепоставям съпруга си сред приятелите му и затова сметнах за необходимо да посетя Лондон.

Амелия, която твърде бързо се превръщаше в отшелник сред собствените си познати, силно сграбчи ръката ѝ и я стисна насърчително.

— Знаеш ли, напоследък и аз самата се терзя от подобен копнеж?

— Защо да не изследваме света заедно? — Сара преливаше от възторг. — Едно такова приключение е много ободряващо и вълнуващо.

— Може би. — В гласа на Амелия се долавяше недоверие. — Следващото събиране в Алмак ще бъде идущата сряда. Ще се свържа с лейди Типтън и Корнелия Кандиш, за да ги информирам за моя патронаж и ако успея да убедя племенника ми да ни придружи, може да се надигна от това легло и да дойда с теб.

[1] Бъкингъмшир — графство в Горна Англия. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Графинята тъкмо произнасяше последните си думи, когато един мъж влезе в стаята. Сара веднага разпозна в него джентълмена. Долови аромата на скъп парфюм от сандалово дърво, чу полюляването на кожените пискюли на високите му над коленете ботуши. Сара нямаше как да разбере, че това е Стюарт Кесълфорд, който изглеждаше като моден символ на шивашкото изкуство. Облечен бе в закопчан до брадичката двуреден фрак в небесносиньо, бяла жилетка и тесни, прилепнали по тялото панталони. Красавецът, който за момента дори не подозираше този печален факт, се спря и вдигна вързания със златиста панделка монокъл към проникателното си синьо око.

— И защо е необходимо да убеждаваш любимия си племенник, скъпа лельо? Знаеш, че трябва само да попиташ и аз съм твой.

Сара знаеше, че племенникът на лейди Кесълфорд я проучва внимателно. Тя сякаш усещаше изпитателния му поглед и веднага се почувства в много неизгодно положение, защото така той научаваше за нея неща, които тя просто нямаше как да разбере за него. Внимателно слушаше, опитвайки се да долови някаква промяна в речта на новодошлия, която щеше да е сигурен знак, че е разбрал за слепотата ѝ. Сара изпитваше известна загриженост, не беше сигурна как физическият ѝ дефект ще бъде възприет от обществото. Това бе едва второто от много такива мъчителни запознанства, които трябваше да понесе през следващите седмици.

— Стюарт! — Амелия веднага се намеси. — Идваш съвсем навреме. Ще те представя на госпожица Линдъл. Току-що ѝ обещах да ѝ осигуря поръчителство за Алмак.

— Да — джентълменът замълча и се спря на мястото си. — И тук се намесвам аз.

И тогава Сара го чу — неловката пауза, почти незабележимата изненада в следващите му думи. Това беше единственото доказателство, че Стюарт Кесълфорд бе осъзнал нещастното ѝ състояние. Сара бе много доволна от учтивия начин, по който той

реагираше на слепотата ѝ. После се запознаха, а Амелия повтори, че би искала той да я придружи до Алмак.

— Нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие — рече младият мъж. Наведе се изискано над ръката на Сара, повдигна я и леко я докосна с устни със самоуверен и очевидно неведнъж репетиран елегантен жест.

Сара реши, че маниерите му са доведени до съвършенство, за да доставят радост и изтънчено удоволствие. Лекият неангажиращ допир на ръката му, кратката целувка на устните му бяха точно премерени — нито твърде груби, нито твърде страстни, нито твърде студени, или пък надменни. Този жест напълно отговаряше на онова, което Сара си бе представляла, че ще види в Лондон. Нещо в тази целувка я накара да разбере по-добре майка си, която бе толкова запленена от живота в Лондон, припомни ѝ, че това е поведение, с което годеникът ѝ отдавна бе свикнал. Чудеше се дали и Джефри можеше така съвършено да целуне ръка на някоя дама.

— Ще ми окажете ли неоспоримата чест, госпожице Линдъл — речта на Стюарт Кесълфорд беше плавна и обиграна като ръката му, — да придружите милата ми леля с мен самия в Алмак? Това е едно от най-важните места, на които човек трябва да се появи по време на първия си сезон в Лондон. А вие, осмелявам се да твърдя това, ще засенчите всяка една красавица.

Сара не се стресна от тази безсрамна склонност към флиртуване, защото това също бе едно от нещата, с които бе очаквала да се сблъска в града. Ласкателствата на Стюарт бяха изречени с умерен финес и изтънченост, а и в компанията на толкова много свидетели не съществуваше никаква заплаха от прелъстяване. Сара просто не можеше да не остане доволна и очарована. Приятно ѝ бе да слуша ласкави думи за себе си и установи, че е склонна да хареса племенника на лейди Кесълфорд.

Приятелското обкръжение, в което се намираше, ѝ вдъхна смелост и тя реши да се пошегува.

— Казаха ми, че ви наричат Красавеца. Вие чувствате ли се засенчен в моята компания, сър?

Моментното му мълчание, неспособността му да отговори, издаде силната му изненада. Сара се зачуди дали и той, подобно на

всички останали, не очакваше от едно сляпо момиче да бъде постеснително и саможиво.

— Едно насинено око ми спечели това прозвище, скъпа госпожице. Не красотата на бедното ми лице.

Тя закачливо размахна пръст.

— Не вярвам в това. Вашата леля ми каза, че сте хубавецът на града.

— Ако аз съм хубавецът, то вие сте приказната красавица, госпожице Линдъл — добродушно я подразни той.

Сара остана много доволна, когато Стюарт ѝ предложи да повърви с нея до края на улицата. Тя нямаше как да знае, че целта на посещението при леля му не бе изпълнена, нито пък че Стюарт се слави с умението си да подбере най-подходящия момент, за да се обърне към дама — особено пък когато тя му е роднина — с молба за заем.

Тя знаеше единствено, че той сякаш я намира очарователна и че интересът, който проявяваше към нея, ѝ допадаше. Сара не бе свикнала нито с вниманието на мъжете, нито с комплиментите им, а сега бе получила и двете, предложени ѝ с толкова изтънчен финес, че тя се почувства въодушевена и по-склонна от всякога да разбере майка си.

Хоукс със сигурна ръка направляваше покрития с пяна, но вече уморен и покорен, Брутъс сред двуколните кабриолети и файтоните, които трополяха около източния вход на Хайд парк.

Графът бе преживял една ужасна сутрин. В момента не искаше нищо друго, освен една малка закуска и един час спокоен сън, но и двете удоволствия трябваше да почакаят докато се справи с един много по-важен проблем — Стюарт.

Подобно на впрегатен кон с превръзка на очите, Хоукс неотлъчно следваше посоката и нищо не можеше да го отклони от пътя му. Беше твърдо решен да намери братовчед си. Нямаше да позволи да се измъкне. Звяра си беше наумил да изнесе на Красавеца една жестока и вероятно твърде дълга лекция.

Преди Хоукс да успее да се приближи, Стюарт се раздели с компанията си. Доктор Тървей и спътницата му тръгнаха надолу към него, а Стюарт, върху когото Хоукс бе приковал смръщения си поглед,

лениво пое нагоре по Тибърн Лейн — мястото, на което от години се извършваха всички публични обесвания в Лондон.

Доктор Тървей го поздрави учтиво, но Хоукс нито за миг не отклони поглед от Стюарт. Той уморено докосна периферията на шапката си и иронично заяви:

— Радвам се да те видя, Тървей.

Хоукс щеше да остане много изненадан, ако можеше да чуе краткия разговор, свързан със самоличността му, който проведеха докторът и спътницата му, след като той отмина.

Сара сграбчи ръката на доктор Тървей, а гласът ѝ затрепери от едва сдържано вълнение.

— Това е господинът, който едва не ни прегази днес сутринта!

— Сигурна ли си, Сара? Трябва да призная, че този кон наистина е черен и еднакъв с онзи, който едва не те стъпка, но изобщо не съм сигурен, че ездачът е същият. Тази сутрин успях да го видя само в гръб.

Сара усети познатото нетърпение да се надига в гърдите ѝ. Толкова много хора смятаха, че са в правото си да се усъмнят в думите ѝ за нещо, или някого, само защото тя е напълно сляпа.

— Тази сутрин едва не бях убита, докторе. Няма как да не запомня впечатленията си от виновника. Сетивата ми са запечатали образа на коня и ездача завинаги. Зная всичко за тях, с изключение на това как изглеждат. Не бих могла да сбъркам гласа му. И никога няма да го забравя. Той е така запечатан в паметта ми, че дори и сега, когато съм в пълна безопасност, ръцете ми се разтреперват само при спомена за него. Кой е той? Бих искала да му кажа какво мисля за него.

— Това... — колебливо изрече лекарят — е Звяра.

— Звяра? Синът на лейди Кесълфорд?

— Самият той.

— О! Колко неприятно! Ще се наложи да си държа езика зад зъбите от уважение към майка му.

Звяра, въпреки безцеремонното си държание и репутацията си на човек, който винаги е пренебрегвал условностите на светската изтънченост, не вложи никаква злоба в грубото си отношение към доктор Тървей. Той неволно обиди добрия доктор, така както неволно позволи на Брутс да се втурне срещу Сара, но отношението му към

братовчед му бе нещо съвършено различно и той бе готов веднага да му извие врата.

Брутъс не се нуждаеше от много време, за да настигне контето, което преследваха. Звяра се изравни с Красавеца и без да каже нито дума, елегантно скочи от седлото, стиснал камшик в ръката си.

Стюарт се спря на място, обърна се и с изискан жест вдигна монокъла си и погледна нагоре към очевидно ядосания си братовчед.

— Ако не те познавах добре, Хоукс — рече той, като с нахално изумление се взираше в камшика, — бих се обзаложил, че възнамеряваш да използваш този камшик, за да ме наложиш добре. Точно тук, пред очите на цял Лондон.

Хоукс се усмихна със съжаление и плесна с камшика по един от изплесканите си с кал ботуши.

— Ужасно ме изкушаваш да го направя, Стю. Наистина.

Стюарт посочи с монокъла си към далечния край на Тибърн Лейн и заговори с неукротимото си чувство за хумор.

— Обеси ме, братовчеде. Трябвало е да си вземеш въже.

Хоукс се разсмя уморено и спря да почуква по ботуша си.

— Един лихвар като че ли ще е много по-подходящ за целта.

Стюарт сви рамене.

— Това означава, че току-що си се видял с твой повереник, който — осмелявам се да твърдя това — не знае да си държи езика зад зъбите и ти е казал за — признавам си — абсурдната молба, с която се обърнах към него.

— Колко си вътре? — попита Хоукс. Не беше в настроение за празни приказки.

Стюарт извади красива позлатена кутийка от малкия джоб на прилепналото си сако, подръпна маншета си, за да вземе носната кърпичка, която бе пхнал под него, и с усъвършенствано от дългата практика движение на китката, си взе щипка емфие.

— О, ти ме познаваш, Хоукс — той деликатно кихна в кърпичката си. — Джобовете ми никога не остават съвсем празни.

Хоукс познаваше Стюарт прекалено добре, за да му повярва.

— Много се изсилваш, братовчеде. Защо ще притесняваш племенника ми, ако положението не е по-лошо от обикновено?

Стюарт отново сви рамене.

— Да ти кажа истината, имах нужда от една дребна сума, за да платя една жилетка.

— Жилетка! — Широка уста на Хоукс потръпна от едва сдържан смях.

Стюарт настръхна.

— Ти, скъпи ми братовчеде, с този твой стил на обличане — той презрително изсумтя, вдигна монокъла си и, извил вежди, внимателно огледа костюма за езда на лорд Кесълфорд, — изобщо не можеш да оцениш съвършенството, което постига мосю Лафет с бродираната коприна. И представа си нямаш дори! А това е много жалко, тъй като си благословен с такива рамене! — Той силно наблегна на последните две думи. — Всички дами в града, без съмнение, ще се състезават за честта да съблекат тези рамене, ако ти обръщаше малко повече внимание на дрехите, с които ги обличаш.

Въпросните рамене се повдигнаха едва-едва.

— Никога не се обличам само за да доставя радост на жените, които ме разсъбличат, и в този смисъл е напълно възможно да не мога да оценя съвършенството на твоя шивач, Стю. Предпочитам простотата и удобството на дрехите на Стултц пред изтънчената елегантност на тесния костюм, с който си облечен. Сигурен съм, че когато се обличаш, прибъгваш до помощта на много силен лакей, въоръжен с обувалка и амонячна сол за ободряване. Не се ли страхуваш, че някой ден ще се премениш в толкова тясно сако, че дамата, заела се с разсъбличането ти, ще припадне от изтощение или най-малкото ще охладнее и ще си възвърне здравия разум, докато се бори с дрехата ти?

Пренебрегнал всичко останало, Стюарт се хвана за името на шивача, който Хоукс бе споменал.

— Стултц? — повтори той. Монокълът отново влезе в употреба. — Нищо чудно, че дрехите ти висят толкова добре.

Хоукс започваше да се забавлява. Братовчед му не можеше да е чак толкова ограничен! Та той не изпитваше и най-малко разкаяние, загдето си бе позволил да проси пари от едно момче, два пъти по-младо от него.

— Разбирам — започна той, с натежал от сарказъм глас, — че не можеш да си платиш жилетката? Да не би шивачът да се е преместил да живее пред вратата на дома ти, в очакване да си получи парите?

Стюарт го накара да млъкне и сърдито заяви:

— Не говори глупости. Положението никога не е било чак толкова лошо. Оня глупак просто не иска да ми даде жилетката.

— Колко странно! — Хоукс иронично повдигна вежди.

— Абсолютно! Никога преди не ми е отказвал нещо.

— Значи си негов постоянен клиент?

— Бих казал, че е така. Имам цяла дузина жилетки, излезли изпод майсторската му ръка.

Гласът на Хоукс бе твърде меден, за да бъде искрен.

— Дамите в града сигурно са обезумели от радост. Шивачът ти обаче не изглежда особено впечатлен. Плащал ли си редовно сметките си при него?

— Разбира се, че съм плащал преди.

— Колко преди!

— Какво искаш да кажеш?

— За колко от дванадесетте жилетки си му платил?

— Какъв безочлив въпрос!

— Ах! — Гласът на графа бе по-гладък и от кадифе. — Най-сетне стигнахме до същността на проблема. Предполагам, че си платил за първата, може би и за втората, но в никакъв случай за третата. След което, при всяка представена сметка, ти си ощастливявал бедния шивач с нова поръчка, за да му затвориш устата.

Стюарт го изгледа, побеснял от яд.

— Откъде знаеш това?

Гласът на Хоукс стана рязък и студен.

— Чувал съм, че това е начинът, по който се уреждат дълговете в определени кръгове. Но още не бях чувал някой от контетата на хайлайфа да е измъквал пари от младите си роднини с жълто около устата.

Стюарт бавно прибра кутийката с емфието.

— Не се бой, няма повече да притеснявам Нейт.

— В това съм повече от сигурен. — Гласът му прозвуча с неумолима твърдост, която подчертаваше сериозността на Хоукс по въпроса и преди Стюарт да е успял да даде воля на наранените си чувства, братовчед му сложи край на оплакванията му с думите: — Искаш ли аз да платя на кредиторите ти, Стю?

Светлите сини очи едва не изхвъркнаха от орбитите си.

— Не, разбира се — изфуча Стюарт. За момент лицето му бе олицетворение на наранена гордост, но после побърза да смекчи резкия си отказ с добре премерена незаинтересованост. — Ако толкова настояваш, можеш да платиш на мосю Лафет за жилетката ми, братовчеде, но в никакъв случай не покривай всичките ми дългове. Това ще се разчуе веднага. Помисли си само какво би станало, ако другите ми шивачи, шапкарят и обуцарят откажат да изпълняват поръчките ми, докато не им платя.

— Толкова ли си закъсал наистина?

— Повече. — Стюарт говореше с безгрижието на човек, свикнал постоянно да дължи пари на твърде много хора. После шеговито додаде: — Но не се притеснявай, братовчеде. Не очаквам от теб да платиш всички сметки. Късметът скоро ще се обърне в моя полза. Винаги става така.

— Късметът все някога ще ти изневери, Стю. Не можеш непрекъснато да живееш по този начин.

— Аз и не възнамерявам да го правя. Твърде е уморително.

Хоукс не направи никакъв опит да прикрие презрението си.

— Можеш да живееш съвсем прилично с месечната издръжка, която ти остави чичо ми, ако не играеше комар и не залагаше на състезанията с кучета, както и ако не притежаваше дузина жилетки, предназначени да доставят удоволствие на дамите.

Стюарт махна с бледата си, отрупана с пръстени ръка.

— Зная, братовчеде, че искаш да ме накараш да правя икономии, но в никакъв случай не отива да ми четеш проповеди, защото аз зная от сигурен източник, че и ти пръскаш много пари по твоята лепеноруса хубавица.

— Вече не — изрече бавно Хоукс. Веднага му се прииска да не бе казвал нищо, защото отегчената незаинтересованост на Стюарт веднага изчезна.

— Какво? Да не би да възнамеряваш да се откажеш от подобните си навици?

Беше ред на Хоукс да се престори на равнодушен и незаинтересован.

— Отказвам да издържам любовница, която ме поставя в неудобно положение с прекалената си щедрост.

— Щедрост? — Стюарт изглеждаше смутен.

Хоукс заговори през зъби. Думите оставяха горчив вкус в устата му. — Поделя леглото си с твърде много мъже.

— Не може да бъде! И кой се осмелява да застане на пътя ти?

— Тази сутрин някой си господин Престън се криеше под завивките й — заяви графът с унищожителна язвителност.

На лицето на Стюарт се появи нещо като състрадание. Хоукс го забеляза и потръпна от яд.

— Брет е глупак. А ти какво направи?

Хоукс сви рамене.

— Нищо особено, всъщност. Просто му подадох гащите и го помолих да си върви.

Стюарт се плесна по бедрото.

— Не може да бъде.

— Целият беше настръхнал от студа. Какво друго можех да направя?

Стюарт заговори и за момент думите му прозвучаха хем разумно, хем снизходително.

— Би могъл да си намериш съпруга.

Хоукс намери предложението за смешно. Вдигна изразително вежди и се захили неприлично.

— И кой може да ми гарантира, че няма отново да ми се наложи да подавам на разни мъже панталоните им?

Стюарт се засмя.

— Точно там е бедата — призна той. — Човек трябва да се опита да си намери вярно и предано създание.

Хоукс въздъхна. Усмивката му угасна.

— Не съм убеден, че съществуват такива жени. Знаеш ли, тази сутрин видях една жена, която приличаше на Венера на Ботичели. Истинска богиня, видение, ангел на светлината... — Той замълча, припомнил си случилото се. — Но външният вид лъже. Тази богиня уплаши Брутърс с проклетия си бастун, който размахваше точно под носа му и той се блъсна в една двуколка.

Стюарт се изкиска.

— Двуколка! По дяволите! Искане ми се да бях видял това. И какво стана с твоята Венера?

— Празноглавка! Стоеше като закована на средата на пътя, а Брутърс препускаше право срещу нея.

— Не ми казвай, че си я убил...

Хоукс стисна устни.

— Беше на косъм. Бях почти до нея, когато тя... — той замълча и си представи сцената. Когато заговори отново, в гласа му определено се долавяше искрено възхищение. — Тя някак си успя да се отмести от пътя в последния момент. Слънцето блестеше в очите ми. Сърцето ми биеше чак в гърлото. Все още не мога да повярвам, че не я прегазих.

Стюарт се захили.

— И коя беше тя?

— Не зная. Беше си заминала, когато успокоих Брутъс и се върнах. — Хоукс свъси вежди. — Къде може да отиде една Венера, след като промени живота на някой смъртен?

— На Олимп, разбира се. И наистина ли промени живота ти?

— Да. Реших, че появата ѝ е някакво предзнаменование. Поличба.

— И какво е небесното ѝ послание?

— Трябва да се откажа от жените. Те са опасни създания.

Стюарт се разсмя на цинизма му.

— Излиза, че ти е необходима божествена намеса, за да си наложиш такова ограничение, Хоукс, но няма да стане. Имаш твърде много задължения и отговорности като граф, за да си позволиш да оставиш семейството без наследник! А що се отнася до мен, женитбата ми изглежда далеч по-примамлива в сравнение с перспективата да живея постоянно задължиял към някой стиснат търговец. Възнамерявам да посетя Алмак идващата сряда. Да хвърля ли едно око вместо теб на най-новите дебютантки? Да ти потърся ли някоя дама с безупречни маниери и вярно сърце?

Хоукс изсумтя презрително.

— Някой ангел? Или видение? Или пък богиня на светлината? — сухо предложи той. — Не, благодаря. Предполагам, че ще си достатъчно зает в търсене на собствената си Венера.

Братовчед му се захили.

— Тази сутрин срещнах една млада жена, която е сляпа за всичките ми недостатъци и е достатъчно богата, за да се заплати с всеки търговец, без значение колко е алчен и пресметлив. Предложих ѝ да я придружа в Алмак.

Хоукс цинично цъкна с език.

— Ако с това се изчерпват изискванията ти към една жена, несъмнено ще ти се наложи да подаваш панталоните на някой негодник, преди да е изминала и година от сватбата ти.

Стюарт зае отбранителна поза.

— И защо смяташ така?

— Ти пропусна да кажеш дали изпитваш някакви чувства към това заможно съвършенство. Не спомена и какво изпитва тя към теб. Не желаеш ли поне малко любов в този брак, за който говориш?

— Не, разбира се. — Стюарт се изсмя с горчивина. — Любовта е твърде болезнена. Не ми казвай, че имаш толкова високи изисквания към жените, защото ако е така, май наистина ще трябва да се откажеш от мисълта за щастие.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Хоукс не прие на сериозно плана на братовчед си да разреши финансовите си проблеми чрез женитба. Стюарт постоянно кроеше някакви вятърничави планове, целящи да го направят богат. Този последният — брак с богата наследница, също му изглеждаше обречен на неуспех. Хоукс изреди наум богатите вдовици и подходящите дъщери, които живеяха в Лондон, но не се сети за нито една, която да е достатъчно глупава, за да попадне в капана на Стюарт. Мина му през ума, че братовчед му може би има предвид наскоро овдовялата баронеса Дьо Вал, но отхвърли подобна мисъл като нелепа. През последните пет години Силвия дори не разговаряше със Стюарт. И Хоукс бе сигурен, че тя бе главната причина Стю да се откаже от любовта.

Така че, когато Хоукс видя братовчед си настанен в тапицираната в аленочервено лежа, която той бе ангажирал за майка си в Арджил Румс, на него и през ум не му мина, че жената, която седеше до Стюарт, полускрита от доктор и госпожа Тървей, е наследницата, която братовчед му се надяваше да спечели.

Хоукс предположи, че лекарят и братовчед му бяха постигнали онова, с което той така и не успя да се справи, и бяха изтръгнали майка му от грижливо поддържаната ѝ болест и от състоянието на прекален траур и тя бе останала извън леглото си достатъчно дълго, за да се наслади на наетата от него лежа. Помисли си също така, че Стюарт едва ли би се посвенил да поиска от майка му пари назаем, така, както бе постъпил с племенника му.

Поради тези причини, веднага щом гонгът обяви началото на антракта, гостите в ложата на лейди Кесълфорд чуха леко почукване на вратата.

— Братовчеде — Стюарт не позволи гласа му да прозвучи по-изненадано от необходимото. — Влизай, влизай.

— Не, не, не искам да преча. Бях много доволен, когато забелязах, че тази лежа най-сетне се използва.

— Присъединете се към нас — примоли се госпожа Тървей. — Вашата скъпа майка бе твърде мила, за да ни предложи този чудесен подарък и да ни уведоми, че можем да се радваме на гостоприемството ѝ благодарение на вашата щедрост. — Тя го дръпна навътре в ложата.

— В такъв случай тя не е дошла с вас?

Хоукс забеляза една млада, привлекателна жена, която седеше на мястото, на което се надяваше да види майка си. Тя не вдигна поглед при влизането му. Очевидно бе изцяло погълната от тълпата, в която бе вперила поглед, но той установи, че му е трудно да откъсне очи от изящния ѝ профил. Високите ѝ скули бяха леко зачервени, лъскавите букли над веждите ѝ блестяха, а гладката кожа по шията и голите рамене сякаш излъчваха някакво омайно сияние. Той изпита странно чувство на déjà vu^[1], сякаш я бе срещал и преди. Красотата ѝ му въздействаше като истински еликсир. Забелязал хладното ѝ изражение, той стигна до извода, че това видение е свикнало да го гледат с почуда и изумление.

— Не съдете майка си толкова сурово, лорд Кесълфорд — рече тя. — Тя щеше да дойде, но получи лек пристъп на кихане.

Говореше, без да се обърне към него. Използваше гласа, но не и очите си. Фактът, че тя се осмелява да се държи по този начин, заинтригува графа. Беше твърде смело от страна на една млада дама да разговаря с джентълмен, на когото не е била представена, и подобна дързост обикновено се придружаваше със също толкова дръзки погледи.

Гласът ѝ беше нисък и гърлен, мек като кадифето, което изцяло очертаваше гърдите ѝ. След като го чу веднъж, Хоукс не искаше нищо друго, освен да го чуе отново, макар че в думите ѝ като че ли се долавяше лек присмех. Тя сякаш имаше основание да изпитва неприязън и неодобрение към него.

— Кихане? — Заинтригуван от новината, че майка му е имала намерение да се покаже навън от пашкула, в който се бе обвила доброволно, както и от дамата, която му я съобщи, Хоукс може би щеше да каже още нещо, ако в този момент доктор Тървей не се бе появил в ложата, натоварен с освежителни напитки.

— А, Кесълфорд. Виждам, че сте се запознал с нашата госпожица Линдъл.

— Напротив — измърмори Хоукс. — Още не съм имал това щастие.

Стюарт любезно му представи младата жена като Сара Линдъл от Линдъл Хол, а после отново подхвана темата за кихането.

— Залагам десет към едно, Хоукс, че аз съм виновен за този пристъп. Страшно съжалявам, но бях забравил, че тя е алергична към игликата и позволих да включат няколко стръка в малкото букетче, което ѝ подарих. Тя едва ми бе благодарила, когато започна да киха и въпреки уверенията на Нани Хетчър, че за всичко е виновна дяволската китка, леля Амелия реши, че е прихванала треска и не бива да ни излага на заразата.

Хоукс саркастично се съгласи, че трябва да се съжалява за необмисления подарък от иглики и учтиво отклони поканата на доктор и госпожа Тървей да остане в ложата и да изслуша останалата част от концерта в тяхната компания.

— Дойдох с няколко приятели — оправда се той. — И макар да са обесници и нехранимайковци, те ще се почувстват много засегнати, ако ги изоставя.

Докато се сбогуваше сърдечно с дамите Хоукс отново долови студенина — той би отишъл дори по-далеч и би казал хладна неприязън — от страна на Сара Линдъл. Но това продължи само докато върховете на пръстите им се докоснаха. Тогава, макар че и двамата бяха с ръкавици, усети как го залива гореща вълна, а червенината, която пропълзя от врата ѝ и стигна чак до основата на златистите ѝ къдрици, го накара да се чувства така, сякаш бяха осъществили далеч по-интимен контакт.

Да, красавицата, подобно на срамежлива ученичка, отказваше да срещне погледа му. Хоукс задържа ръката ѝ малко по-дълго, отколкото позволяваше благоприличието, с надеждата, че тя ще вдигне поглед към него. Напразно!

И той сигурно щеше да си тръгне след това, щеше да пусне топлатата ѝ ръка и скоро щеше да забрави, че се е чудил за цвета на очите ѝ, ако тя не бе заговорила с кадифения си глас, който напълно заплени слуха му.

— Много се радвам, че най-после имам възможността да се запозная лично с вас, лорд Кесълфорд. — Сведеният поглед и

зачервените страни бяха истинско олицетворение на скромната невинност, но чувствените нотки в гласа ѝ го привличаха неудържимо.

Развеселен, той леко повдигна вежди.

— Да не би да сте ме виждали под друг образ госпожице Линдъл?

Дори и сега тя отказа да срещне погледа му, но той не можеше да не долови смътната враждебност, която се долавяше в думите ѝ.

— Да, милорд, предполагам, че може и така да се каже. Известни са ми както вашите възгледи, така и репутацията ви.

Свъсил вежди в объркана гримаса, Хоукс пусна ръката ѝ и се отдръпна назад сякаш го бяха ударили. От всички неща на света, най-много го отвращаваха клюките и сплетните, защото неведнъж бе страдал жестоко от тях. Тя не желаше да го погледне дори и когато го обиждаше. Предпочиташе да гледа в краката си, вместо да му позволи да се вгледа в очите ѝ и да прочете в тях смисъла на загадъчните ѝ думи.

На лицето му се изписа отбранително изражение.

— Репутацията, подобна на сянката, рядко приляга точно на човека, госпожице Линдъл. — Думите му бяха произнесени с ледена учтивост.

Без да се губи в повече догадки за цвета на очите на младата дама, Хоукс се обърна рязко и напусна ложата.

Той бе толкова напрегнат, че изобщо не разпозна у Сара жената, която бе подплашила Брутъс с бастуна си, нито пък забеляза изостреното внимание, с които го наблюдаваха посетителите в ложата вдясно от тяхната.

Джентълменът и дамата седяха в задния край, сякаш за да избегнат любопитните погледи. И двамата бяха в пълен траур. Високият, слаб, леко прегърбен господин бе целият облечен в черно — като се започне от кадифената вечерна пелерина, метната свободно върху заоблените рамене, и се стигне до ботушите, нахлузени на тънките му крака. Дори и артистично вързаното шалче, което напълно прикриваше изпъкналата му адамова ябълка, беше черно. Но въпреки мрачните тонове, с които бе облечен, и отдалечените им места, той все пак успя да привлече вниманието към себе си поради начина, по който протягаше врат, за да наблюдава Хоукс през пенснето с черни рамки, което се плъзгаше надолу по носа му всеки път, когато той се

навеждаше, за да надраска нещо в черния, подвързан с телешка кожа тефтер, разтворен на коленете му.

— Онова не е ли баронеса Дьо Вал? — Сара чу въпроса, който кръстницата ѝ шепнешком зададе на съпруга си. — Скорошната промяна на семейното ѝ положение очевидно не я тревожи много, щом си позволява да се появява на публични места толкова скоро след смъртта на съпруга си.

— Не можем да я виним. Нека душата на разпътния ѝ съпруг почива в мир — отвърна докторът, а в думите му се долавяше неприязън и антипатия.

— Защо говориш така? Не беше ли той добър съпруг, който заслужава приличен период на траур?

Сара наостри уши. Името Дьо Вал ѝ беше добре познато, макар то винаги да бе споменавано само шепнешком. Обикновено името на майка ѝ също се споменаваше по същия приглушен начин.

До нея Стюарт седеше неестествено неподвижен.

— Не, баронът не беше добър и почтен съпруг. — Думите на лекаря се чуваха по-добре от тези на съпругата му. — Разгулен женкар и мошеник, макар че човек никога не би допуснал това, като го погледне. Чувал съм, че никого не обичал повече от себе си и никого по-малко от съпругата си. Умря от сифилис. Дейвид Билингз го лекуваше. Беше много озадачен. Казваше, че баронът бил така решен да се отърве от заболяването, че опитал всички видове неортодоксално лечение. — После ѝ прошепна нещо неразбираемо.

— О, не! — Госпожа Тървей зяпна от изненада. — Като че ли опозоряването на девизи би могло да го излекува. Колко ужасно!

— Наистина. Истинско чудо е, че жена му не е заразена, но слугите шушукат, че той посещавал чуждите фусты много по-често от собствената си спалня.

Стюарт преглътна мъчително, сякаш това просто действие му причиняваше нетърпима болка. Кръстницата на Сара зашушука отново:

— Знаеш ли, чувала съм, че сватбата им била само за пред хората. Говори се, че той отказал да има нещо общо с нея, щом разбрал, че и тя е измежду завоеванията на Звяра. Чуха се даже приказки, че бракът ще бъде анулиран. Една такава история ми се

струва напълно безсмислена. Бедното момиче! Черното ѝ прилича. Не си ли съгласен? — Гласът на Лидия омекна от състрадание.

Лекарят кимна.

— Мисля, че тя е много щастлива, загдето е облечена в черно.

Звяра, противно на онова, което можеше да се очаква от човек с толкова грозен прякор, посети майка си още на следващия ден. Целта му беше да окуражи единствения си жив родител да придружи Стюарт или доктора при следващото им посещение в Арджил Румс и да прецени със собствените си очи доколко е сериозен пристъпът ѝ на кихане.

За негова огромна изненада откри, че майка му не само не се притесняваше заради този признак на потенциално заболяване, ами напълно бе забравила за алергията си. Тя седеше в леглото си всред камари от брокат, атлаз и димитено платно, а камериерката ѝ, Ан Дънок, послушно преравяше целия гардероб на господарката си, за да намери най-подходящата рокля за Алмак.

— Алмак? — повтори той, неодобрително свил устни. — Защо от всички места на света искаш да отидеш точно там, майко?

Амелия сърдито поклати глава.

— Разбира се, че трябва да е Алмак, Ашли. Зная колко презираш това място, но момичето трябва да бъде представено в обществото, а аз, за разлика от теб, добре познавам общоприетия начин да се направи това. Не, димитеното платно не става, Ан. В този нюанс на сивото приличам на човек, който страда от жлъчка. Не мога да си обясня как изобщо съм могла да купя това нещо. Кое предпочиташ, Ашли — раираното тобине или коприненото моаре?

Хоукс не обърна никакво внимание на роклите, като вместо това правеше отчаяни опити да проумее за какво става дума.

— Да не би Корнелия вече да е завършила училище?

— Корнелия? Какво те кара да се сетиш за нея? — Амелия напълно забрави гардероба си, а зелените очи се изпълниха с надежда. — Обичаш ли Корнелия, Ашли?

— Да я обичам? — Най-после започна да разбира. Лениво спусна клепачи, за да прикрие недоволството си от поредната забележка на

майка си относно нежеланието му да се ожени. — Не повече от обикновено, майко.

Надеждата в очите на Амелия отстъпи пред едва сдържано нетърпение.

— Защо тогава изобщо си направи труда да попиташ за нея?

— Ти спомена някакво представяне в Алмак — повтори Хоукс с безразлично търпение.

— Разбира се, че споменах. Защо иначе ще си избирам рокля?

— Нямам представа, майко. Както добре знаеш, никога не съм могъл да си обясня защо някой може да предпочете да отиде в Алмак.

Амелия премигна няколко пъти.

— О! Става дума за Сара Линдъл.

— Сара Линдъл? — Хоукс се намръщи, припомнил си името. Принадлежеше на девойчето с ангелското лице, което го бе обидило.

— Да. Много мило, приятно момиче.

Хоукс сметна тая забележка за особено забавна. За пореден път се зачуди какъв цвят бяха очите на зашеметяващата хубавица. Дали щяха да се изпълнят с присмех, ако ги бе вдигнала, за да срещнат неговите? Какви ли несвързани слухове за репутацията му бяха стигнали до ушите ѝ, какви ли представи се въртяха в главата ѝ, които караха пръстите ѝ да пламтят толкова силно в дланта му?

Майка му направи следващото си съобщение като нещо, което се подразбира от само себе си.

— Обещах лично да подкрепя влизането ѝ в Алмак. И макар да е минала подходящата възраст, тя все пак трябва да бъде представена. Сигурна съм, че подобно усилие ще ме довърши, но тя е много мило, наивно създание и аз искрено се привързах към нея.

Лорд Кесълфорд се въздържа от коментар. Без значение колко малко ценеше госпожица Линдъл, той не можеше да не се радва на факта, че тя по някакъв начин бе убедила майка му да свали траура и да се покаже сред обществото.

Амелия разглеждаше двете рокли, които Ан Дънок търпеливо държеше пред себе си, и въздишаше.

— Ако Стюарт беше тук сега! Той е безценен помощник, когато трябва да избира най-подходящото за случая облекло.

Хоукс прогони от съзнанието си натрапчивия образ на госпожица Линдъл.

— Между другото, Стю отново я е закъсал. Ще ти бъда много благодарен, ако го изпратиш при мен, в случай че дойде да те моли за заем.

— Бедният Стюарт! Това момче постоянно има дългове и постоянно търси случай да ми измъкне малко пари, които винаги му давам с удоволствие. В края на краищата, той е много внимателен племенник. Знаеш ли, че вчера ми донесе едно прекрасно малко букетче, привързано със сребриста панделка?

— И аз така чух. Освен това ми бе казано, че вчера не си се чувствала особено добре.

— Глупости. Нищо сериозно. Просто алергична реакция към игликите. Стюарт трябва да е много притеснен, за да забрави за алергията ми. Наистина, Ашли, тази седмица се чувствам съвсем добре. Доктор Тървей ме похвали за състоянието ми при последното си посещение, макар че тази сутрин със сигурност предчувствах приближаващото се главоболие. — Тя махна с ръка, за да освободи Ан, ръцете на която вече започваха да треперят под тежестта на роклите.

Хоукс взе пухкавата ръка на майка си и леко целуна пръстите ѝ.

— В такъв случай, ще ти кажа довиждане. Мисля, че райето е напълно подходящо за Алмак. Винаги съм смятал, че тази рокля ти придава много изискан вид.

Кимна едва забележимо на Ан, която му се усмихна с благодарност, нахлупи цилиндъра си и излезе от стаята. Чудеше се какво впечатление ще направи госпожица Сара Линдъл на висшето общество — дали ще я възприемат като самата невинност или като дръзка прелъстителка с ангелско лице?

[1] déjà vu — изкривяване на паметта, при което новите преживявания се възприемат като нещо случило се преди. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Сара изобщо не се почувства отегчена в Алмак. Нейната поява в компанията на отшелницата лейди Кесълфорд и племенника ѝ Стюарт предизвика оживени коментари в главната зала в момента, в който те пристъпиха през вратата. Матроните от висшето общество и дъщерите им, които си търсеха подходящи съпрузи, се приближиха до тримата, разкъсвани от жадно любопитство, и в съседните зали за игра на карти скоро се разнесе новината, че в главния салон се е случило нещо странно.

Тълпата се увеличи. Графинята получи много комплименти за външния си вид, а Сара бе обявена за истинско копие на майка си. Споменаването на името ѝ предизвика изненадани възклицания, намеци за случки, които бе по-добре да си останат неразказани, а тук-там се чуваше и възмутен шепот. Клюките обаче бяха стари и очевидно не бяха достатъчни, за да намалят броя на получените покани. Устните покани за чай, соарета, вечеринки, обеди бяха придружени с обещания за напечатани покани с упоменати в тях час и място за всяко забавление. В един момент Сара изпита зашеметяващо чувство, че точно това бе пороят, погълнал майка ѝ.

Вниманието, което получаваеше, ѝ действаше ободряващо и в повечето случаи ѝ доставяше удоволствие. Имаше обаче и няколко запознанства, които се оказаха особено мъчителни. Не че някой се бе опитал да я обиди открито или да я наскърби, но Сара чудесно познаваше човешките характери и можеше да чете между редовете на разговора, да схване смисъла на онова, което хората мислеха и което бе в пълен контраст с онова, което казваха. Жените, които се запознаваха с нея, изпитваха най-различни чувства. Усещаше се изумлението, че Амелия Кесълфорд най-после бе прекрачила траура си, и то само заради нея. Долавяше се и ревността на онези, които графинята не включваше в списъка на приятелите си. Сара бе изненадана най-много от срещата си с някакъв джентълмен на име Силвестър Нотли — един мазен, преливащ от ласкателства индивид с лепкави ръце, при допира с

които Сара изпита усещането, че е хванала хлъзгава риба, която не спираше да повтаря, че е познавала майка ѝ и то много добре.

Лейди Кесълфорд побърза да я спаси от него и я представи на приятелката си лейди Биъл — жена с огромни размери и с проскърцващ от натиска на плътта ѝ корсет, която ѝ каза, че и тя е познавала красивата ѝ майка и че за нея е жизненоважно да отбягва празноглави бърборковци като Нотли. Когато разбра, че Сара току-що се е запознала със семейство Кесълфорд, дамата побърза да я увери, че Красавец, Стюарт Кесълфорд, е добре дошъл на всички организирани от нея развлечения и че изборът ѝ на кавалер не би могъл да бъде по-удачен. Ритмично размахваше ветрилото си и славеше добродетелите на Стюарт.

— Той е в крак с модата, елегантен, точен и достатъчно внимателен, за да покани и най-непохватните млади дами, останали без кавалер, или пък най-немоощните матрони на танц, ако случаят изисква това. Благословен е с остър ум и чувство за хумор, умее да разказва с най-големи подробности за интересните места, които е посещавал и обикновено е запознат добре с последните клюки. Но освен всички тези прекрасни черти, винаги съществува — лейди Биъл понижи глас и енергично затвори ветрилото си — надеждата, че щом Красавец се появи някъде, той може би ще бъде последван и от Звяра. Познаваш ли го? — Тя леко плесна ръката на Сара с ветрилото си и гърлено се разсмя. — Е, той е чудесна партия, въпреки мрачното изражение и грубите обноски, мила моя. Непрекъснато повтарям това и на собствената си дъщеря Ан.

Докато Сара смилаше тази информация, Амелия я повлече нанякъде, за да я запознае с друга видна матрона. Не след дълго главата на Сара пламна от имена, титли и клюки.

— Стюарт обеща да ми донесе стол — рече най-сетне Амелия и поспря за миг след безкрайната обиколка на залите. — Чудя се къде ли е отишъл...

Лейди Кесълфорд забързано размахва ветрилото пред лицето си. Сара също започна да си вее с малкото си, изрисувано ветрило с дръжка от слонова кост и зададе един въпрос, който вероятно би бил изтълкуван като неуместен от повечето хора.

— Защо наричат сина ви Звяра! Как е придобил това неприятно прозвище?

Амелия потисна възмущението си, остави ветрилото си и започна да рови из чантичката си, обяснявайки, че търси амонячна сол за ободряване.

На Сара ѝ се прииска да може да върне обратно необмислените си думи и се изчерви толкова силно, че цветът ѝ стана като на розите, избродирани върху роклята ѝ.

— Моля за извинение, лейди Кесълфорд. Нямах намерение да си пъхам носа в личните ви дела. Ако предпочитате да не говорите по въпроса, моля да извините непристойното ми любопитство.

Ободрена от амонячната сол, която вдъхна дълбоко, Амелия потупа ръката на Сара с отвореното шишенце, за да възпре потока от извинения.

— Шшт, мило момиче. Естествено, че ще проявиш любопитство. Много ми е приятно дори, че имаш смелостта да ме попиташ направо, вместо шепнешком да обсъждаш проблема зад гърба ми.

На Сара ѝ се искаше да може по-добре да контролира езика и любопитството си, но в същото време не съжаляваше за зададения въпрос. Беше прекалено запленена и очарована от Звяра и трябваше да се опита да го разбере по-добре. Синът на лейди Кесълфорд не приличаше на нито един от познатите ѝ джентълмени. Никога преди Сара не бе имала случай да изпитва едновременно силното привличане и отвращението, които изпитваше към него. Макар и съвсем неволно, тя несъмнено бе успяла да го ядоса както с думите, така и с държанието си, но онова, което я интересуваше още повече, бе фактът, че той изглеждаше решен да ѝ го върне. През кратките мигове, които бяха прекарвали заедно, Звяра нито веднъж не се бе опитал дори да бъде по-внимателен към нея, да пощади чувствата ѝ. За Сара, която бе свикнала хората да се държат особено внимателно с нея — грижеха се да не се блъсне в някой предмет, гледаха да не я обидят с нещо — подобно небрежно отношение бе истинска новост. Без съмнение Звяра се отнасяше към всички хора с един и същ язвителен сарказъм. И точно тук вероятно се криеше перверзната му притегателна сила. Той се отнасяше към Сара така, както към всички останали. За него тя сякаш не бе по-специална, по-различна, отделена от другите чрез слепотата си. Беше ѝ приятно да се откъсне от това постоянно чувство на изолираност, пък дори и само за миг. Сара не спираше да се пита

дали той не прилича по нещо на оня мъж, който бе подмамил майка ѝ да напусне дома и семейството си.

Лейди Кесълфорд въздъхна.

— Не мисля, че напълно разбирам защо Ашли си спечели прозвището Звяра — рече тя. — Хората предполагат, че е заради грубия му и чепат нрав, който е пълна противоположност на изисканата учтивост на Стюарт. И макар да изглеждат различни като деня и нощта, те невинаги са били толкова силно противопоставени. Когато бяха по-малки, бяха почти неразделни. И двамата бяха луди на тема коне.

Сара си припомни първото си впечатление от графа на Хенли, който препускаше на обезумелия си кон по Пикадили. В представата ѝ синът на тази жена бе неразривно свързан с коня, които яздеше.

— Започнаха да се отчуждават един от друг едва когато тръгнаха на училище — продължи лейди Кесълфорд. — Техните интереси и целите, които преследваха, се оказаха съвършено различни. Различни бяха и новите им приятели. Мненията им не съвпадаха по нито един въпрос. И това продължи докато срещнаха Силвия.

— Силвия?

— Силвия Хъптън, сега овдовялата баронеса Дьо Вал.

— Дьо Вал? — Сара не можеше да повярва на ушите си. Името Дьо Вал се споменаваше за втори път откакто бе в Лондон. Дали лейди Кесълфорд знаеше, че точно Дьо Вал бе прелъстил майка ѝ?

— Бедното момиче, напоследък не се появява често на обществени места. Все още е в траур, нали разбираш? Истинска красавица е тази Силвия. С разкошна червеникаворуса коса. Цял Лондон сякаш обезумя по време на първия ѝ сезон. Дузина млади мъже — всъщност, някои от тях не бяха чак толкова млади — направиха много глупости заради нея.

— И вашият син беше измежду тях? — Сара беше изненадана. Не можеше да си представи язвителният и хаплив лорд Кесълфорд да се прави на глупак заради някаква жена.

Амелия се засмя.

— О, да! Ашли и Стюарт. И двамата се влюбиха до уши. Смята се, че Силвия измисли прякорите на момчетата. Красавеца...

— И Звяра! — Стюарт довърши изречението вместо нея. Беше се приближил с така чакания стол тъкмо навреме, за да чуе края на

разговора им. Гласът му прозвуча много странно. — Силвия предизвика истински смут във филхармонията миналата вечер, лельо. Беше там със Силвестър.

— Тя се е появила с този отвратителен човек? — Амелия изсумтя. — Той и днес е тук. Записва всяка клюка, която някой непредпазливо изпусне пред него. Дори преди малко досаждаше и на Сара с несекващите си въпроси, нали, скъпа?

Сара кимна. Едва сега разбра защо Нотли толкова държеше да я уведоми за познанството си с майка ѝ. По някакъв начин той бе свързан с покойния барон Дьо Вал.

Стюарт се разсмя.

— Силвестър живее от клюките. Той се превърна в хроникьор на онези, които не знаят мярка на устата си. Чувал съм, че се прехранва като изнудва онези, които поради глупост са дали повод да се говори за тях. А вие и леля ми предлагате съвсем нов материал, госпожице Линдъл.

— Може и така да е, Стюарт, но намирам, че е проява на изключително лош вкус да споделяш това със Сара. А сега, ако ме извините, ще отида при лейди Биъл, която ми маха с ръка.

Като шумолеше с раираната си рокля, Амелия бавно се отдалечи.

— Моля за извинение, госпожице Линдъл. — Стюарт внимателно хвана ръката на Сара. — Както леля ми побърза да заяви, аз наистина проявих изключително лош вкус. Желаете ли да се възползвате от стола, който донесох?

След като я настави удобно на стола, Стюарт се подпря на облегалката и се наведе към ухото ѝ.

— Искам да ви предупредя, госпожице Линдъл, че ще останете отегчена и зле информирана, ако разчитате на леля ми да ви запознае с историята на семейството.

Сара усети, че се изчервява. Изобщо не бе свикнала да разговаря с джентълмен, който се намираше толкова близо до ухото ѝ, че тя усещаше топлия му дъх. Май щеше да е по-добре, ако си беше държала езика зад зъбите, вместо да допусне този джентълмен да я изненада в момент, в който разпитваше за семейството му.

— Трябва да се извиня, сър, за...

— За клюките! — Той я прекъсна и се засмя снизходително. — Но клюките не са нещо чак толкова противно в случай, че фактите се

предават точно и не се използват, за да се наранят и обидят невинни хора.

— Вашата леля... — Сара се опита да продължи.

Той отново я прекъсна.

— Моята леля тъкмо бе започнала да ви разказва забавната история, свързана с имената Красавеца и Звяра. Виждате ли, Хоукс...

— Хоукс?

— Братовчед ми, Ашли. Той е Хоукс за всички в Лондон, които имат привилегията да се обръщат към него на малко име. За всички, освен за майка си.

— О, извинете, че ви прекъснах и продължете.

— Хоукс и аз, и двамата млади и глупави, лесно попаднахме под обаянието на Силвия Хъптън. Искам да знаете, че и двамата не хранехме особени надежди за успех, но по онова време току-що бяхме завършили училище и предпочитахме да не вярваме в огромната сила на титлите и парите. Госпожица Хъптън произлизаше от Девънширския клон на семейство Хъптън — най-надутите и високомерни хора, които познавам. Те се гордееха с надменната си гордост, макар че не можеха да се похвалят с особени умения в управлението на парите си. Високо в обществената йерархия, но с празни джобове, те се постараха да осигурят на Силвия бляскав дебют, за да може тя да се ожени за най-заможния кандидат.

Сара зяпна от изумление.

— Леля ми май е предпочела да не ви казва това, нали? Не съм изненадан. Е, Хоукс и аз няхахме какво друго да предложим, освен всеотдайната си любов и добрите си имена, но това не бе достатъчно. Госпожица Хъптън и семейството ѝ нямаше как да знаят, че братовчед ми само след три месеца щеше да получи огромно наследство поради смъртта на по-големия си брат и на баща си. А що се отнася до мен, аз бях готов да дам на Силвия всичко, което сърцето ѝ пожелаеше — щях да ѝ сваля луната от небето, ако това бе възможно, но — гласът му прозвуча безизразно — като най-малкия брат в семейство с много синове, аз не можех да се надявам на никакво богатство, освен ако — да пази Бог — чума не покосеше всичките ми братя. Това, разбира се, не стана.

Той замлъкна и по настъпилото мълчание и по горчивината, която се долавяше във всичко, което бе казал до този момент, Сара

започна да се досеща, че той все още си спомня с много болка за събитията, довели до прякора му Красавеца. Чудеше се дали двуличната Силвия Хъптън бе оставила същата незаличима рана и в душата на братовчед му — Звяра.

Стюарт въздъхна драматично.

— Когато открихме, че сърцата ни са покорени от една и съща жена, братовчед ми и аз, пренебрегнали напълно обезсърчителното ни икономически неизгодно положение, което ни превръщаше и двамата в крайно неподходящи кандидати, решихме да се борим до смърт за дамата.

— Дуел ли, сър?

— Не, в никакъв случай. Просто един яростен юмручен бой. Аз, разбира се, бях натупан добре. Хоукс винаги ме е превъзхождал в това отношение. Но и аз успях да му нанеса един сполучлив удар. Оттогава носът му не е съвсем прав.

— О, Боже! И какво стана след това?

— Е, след като му разбих носа, ние спряхме да се удряме, за да оценим щетите и Хоукс започна да се смее. Носът му беше целият червен и се подуваше като добре втасала кифличка, а моето око започваше да посинява. После така се поду, че се измъчих до смърт, защото не виждах нищо заради отока. И двамата знаехме, че обстоятелствата са срещу нас и едва ли някой от двамата ще има щастието да се озове в прегръдките на Силвия. Изведнъж ни се стори много смешно, че се пердашим като обезумели заради една жена, която не можем да имаме. Хоукс хриптеше през счупения си нос като маймунка на латернаджия. Аз надничах изпод подпухналия си клепач и се опитвах да разбера какво е намислил, и накрая и двамата се проснахме на тревата — двама зрели мъже, или поне така смятахме тогава — и се разтресохме от смях. После се изправихме изтощени, но по-добри приятели от всякога.

Сара се опита да потисне смеха, който се надигна в гърлото ѝ при този живописен разказ, но не успя и избухна в звучен смях.

Стюарт също се разсмя, но успя да надвие смеха и продължи.

— После, на закуска, която не виждах добре заради подутото око, а Хоукс не усещаше нито вкуса, нито аромата ѝ, двамата решихме, че никой от нас не трябва да я има.

Тя отново се разсмя. Стюарт стисна носа си с два пръста и цинично преправи гласа си.

— Стю — рече ми Хоукс, — нека никога не позорим приятелството или лицата си, заради някаква жена.

— Да, но защо все пак започнаха да ви наричат Красавеца?

Стюарт се поотдръпна с въздишка.

— Несравнимата Силвия, която внезапно изгуби не един, а двама раболепни кавалери от цялата свита, която се търкаляше в краката ѝ, се зае да открие причината за това. Не ѝ бе необходимо много време, за да го стори. Изобщо не бе развеселена от раните ни, нито пък прояви някакво състрадание. Силвия бе вбесена от факта, че приятелството ни се бе оказало по-силно от нейния чар и съблазнително обаяние. Твърдо решена да ни отмъсти, тя започна да ни се присмива публично още докато носехме ужасните белези от злополучния бой.

— Тя ви е нарекла Красавеца и Звяра?

— Да, за голяма радост на всички, които били около нея. Отбелязала, че окото ми е истинска красота, а носът на Хоукс — грозен като на звяр. За нещастие, прякорите си останаха.

— За вас може би това не е чак толкова страшно — меко го поправи тя.

— Боя се, че имате право. Моят прякор не ме дискредитира по никакъв начин. Братовчед ми обаче нямаше никакъв късмет. Веднага се понесоха клюките, че Хоукс е прелъстил Силвия. И от там — прозвището Звяра. Веднъж тръгнали, слуховете не можеха да бъдат спрени по никакъв начин. Повечето благовъзпитани млади жени започнаха да се плашат от него, а онези, които не бяха толкова почтени, или му се присмиваха, или се хвърляха в ръцете му, любопитни да разберат как точно е прелъстил Силвия, за да заслужи това име.

— И разбраха ли? — зачуди се Сара.

— Някои от тях — смотолеви Стюарт. — По онова време Хоукс страдаше много заради смъртта на брат си Астън. А когато умря и баща му, той изведнъж влезе във владение на наследството и... достатъчно е да кажем, че извърши някоя и друга лудория, докато смъртта на леля му и чичо му не го върнаха отново на земята. На него бе поверено попечителството на младия Натаниел. Но по онова време вече репутацията му на звяр бе окончателно затвърдена.

— А репутацията, подобно на сянката, рядко приляга точно на човека — измърмори Сара под носа си. За жалост тя не знаеше със сигурност къде свършва реалността и къде започват клюките, дори и в оплетената, изпъстрена със слухове история на майка ѝ.

Сара изпита странно родство с лорд Ашли Хоукс Кесълфорд — Звяра — и се зачуди дали изобщо ще ѝ се удаде възможност да разбере що за човек е в действителност.

Настанена удобно в елегантния, макар и вече старомоден кабриолет на Амелия Кесълфорд, придружена от Стюарт Кесълфорд, който яздеше край кабриолета един взет под наем кон, Сара се облегна на възглавничките, вдъхна влажния, хладен вечерен въздух и се зачуди дали братовчедите Кесълфорд все още хранеха *tendre*^[1] към наскоро овдовялата баронеса Дьо Вал. Беше доловила истинско вълнение в гласа на Стюарт, когато ѝ бе доверил, че е бил готов да даде на Силвия всичко, което пожелаела.

Овдовялата графиня прекъсна мислите ѝ.

— Е, скъпа, изобщо не се чувствам изтощена и съсипана, макар да бях абсолютно сигурна, че това излизане ще ме довърши. Можем само да се надяваме, че не сме прихванали някоя заразна болест в тази блъсканица. Ти позабавлява ли се?

Сара се усмихна.

— Повече от всеки друг път. Никога не съм срещала толкова много хора, които да искат да се запознаят с мен. Благодаря ви.

— За мен беше удоволствие, скъпо мое момиче. Ти се представи блестящо. Искаше ми се само Ашли да се бе съгласил да ни придружи днес.

Сара се опита да се пребори с напирания в гърлото ѝ смях. Изобщо не можеше да си представи Звяра в Алмак.

— Ако съдя по онова, което ми разказа вашият племенник, мадам, една такава сбирка ще изкара графа от търпение. Мислите ли, че подобни забавления са по вкуса му?

— Не са. И аз получавам сърцебиене само като си помисля за това. Знаеш ли, започвам да се отчайвам вече и да се чудя дали някога изобщо ще ме ощастливи с внуше. С неговия начин на живот той просто няма възможност да се запознае с почтени млади дами. И макар да смята забавленията в Алмак за скучни и безинтересни, ако ги посещава, не може да не срещне някоя напълно подходяща млада дама.

— И не само една! — съгласи се Сара и замълча, замислена върху казаното. Какъв ли тип жени би сметнал Звяра за подходящи? Не и като нея самата. Те двамата се държаха като куче и котка, когато бяха заедно. Лицето ѝ пламна, когато си припомни допира на топлата му ръка.

Графинята въздъхна от другия край на каляската.

На Сара също ѝ се прииска да въздъхне, но тогава внезапно я осени една мисъл, която трябваше да сподели с Амелия.

— Но, мадам, граф Кесълфорд сигурно присъства на забавленията, които вие самата организирате. Там той би могъл да срещне не една напълно подходяща млада дама.

Вдовицата се поизправи.

— Винаги идваше в миналото — замислено рече тя, — но през последните пет години не съм давала никакви приеми заради крехкото си здравословно състояние.

— Тогава няма защо да се отчайвате, милейди. Той все още е достатъчно млад. В края на краищата, може и да успеете да го запознаете с някоя приятна госпожица, и когато това стане, той може вече да е узрял за идеята да се ожени и да създаде семейство.

Амелия изглеждаше въодушевена от предложението.

— Ти си съвсем права, Сара! Крайно време е отново да помисля за някакви забавления в дома си, въпреки лошото ми здраве.

[1] *tendre* (фр.) — нежност. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Хоукс сигурно би повдигнал подигравателно тъмните си вежди, ако само можеше да предположи колко важен бе този разговор за доброто му име, репутацията и семейното му положение. Вместо това, в пълно неведение, но измъчван от въпроса за цвета на очите на госпожица Линдъл, който го тормозеше като постоянен сърбеж, той се върна в къщата на майка си с едничката цел да разбере как са прекарвали дамите в Алмак.

Остана много изненадан, когато завари една от слугините, застанала на колене на входа на къщата, да мие тухлите със сапунена вода. Жената го поздрави необичайно дружелюбно, предвид задачата, която ѝ бе поставена.

— Добър ден, господарю Ашли. Милейди ще бъде много щастлива, като разбере, че сте се върнал, сър.

— Да не би да предстои нещо важно, Мейзи? — бавно попита той и с котешка пъргавина скочи направо на най-горното стъпало, като внимаваше да не изцапа измитите стълби.

— Да, сър. Майка ви планира да организира прием за красивата госпожица Линдъл, която напоследък идва тук с доктора.

— За госпожица Линдъл казваш, а? — Новината му се стори едновременно досадна и интересна. Какво ли обаяние трябва да притежава госпожица Линдъл, за да убеди твърдоглавата болна да напусне леглото си.

Мейзи се усмихна с топлота.

— Сърцето ми се сгрява, сър, като виждам майка ви и тази стара къща да оживяват отново. Знаете ли, направо се побъркахме от чистене.

Значи са се побъркали от чистене. Тимънс, иначе напълно уравновесения иконом на майка му, отвори вратата, препасан с огромна ленена престилка, която покриваше по-голяма част от дрехите му. Той отстъпи назад, за да позволи на графа да влезе, и с наранено

достойнство му показва сребърните свещници и парцала за лъскане, който държеше в ръцете си.

— Виждам, че съм дошъл в неподходящ момент, Тимънс. Ти май тъкмо щеше да ме информираш, че майка ми не приема посетители — иронично рече Хоукс.

— Точно така, сър — Тимънс наведе глава.

Майка му, привързала главата си с тюрбан, се провикна от горната площадка.

— Това ти ли си, Ашли? Днес нямам време за теб, скъпи. Цялата къща е обърната наопаки.

— Забелязах вече — съгласи се Хоукс и се усмихна лениво. — Изглеждаш добре, мамо, въпреки ужасния персийски тюрбан на главата ти.

Амелия опипа тюрбана си.

— Човек трябва да прави жертви, когато възнамерява да приема гости. Дори и за сметка на външния си вид. От своя страна, ти трябва да ми обещаеш тържествено, че ще пожертваш цялата си вечер и ще присъстваш на малкото соаре, което организирам.

— Но, разбира се! Досега винаги съм се появявал на твоите приеми, мамо.

— Този път настоявам да дойдеш рано, за да можем заедно да посрещнем гостите. — Тонът на лейди Кесълфорд не търпеше никакво възражение.

Хоукс се намръщи. Подобни приеми го отвращаваха, защото постоянно му се налагаше да отблъсква млади дами с широко ококорени очи, които, предупредени за лошата му слава, продължаваха да му се натрапват, подтиквани от напористите си майки, които се надяваха, че любимите им щерки ще успеят да оплетат графа в мрежите си. Хрумна му, че и собствената му майка може би участва в този маскарад и се опитва да му пробута така ценената и превъзнасяна госпожица Линдъл. Той цинично се усмихна, леко се поклони и отбеляза, че ще се подчини с радост, особено пък по такъв щастлив повод. След пет дълги години на очакване Хоукс изпитваше огромно задоволство от факта, че майка му отново проявява интерес към нещо коренно различно от болестите и смъртта. Пък било то и Сара Линдъл.

— Как се представихте ти и твоето протеже в Алмак?

Майка му премигна, изненадана от въпроса.

— Прекрасно. Като се изключи, разбира се, присъствието на онзи противен сплетник Силвестър Нотли, който постоянно души наоколо, драска нещо и хапе края на молива си, сякаш е осенен от някаква велика идея. Въпреки това ще му се наложи да каже само хубави неща за Сара. Всички я харесаха, точно както и предполагам. Тя е една изключителна млада жена, напълно различна от майка си, която, макар че бе много приятна, беше малко... лекомислена.

Хоукс се сети за няколко думи, които по-добре характеризираха майката на Сара, ако изобщо можеше да се вярва на слуховите за нея. Но той бе преживял достатъчно, за да не се доверява безрезервно на клюките. За характера на Сара съдеше по собствената ѝ дързост, а не по прегрешенията, които майка ѝ може би бе извършила.

Докато майка му сипеше хвалебствия по адрес на момичето, на Хоукс му хрумна, че трябва само да я попита за цвета на очите на Сара, за да заглуши въпроса, който дразнеше любопитството му вече дни наред, но се отказа и вместо това попита дали би могъл да помогне по някакъв начин.

Когато предложението му бе отхвърлено, той взе шапката и бастуна си, мина край Тимънс и прескочи стъпалата над главата на усмихнатата Мейзи. Не можа обаче да се измъкне. Тъкмо бе пхнал крак в стремето, когато Тимънс му извика да почака, защото милейди току-що се бе сетила за нещо, което той би могъл да свърши.

Хоукс още веднъж прескочи мокрите стъпала, спечелил си видната благодарност на слугинята, която по-късно каза на готвачката:

— Не мога да си обясня как могат да го наричат Звяра. Човек не би могъл да си представи по-мил и внимателен джентълмен.

— Внимавай, мамо — рече той. — Ще ти се пръсне корсета, ако продължаваш да препускаш след мен по този начин.

— Ашли! — Така се бе задъхала от усилието, че не ѝ бе останал дъх да му се скара, но хвърли един красноречив поглед към Тимънс, който енергично лъскаше среброто съвсем наблизко и изхриптя: — Как можеш да говориш така?

— Не съм ли го правил винаги, мамо? — Той свали шапката си и дяволито намигна на иконома. — Никога не съм могъл да проумея смисъла на корсета. Трябва да се съгласиш, че той само затруднява движението на дамите и, по мое мнение, допринася много малко за усъвършенстването на естествените форми и извивки.

— Ашли! — отново изхриптя лейди Амелия.

— Имал съм не един повод да си мисля, че обществото спокойно може да мине без тази измишльотина.

— Ашли Хоукс Кесълфорд! — лейди Кесълфорд най-после успя да нормализира дишането си. — Забранявам ти да говориш на тази тема в мое присъствие!

Хоукс изобщо не се смути от гнева ѝ.

— Отново започваш да приличаш на себе си. А сега, какво те накара да се втурнеш след мен? Трябва да е нещо важно.

Беше развеселен от факта, че тя бе готова да забрави раздразнението от поведението му достатъчно дълго, за да го помоли за услуга.

— Бъди добър, Ашли, и изпрати някой за Бътън. Искam да я доведат от провинцията.

Хоукс изненадано вдигна вежди.

— Бътън ли, майко? Трябва на всяка цена да поздравя доктор Тървей за доброто лечение! Не предполагах, че отново ще пожелаеш да яздиш.

— Разбира се, че няма да яздя, мило момче. Знаеш, че не съм се качвала на кон след смъртта на Астън.

— Ако няма да яздиш, защо тогава искаш да доведем старата ти кобила?

Амелия тръсна глава и заела отбранителна поза заяви:

— Госпожица Линдъл ми довери, че язденето от време на време ѝ доставя голямо удоволствие, но само ако има кротка кобила.

Отново госпожица Линдъл! Хоукс потисна смеха си. Бътън беше повече от кротка, тя беше направо мудна и тромава. Сара Линдъл трябва да е страхотна ездачка, щом може да се справи само с кон като Бътън.

— Аз, разбира се, веднага се сетих за Бътън.

— Разбира се — сухо заяви Хоукс. Момичето очевидно въртеше майка му и цялото ѝ домакинство около малкия си пръст. Какво ли преследваше, чудеше се той. Повечето жени винаги имат нещо наум.

— За мен ще бъде истинско удоволствие да преотстъпя кобилата си на момичето.

— Ти си много грижовна, когато става дума за потребностите на госпожица Линдъл — не можа да се въздържи Хоукс.

— Глупости! — отвърна тя с изненадваща твърдост. — Сара Линдъл е изключително момиче. Била е лишена от толкова много неща! Решена съм да ѝ доставя всички малки радости, които са във възможностите ми. — Тя енергично тръсна обвитата си в тюрбан глава. — Не мога да си обясня какво си е мислел, че прави баща ѝ, като толкова дълго е отлагал представянето ѝ в Лондон. — Тя се усмихна. — Ще бъде много щастлива, ако Сара реши да се поразходи с кобилата ми.

След тази възхитително безкористна забележка, Амелия пооправи тюрбана си и се отправи нагоре по стълбите, а Хоукс остана да се чуди дали Бътън може да бъде изведена от летаргията си достатъчно дълго, за да може някой да се поразходи с нея.

Само след няколко дни Бътън пристигна от провинцията и отново събуди любопитството на Хоукс относно ездаческите умения на дръзката млада чаровница, която бе покорила майка му напълно. Той поднови решимостта си да открие какъв е цветът на постоянно сведените ѝ очи, които отказваха да срещнат погледа му. Чудеше се дали в очите на госпожица Линдъл, когато най-сетне срещнат неговите, ще лумне същия огън, който изгаряше пръстите ѝ.

На бюрото си намери една бележка, преливаща от благодарности, изписана с разкрачения почерк на майка му. За негова изненада след два дни пристигна още едно благодарствено писъмце, този път написано с нежен женски почерк, напълно непознат за него.

Втората бележка бе необичайна в две отношения. Първо, беше написана на забележителен лист хартия, интересно назъбен и оформен. Беше украсен с изящен френски воден знак и заграден в красива, макар и малко показна рамка. Второ, беше адресирана до него с красивия почерк на госпожа Лидия Тървей, която споменаваше, че му пише по нарочната молба на госпожица Сара Уилкс Линдъл.

Тонът на бележката бе напълно неофициален. В нея просто се казваше, че госпожица Линдъл била очарована от възможността да се възползва от присъствието на Бътън и тя и дорестата кобила бързо ставали приятели.

Хоукс, който дори и не подозираше, че Сара е сляпа, възприе писъмцето като напълно безсмислено. Не можеше да си обясни защо на една жена с добро обществено положение ѝ трябва: първо — да отседне в семейството на лекар; второ — да не знае кога е уместно и

кога — невъзпитано да разговаря с джентълмен, на когото изобщо не е била представена; трето — да може да язди само кранти като Бътън и четвърто — да изисква от Лидия Тървей, внучка на херцог, да ѝ служи като секретарка. За Хоукс единственото обяснение за това странно поведение бе стремежът ѝ да прикрие липсата на добро възпитание и образование.

В този ред на мисли, той съвсем лесно стигна до следващото си заключение. Припомнил си забележката на майка си, че госпожица Линдъл е била лишена от много неща, той реши, че младата дама може да е без пукнато пени. Все още не бе забравил споделените от Стюарт намерения да се ожени за много пари и изведнъж му хрумна, че загадъчната госпожица Линдъл може би се опитва чрез роднините му да се добере до него — до наследството на семейство Хенли.

Той се зарече да наблюдава отблизо така онеправданата госпожица Линдъл и користното ѝ приятелство с майка му. Натопи перото си в мастилото и бързо надраска един отговор.

Письмцето му започваше без никакво обръщение.

Моля, насочете благодарностите към майка ми, която напълно заслужава това. Кобилата е прекалено покорна за моя вкус, но тя е спокойна, добродушна и притежава достатъчно смелост и кураж. Изпитвам дълбоко задоволство, че кобилата ви харесва.

А после без всякакви любезности, просто се подписа: „А. Хоукс“.

Когато получи отговора му, Сара нямаше причина да бъде недоволна, защото това писмо съдържаше най-учтивите думи, които графът на Хенли ѝ бе казвал до този момент. А и освен това тя бе толкова щастлива от неочакваната привилегия да поязди, че нямаше никакъв повод да се оплаква.

Не можа обаче да прикрие неодобрението си към Лидия, която, след като прочете бележката на глас, я обърна няколко пъти в ръцете си и заяви:

— Много странно. Само няколко думи. Едно толкова кратко писмо е просто обидно.

— Той познава коня много по-добре от мен — отбеляза Сара.

— Три реда! Нищо повече — оплака се Лидия.

Сара, свикнала с по-неофициалните взаимоотношения в провинцията, просто отказваше да се чувства засегната.

— Не съм и очаквала повече, нито пък — тя се засмя — по-малко.

Скоро я забелязаха да язди Бътън в Хайд парк и то твърде рано сутринта, когато повечето от членовете на хайлайфа все още се излежаваха в топлите си легла. Модерните и изискани дами и господа не посещаваха парка преди пет часа следобед, когато — както й бяха казали — по алеите за яздене се провеждаше своеобразен парад на коне и красиви карети, наблъскани една до друга. Сара не обичаше тълпите. Предпочиташе да се разхожда в парка, когато той е празен, защото тогава по-лесно чуваше стъпките на коняря, който яздеше пред нея и й посочваше пътя.

Чу приближаването на господин Нотли и преди още да е разбрала кой е той, преди да е чула гласа му, Сара реши, че е лош ездач, защото долови тромавия му ритъм върху седлото.

— Здравейте! Вие яздите, госпожице Линдъл?

Тя с ужас разпозна гласа му. В маниерите на Нотли имаше нещо фалшиво и безчестно, което никак не й харесваше.

— Яздя, господин Нотли — съгласи се тя.

Силвестър поспря коня си край Бътън.

— Познахте ме по гласа, нали? Е, аз пък разпознах кобилата, която яздите. Бях в Тат, когато Ашли Кесълфорд я купи.

— Лорд Кесълфорд я е купил? — Сара не можа да сдържи нито въпроса, нито усмивката, която се появи на лицето ѝ само при мисълта за това. — Сигурно е било много забавно. От сигурен източник зная, че графът предпочита животни, които могат да скочат върху някоя двуколка и при най-малката провокация.

— Точно така. Всеки кон, който е достатъчно добър, за да заслужи бокса си в конюшните на Кесълфорд, се проучва с най-голямо внимание. Можете да си представите изненадата — гласът на Силвестър преливаше от смях, — не, изумлението, с което присъстващите вдигнаха моноклите си, когато изведоха тази дебела,

кротка кобила и Кесълфорд започна да наддава за нея. Външният вид на покорната кобила, сам по себе си, бе достатъчно смешен, но смехът стана неконтролируем, когато някои от нас, помислили си, че Звяра иска кобилата за разплод, започнаха да наддават срещу него. — Той се разсмя злобно. — Вдигнахме цената чувствително. Отделих няколко параграфа на този инцидент в дневниците си.

Сара искаше да се отърве от Силвестър Нотли. В никакъв случай не бе склонна да насърчава бърборенето му.

— Предпочитам да не говорим за приятелите ми с тези ужасни прякори — рече тя.

— Разбира се. Не исках да ви обидя, госпожице Линдъл — спокойно заяви той, макар нещо в тона му да загатваше, че това не е точно така. — Днес излязох да ви потърся, но не от желание да ви обидя.

Сара се намръщи.

— Какво искате да кажете?

— Може би си спомняте, че споменах, че познавах майка ви навремето?

— Да? — Сара бе изпълнена с недоверие. — В такъв случай сте бил по-голям късметлия от мен. Аз самата я познавах много малко. Тя прекарваше повечето време тук, в Лондон.

— Да. Тя обожаваше града, а градът ѝ се отблагодаряваше със същото. Майка ви беше много известна. — Двусмислените му думи преливаха от неприятни намеци. — Беше любимката на барон Дьо Вал. Много често я споменавах в дневниците си. Някой ден бих могъл да ви ги прочета.

Косата на тила ѝ настръхна.

— Не вярвам това да стане, господин Нотли. Спомените за майка ми само ме разстройват.

Той цъкна с език, подобно на родител, разочарован от детето си.

— Както искате, но материалите са много интересни. Уверявам ви.

Сара си помисли, че той отстъпи много лесно. И беше права. Той не мислеше да се отказва.

— Дадох част от тях за публикуване и ми хрумна, че когато става дума за нещо, така интимно свързано със семейството ви, може да пожелаете да го прочетете, преди да бъде отпечатано. — Намекът му,

че притежава информация, която може да се окаже смущаваща, бе твърде ясен, за да не бъде разбран.

Първата реакция на Сара беше презрение и яд. Как се осмелява да я шантажира с неща от миналото, за които тя не знаеше почти нищо? Как се осмелява да позори майка ѝ пред нея? Какво ли е написал за нея?

Тя изправи глава и изпъна гръб.

— Ще ви уведомя, ако променя решението си — рече Сара. Опитваше се да говори любезно, макар че предпочиташе да изплюе думите в лицето му. — А сега трябва да ви пожелаая приятен ден.

Помоли коняря да я върне обратно към конюшните на семейство Кесълфорд, където живееше Бътн, и се отдалечи от Силвестър Нотли с неприятното чувство, че току-що се бе сблъскала с един човек, който беше не толкова досаден, колкото опасен.

ГЛАВА СЕДМА

Както беше обещал, Хоукс пристигна рано на соарето на майка си, организирано в чест на Сара Линдъл. Двете седмици на почистване, лъскане и лакиране си струваха усилията. Къщата на семейство Кесълфорд блестеше цялата — като се започне от кристалния полилей и се стигне до излъскания паркет с цвят на зрял мед. Свещите в аплиците топло искряха по стените, сребърни свещници осветяваха разкошното антре, което водеше към балната зала. Оттам долиташе тихият звук на цигулките, които музикантите настройваха за празненството. Въздухът бе изпълнен с аромата на рози, лилии и горящи свещи и Хоукс си припомни последния бал, на който бе присъствал в тази зала.

Тогава Силвия Хъптън бе една от поканените. Всъщност, точно на онзи бал Хоукс за последен път бе разговарял с красивото момиче, което щеше да стане съпруга на барон Ото дьо Вал. Светлината на свещите през оная далечна вечер хвърляше меки отблясъци върху гордите ѝ черти. Странно, но винаги, когато си позволяваше да мисли за чувствата си към Силвия, неизменно се сещаше за онзи ужасен момент.

Тя тъкмо си слагаше ръкавиците и се приготвяше да си върви. Тимънс отвори вратата и тя с усмивка погледна нагоре към него. Двамата със Стюарт влязоха заедно. Белезите от жестокия бой заради нея все още се забелязваха по тях и те весело се хилеха заради смешните си лица, покрити със синини и лепенки.

Жарките кафяви очи се приковаха върху тях. Вирнала високо брадичка, Силвия се усмихна несигурно. На бузите ѝ се появиха две червени петна.

Стюарт, изненадан не по-малко от нея, и все още обиден от оскърбителния удар, който му бе нанесла, като се бе присмяла на насиненото му око, което в онзи момент бе прикрито с екстравагантна превръзка от черен атлаз, пръв си възвърна самообладанието.

— Госпожице Хъптън — учтиво поздрави той. — Не очаквах да ви видя тук.

Хоукс разбираше, че Силвия би предпочела да ги пренебрегне напълно, както правеше всеки път, когато случайно се срещнеха някъде през последните няколко дни, но Стюарт очевидно очакваше някакъв отговор, а и тя вече ги бе погледнала и не можеше да отмине току-така. След проточилата се неловка пауза, през която тя гледаше някъде над тях, Силвия проговори със същата престорена усмивка.

— О, Красавецо, но аз искрено се надявах, че ще те срещна тук.

Почувствал се напълно забравен, Хоукс мятеше ревниви погледи тук към Силвия, ту към Стюарт. Нейните простички думи бяха запалили огън в здравето око на братовчед му.

Само че този огън изобщо не я трогна.

— Имам удоволствието да те информирам, че скоро ще се омъжвам — рече тя и сякаш поля със студена вода силното желание, което Стюарт изпитваше към нея.

Хоукс бе изненадан от съобщението, но когато погледна към Стюарт, той внезапно осъзна с безпощадна яснота, че чувствата на братовчед му към тази жена бяха много по-дълбоки от неговите. Стюарт беше зашеметен, напълно изваден от равновесие от думите ѝ. Устата му увисна от изумление и макар че се опитваше да каже нещо, от гърлото му не излизаше никакъв звук.

Силвия, здраво стиснала устни, бе обърнала огромните си, изпълнени с яд очи към Хоукс, сякаш очакваше от него да ѝ помогне.

— Поздравления! — подигравателно рече той. — Твоята новина направо ни съсипа, нали, Стю? — Вдигна едната си ръка и здраво стисна рамото на братовчед си.

Стюарт се олюля за миг, но бързо се съвзе и изправи гръб.

— И кой е щастливецът?

Устните на Силвия побеляха. Кафявите ѝ очи се приковаха за миг върху преbledнялото лице на Стюарт, а после тя стисна устни и яростно произнесе името.

— Барон Дьо Вал.

— Дьо Вал? — И двамата едновременно повториха името, неспособни да повярват на ушите си. Дьо Вал беше заклет ерген. Никога до този момент не бе проявявал и най-малкото желание да сложи край на този си начин на живот. Носеха се дори слухове, че

често посещава едно заведение в Ковънт Гардън, което задоволяваше и най-долните прищевки на плътта, стига човек да има достатъчно пари, за да си позволи подобни услуги. Това че той бе решил да се ожени, и то за красивото момиче, което стоеше пред тях, изпълни душите на двамата братовчеди Кесълфорд с болка и отвращение.

Баронът, който тъкмо се сбогуваше с домакините, дочу името си. Слаб и безупречно елегантен, макар че вече минаваше петдесетте, той се приближи към тях.

— Да? Кой ме вика?

Вдигна позлатеното си пенсне, постави го върху тънкия си нос и внимателно огледа братовчедите Кесълфорд.

— Красавеца и Звяра, нали? — Той изсумтя, развеселен от собственото си остроумие. Наведе се към лицето на Стюарт и ароматът на силния му парфюм с дъх на лавандула ги обгърна.

— Смея да кажа, мило момче, че синината ти е страхотна. С грозния цвят на патладжан. В крещяща дисхармония с облеклото ти. — Завъртя се на пета и се вгледа в Хоукс. — И все пак е за предпочитане пред перспективата да се разхождаш наоколо с нос като ботуш.

Хоукс свъси вежди и кисело промърмори:

— По-добре с нос като ботуш, отколкото с език, който не си знае мярката.

Баронът присви очи зад пенснето, устните му се изкривиха от ленива, изпълнена с разбиране усмивка и той съвсем съзнателно преиначи думите на Хоукс:

— А, бъдещата ми съпруга вече ви е казала за скорошната ни сватба? — Стюарт успя да кимне. Хоукс яростно се вгледа в мъжа, изненадан от нахалството му. — Можете ли да повярвате? Цял Лондон бе убеден, че никога няма да се стигне до тук, но всички се променяме понякога, особено когато това е в наш интерес. Вместо да прелъстявам чуждите съпруги, трябва да се погрижа да си спечеля моя собствена.

Той пощипна Силвия под брадичката. Погледът, който тя му хвърли, изобщо не беше нежен и любящ. Баронът беше невъзмутим.

— Съобщението ще се публикува в утрешния брой на Газет. — Стисна Силвия за лакътя и я придърпа към себе си, а студеният му поглед се местеха от единия Кесълфорд към другия. — Ще прекараме медения си месец в Алпите. Зашеметяваща страна. Изумителна!

Стюарт сковано изказа поздравленията си.

Хоукс не можа да си наложи да ѝ пожелае щастие. Знаеше, че тя няма да бъде щастлива с този ужасен мъж.

Силвия ги погледна за момент, здраво стиснала устни, а големите ѝ, тъмни, изпълнени с ужас очи, плувнаха в сълзи. Като мигаше енергично, за да ги прогони, тя прие ръката на барона и излезе от къщата.

— Гостите пристигат, Ашли. Нещо не е наред ли? — Хоукс вдигна глава, беше леко замаян. Майка му слизаше по стълбите. — След всичките ми усилия! — ядно заяви тя. — Да не би да не си доволен?

Той премигна и внимателно огледа антрето с тъмните си, замислени очи. После се вгледа в нея по същия начин и се усмихна.

— Надминала си себе си, мамо. Много съм щастлив, че и ти, и къщата изглеждате толкова добре.

— Да, баща ти щеше да се гордее с мен — прошепна тя, но думите заседнаха на гърлото ѝ. Тя хвана дясната му ръка и целуна тежкия златен пръстен с герба им, който той носеше на пръста си. — Щеше да е много доволен, че най-накрая си решил да сложиш този пръстен.

Хоукс докосна пръстена. Чувстваше се странно с него. Винаги бе смятал, че той принадлежи на Астън, не на него. Не можеше да играе ролята така, както би я изиграл Астън, но тази вечер приличаше на истински граф. Облечен бе в елегантно строго сако в девънширско кафяво, кремава жилетка и панталони до коленете в същия цвят, които прилепваха към краката му като втора кожа. По всичко личеше, че майка му бе твърдо решена да не пропилява напразно онова, което бе останало от живота ѝ. Баща му би одобрил това с цялата си душа.

В момента, в който доктор и госпожа Тървей прекрачиха прага, заедно с красивата Сара Линдъл, която вървеше между тях, Хоукс вдигна глава, сякаш подушил плячка. Остана за миг така, премигвайки от изненада. Госпожица Линдъл по нищо не приличаше на образа на пресметливата млада девойка, който той бе изградил в представите си. Дрехите и поведението ѝ напълно съответстваха на онова, което можеше да се очаква от една дама с вкус и добро положение в обществото. Роклята ѝ бе скромно творение от кремав фестониран креп и бял атлаз. Наниз перли украсяваше нежната ѝ шия. Не носеше никакви други бижута — само кремави, обагрени в леко розово

камелии, забодени в златистите ѝ къдрици, ароматът на които я обгръщаше като благоуханен облак.

Хоукс пристъпи напред с намерение да задълбочи запознанството им, но доктор Тървей застана на пътя му.

— Радвам се да те видя, Тървей — рече Хоукс, макар че противно на любезните му думи, погледът му непрекъснато се плъзгаше край лекаря към младата жена, която вървеше подире му.

Хоукс не можеше да отрече чара и обаянието ѝ. Лека руменина обагряше бялата ѝ гръд и плъзгаше нагоре по деликатната извивка на шията ѝ. Погледът му проследи червенината край перлите, после се прикова към вдлъбнатината на шията ѝ, където се долавяше пулсирането на кръвта ѝ. Крайно време беше да разбере отговора на въпроса, който не му даваше мира от последната им среща. Какъв цвят имаха очите ѝ?

Тя гледаше право в него. Всъщност... през него. Също както и Силвия през оная далечна вечер... Сякаш не бе достоен да спрат очите си върху него. Намръщи се. Госпожица Линдъл имаше странни очи. Цветът им беше нещо средно между синьо, зелено и сиво. Студени, безизразни и бездънни, подобни на океан в спокоен зимен ден, странните ѝ, кукленски очи се взираха равнодушно някъде над него, без да го погледнат нито за миг. Такова неуважение му се стори твърде предизвикателно. С удоволствие би проникнал в ледените дълбини на втренчения ѝ поглед.

Гласът на Тървей отново привлече вниманието му.

— Много се радвам, че майка ви отново се реши да посреща гости.

— Да — съгласи се Хоукс. Беше очарован от решението на майка си да излезе от уединението, което сама си бе наложила, но бе твърдо решен да разбере каква бе ролята на госпожица Линдъл за възстановяването ѝ. Защо странно отнесеният поглед на младата жена го отбягваше? Какво я измъчваше — смущение, презрение или чувство на вина? Трябваше да направи всичко възможно, за да стопи леда на презрението ѝ и да разбере истината, макар никак да не го радваше мисълта, че майка му бе напуснала уединението си само за да стане плячка на една красива и умна авантюристка.

Стюарт пристигна, облечен в блестящ редингот от фин испанско син плат и копринена жилетка, майсторски избродирана със златни

нишки. Безупречно белите панталони до коленете допълваха чисто бялото, надиплено жабо около врата му, което бе толкова колосано и така високо вързано в подходящия за случая ориенталски стил, че Стюарт изобщо не можеше да обърне главата си настрана. Въпреки ограничените движения на главата си, Красавеца, без да губи нито миг, се приближи до Сара Линдъл и хвана ръката ѝ. Отведе я настрана, преди Хоукс да е успял да поздрави някой от двамата.

Хоукс прилежно остана до вратата, за да посреща многобройните гости и за повече от четвърт час изгуби загадъчната госпожица Линдъл от погледа си, но мислите му се връщаха към нея много по-често, отколкото бе готов да си признае. Преди да се скрие в обичайното си безопасно убежище — стаята за игра на карти — той поспря, за да огледа балната зала и погледът му бе мигновено привлечен от Сара. Тя седеше — подобно на изящна роза сред тръни — настанена удобно между приятелките на вдовицата, които клюкарстваха, разположили се на столовете в далечния край на залата.

Онова, което възпря Хоукс да се включи във формиращото се каре за пикет, бе неприкритият копнеж, изписан на красивото лице на госпожица Линдъл. Ритмичното потропване на кремавата пантофка, която надничаше изпод изящните дипли на крепа, привличаше неудържимо.

Изобщо не му хрумна, че има нещо странно в това, че млада и хубава жена като госпожица Линдъл не е вече обкръжена от кавалери, които очакват реда си, за да танцуват с нея. Не му беше в стила да се тревожи за подобни неща. Беше твърдо решен да възпламени този айсберг. Прекоси залата, поклони се пред Сара и пренебрегнал изненаданите въздишки, които се изтръгнаха от устата на поне половин дузина жени, седящи наблизко, учтиво попита:

— Желаете ли да потанцувате, госпожице Линдъл?

Без дори да си направи труда да откъсне поглед от танцуващите двойки, към които твърдеше, че не проявява интерес, тя каза:

— Не, милорд. Един млад мъж отиде да ми донесе чаша лимонада. Не бих искала той да остане с погрешното впечатление, че не държа на компанията му, което неминуемо ще стане, ако не ме намери тук, когато се върне.

Този груб отказ беше неискрен, защото потропващият ѝ крак подсказваше, че тя копнее за дансинга. Въпреки това Хоукс не настоя

повече. Поклони се учтиво, без да погледне към нито една от останалите жени, които с удоволствие биха приели поканата му, и се върна в залата за карти.

Час по-късно той стана от забулената с дим маса и излезе в прохладната градина през ниския прозорец, който е бил построен точно за такъв вид бягство. Веждите му мигновено се свъсиха в една гримаса, от гърлото му се изтръгна звук, който поразително приличаше на сърдито ръмжене, защото там, на обляната от лунната светлина тераса, Хоукс видя не друг, а Сара Линдъл.

Тя танцуваше.

Това че танцуваше на това тъмно, усамотено място, бе достатъчно непристойно, но графът възприе като лична обида факта, че от всички мъже тя бе избрала да танцува точно с племенника му. Ако не беше разпознал високия, непохватен младеж, Хоукс несъмнено не би прекъснал скандалните занимания на госпожица Линдъл, но той нямаше никакви намерения да позволи на тази жена с дяволски противоречиви разбирания за морала да мъти главата на Натаниел.

Той излезе от сянката, която забулваше ливадата, и се насочи към терасата, полуосветена от светлината, която струеше през вратите, и заговори с натежал от сарказъм глас.

— Да не би моят племенник да ви учи да танцувате валс, госпожице Линдъл?

Танцуващите се стреснаха от гласа му и се разделиха с виновни изражения. Нейт пръв се съвзе достатъчно, за да му отговори.

— Не, не, Хоукс, точно обратното. Госпожица Линдъл ми помага да овладее стъпките.

— Натаниел — официално изрече Хоукс и сковано се поклони на Сара. — От много сигурен източник зная, че госпожица Линдъл не желае да танцува.

Нейт повдигна тесните си рамене.

— Разбира се, че желае, сър. Нали току-що я видяхте.

— Господин Трент — Сара заговори с ниския си гърлен глас, който така силно въздействаше на Хоукс. — Не се опитвайте да ме защитите. Графът просто ми връща обидата със собствените ми думи.

— Но това е грубо... — запелтечи Нейт, като побутваше очилата си.

Хоукс спокойно постави ръка върху рамото му.

— Напълно прав си, Нейт. Очевидно госпожица Линдъл желае да танцува... С теб.

— Трябва да ви се извиня, сър. — В гърления глас на младата жена се долавяше почти искрено разкаяние.

— Наистина ли? — заплашително попита той, раздразнен от самия себе си, загдето бе готов да изслуша онова, което тя искаше да му каже.

Госпожица Линдъл прекъсна възмутените протести на Нейт с учтивата си молба:

— Ще бъдете ли така добър да ми донесете бастуна, господин Трент?

Нейт се съгласи през стиснати зъби, изгледа яростно Хоукс и се отдалечи.

— Възхищавам се на бързината, с която успяхте да се окажете съвсем сама не с един, а с двама различни джентълмени на една слабо осветена тераса, госпожице Линдъл.

Хоукс пристъпи по-близо.

Твърде близо като че ли. Тя отстъпи назад. Сладостният аромат на камелии се носеше във въздуха между тях. Лунната светлина огряваше окичената ѝ с цветя коса. Лицето ѝ бе скрито в сянката.

Тя тихичко се разсмя. Смехът ѝ, плътен като гъст мед, предизвика сладостни тръпки по гръбнака му и подобно на пчела, привлечена от ароматен цвят, той се почувства заставен да намали още веднъж пространството, което ги разделяше. Тя остана на мястото си и Хоукс, изпълнен с мрачно задоволство се приближи още по-близо. Желанието му бе подсилено от онова, което той, в черната интимност на нощта, погрешно бе изтълкувал като знак на капитулация.

Така, както бе полускрита в сянката, той не можеше да види дали морскозелените ѝ очи все още искрят с леденостудения си блясък, но гласът ѝ бе мек като кадифе, чувствен и възбуждащ като омайния аромат на камелиите.

— О, Боже! — тя въздъхна. — Никога не съм си поставяла за цел да ставам обект на клюки и сплетни, но изглежда, че отново успях да наруша благоприличието.

Тя се отдръпна по-навътре в сянката и Хоукс, убеден от думите ѝ, че това не е първият път, в който страхотната госпожица Линдъл открито се обявява против условностите на обществото, се спусна след

нея, подобно на марионетка, движена от сладостния ѝ глас. Тя зяпна от изумление, когато той протегна ръка, за да ѝ попречи да се отдръпне. Хоукс изпита неопишуемо удоволствие, когато докосна копринената кожа на голите ѝ ръце. Тя приглушено извика и се извърна настрана, когато той се наведе да я целуне и жадната му уста, насочила се към устните ѝ, докосна хладната ѝ буза.

— Престанете! — задъхано изрече тя и отстъпи назад.

Хоукс изобщо не възнамеряваше да спира. Сякаш наистина бе ястреб^[1], а тя — заек. Спусна се към нея и този път устните му не пропуснаха целта си. Тя замръзна. Устните ѝ бяха твърди и неподатливи. Ръцете и гърбът ѝ заприличаха на дебели дървени стволове. Това не беше реакцията, която той очакваше от една разпусната млада жена.

— Престанете! — повтори тя, когато той, озадачен, отдръпна устни от нейните. Хоукс бе сигурен, че тя желаше точно това. Нали затова се бе постарала да останат сами на терасата, затова го бе отвела навътре в сянката.

Нейт избра точно този момент, за да се върне.

— Заповядайте! — Той весело ги прекъсна. В гърлото на госпожица Линдъл се зароди ридание и тя отдръпна ръката си, която той здраво държеше за китката.

Хоукс намръщено се обърна към племенника си, но Нейт, заслепен от светлината, която струеше от балната зала, така и не разбра какво точно бе прекъснал. Той се приближи до тях, като премигваше и присвиваше очи, стиснал в ръка бастун от слонова кост и злато.

Една ругатня се откъсна от устните на Хоукс, когато видя красивия предмет. Протегна ръка да възпре Нейт и се обърна към Сара.

— Това е ваше?

— Разбира се, че е неин — отбранително рече племенникът му.
— Да не си мислиш, че съм взел нещо чуждо...

Хоукс изобщо не го слушаше. Този бастун от слонова кост без съмнение беше същият, който подплаши Брутъс и го накара да се качи върху двуколката. Той го взе от Нейт и го погледна с мрачно отвращение.

— Госпожице Линдъл, да не би да ви е навик да размахвате този бастун като щик под носа на всеки кон, който минава край вас? Или

само аз съм бил удостоен с тази чест? — Гласът му беше измамно кротък.

— Хоукс, престани! — неубедително запротестира Нейт.

Злобно усмихнат, Хоукс притисна ръката на Сара към дръжката на бастуна и сякаш възнамеряваше да танцува с нея, я дръпна от укритието на сянката, като използваше бастуна и сарказма си, за да направлява движенията ѝ.

— Голямо удоволствие ли ви достави, госпожице Линдъл, да наблюдавате как Брутс се качи върху двуколката?

Сара зяпна от изненада. Безмълвно потръпна от жестоките му думи.

Сякаш увлечен в ритъма на странен валс, той продължи да я напада — физически и словесно. Думите се изливаха от устата му като порой. Говореше тихо, така че да го чуе само тя, но без пощада. Притисна буза в косата ѝ, ухаеща на камелии. Дъхът му, горещ и забързан, галеше ухото ѝ. Плавният му, изпълнен с оскърбителни намеци глас, не спираше да я обижда и безчести.

— Смяхте ли се, когато го видяхте да бяга като обезумял? Или когато едва не ме хвърли на улицата? Това ли е начинът ви, госпожице Линдъл, да нарушавате благоприличието?

Тя се измъкна от жестоката му хватка, тихичко простена и тръгна по терасата, размахала бастуна пред себе си, също както бе направила и на Пикадили стрийт. Със странна и необяснима непохватност се опитваше да се махне от него. Светлината, която идваше от залата, освети лицето ѝ и безмълвната агония на разтрепераните ѝ устни. Освети и странната нефокусираност на морскозелените ѝ очи. Протегнатите ѝ ръце отчаяно се опитваха да намерят правилната посока.

— Госпожице Линдъл — извика Трент и се спусна след нея. — Внимавайте!

Устата на Хоукс, която се бе изкривила в мрачна усмивка, увисна от изненада.

— Къде ми бяха очите! — Думите излязоха със свистене между стиснатите му зъби и той се втурна напред, за да спре стремителното ѝ бягство.

— Не! — извика тя, полагайки неимоверни усилия да се изтръгне от врага си дори и след като се препъна и единствено

здравата му ръка не ѝ позволи да се пребие на плочите. — Престанете! Стига вече! — извика тя, а Хоукс усещаше разбираемата ѝ мъка като силна болка дълбоко в сърцето си. Той я притисна към гърдите си.

— Не знаех, че сте сляпа — дрезгаво рече той. Думите с мъка се откъсваха от гърлото му, а тя продължаваше да се извива и да се мъчи да се отскубне от него. — Не знаех. Мислех си, че поведението ви е някаква игра.

Борбата ѝ престана. Тя се отпусна безжизнена и някак си победена в ръцете му.

— Добре ли сте? — Трент беше толкова разстроен, че гласът му прозвуча октава по-високо на последната дума. — Какво ви накара да хукнете така?

— Съжалявам — окаяно промълви тя. — Бастунът ми... какво стана с него?

— Търкулна се в тревата — успокои я Трент. — Аз ще го намеря.

Той скочи от застланата с плочи тераса и се мушна в гъсталака, нетърпелив да я успокои по някакъв начин.

Госпожица Линдъл въздъхна с облекчение.

Хоукс се опитваше да каже нещо, но не му се отдаваше.

— Можете ли да стоите сама? — Изненада се, че презреният му език можел да говори и нежно.

— Да.

Той премигна, когато тя се отдръпна от него.

— Значи цялата суматоха и разпиляното сено са били заради мен? — тъжно попита тя. Беше наранена и самотна.

Бузите на Хоукс запламтяха, но той просто не знаеше как да я излъже.

— Да. — Думата сякаш заседна в гърлото му.

Тя вдигна разтрепераната си ръка и притисна перлите на шията си.

— Нямах представа — рече тя.

— Нито пък аз знаех, че не виждате. Аз съм глупак. — Единственото, което Хоукс искаше в този момент, бе да спре треперенето на ръката ѝ. Пресегна се, за да я хване, но се спря. Нямахше никакво основание да вярва, че допирът на ръцете му ще я успокои.

Тя се поизправи и въздъхна дълбоко.

— Аз трябва да се извиня, загдето подплаших коня ви, милорд...

— Не! — възпря я той. Думата прозвуча прекалено високо. Намръщен от собствената си непохватност, той продължи по-тихо. — Не, не трябва да го правите, госпожице Линдъл. Аз не заслужавам извинение. Държах се ужасно. Езикът ми е като отрова на пепелянка...

— Намерих го! — зачервен от усилието, Натаниел се качи при тях.

Сара обърна гръб на Хоукс.

— Добре. — Гласът ѝ трепереше. — Ще бъдете ли така добър да ме заведете вътре, Натаниел?

Хоукс отвори уста. Не можеше да ѝ позволи да си тръгне в това състояние. Не и докато гласът ѝ трепереше. Не и докато тя го възприемаше като звяр — не само заради прякора, но и заради делата му.

— Госпожице Линдъл... — гласът му беше дрезгав и разстроен.

Тя отчаяно се вкопчи в ръката на Нейт. Брадичката ѝ трепереше.

Хоукс се прокашля несигурно.

— Желаете ли да потанцувате, госпожице Линдъл?

Нейт премигна от изумление.

Сара отвори уста, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Тя въздъхна и на устните ѝ се появи несигурна, но много смела усмивка, сякаш добре разбираше, че с тази покана за танц той ѝ предлагаше както извинението си, така и възможност за помирение.

Когато заговори, гласът ѝ беше много тих.

— Ще бъде много невъзпитано от моя страна да ви откажа за втори път тази вечер — съгласи се тя.

Хоукс, който бе свъсил вежди в напрегната гримаса, за миг затвори очи, изпълнен с неопируемо облекчение. А когато погледна отново, той видя, че тя протяга към него малката си, облечена в ръкавица ръка.

Той я пое толкова внимателно, сякаш беше от кристал, и нежно я поведе към залата.

Срам, разкаяние и непрекъснато увеличаващо се възхищение изпълваха мислите на Хоукс, докато вървеше със Сара от терасата към средата на балната зала.

Танцуващите двойки им направиха място. Много от тях останаха искрено изненадани не само от факта, че точно Звяра най-после бе

примамил красивата госпожица Линдъл да се присъедини към тях, но и от яростните погледи, които той хвърляше към всички, които непредпазливо пресичаха пътя, по който той умело направляваше партньорката си.

Сара не подозираше нищо за противоречивите чувства, които раздираха душата му, не виждаше гневно смръщените му вежди. В лицето на Звяра откри един неочаквано нежен и внимателен партньор. Всичките ѝ страхове от жестокия му нрав и от заплахите на шумния, пренаситен дансинг бяха забравени, когато той изкусно я поведе измежду танцуващите двойки. Освобождаването от сковаващия страх, който преди малко бе изпитала в ръцете на този необикновен мъж, който сякаш предусещаше всяка нейна мисъл и движение, ѝ действаше странно опияняващо. Музиката, топлата му ръка на талията ѝ, радостта, че танцува с партньор, който никога не би я оставил да се препъне, или да падне, изпълваха Сара с усещането, че плува сред море от звуци.

Тя започна да се успокоява, движенията ѝ се освободиха от сковаността и напрежението. Почувства сигурност и лекота, каквито не бе изпитвала никога с госпожица Уошбърн, която я учеше да танцува у дома. Сара никога не бе смятала, че е способна да извършва плавни и елегантни движения. Беше привикнала постоянно да се блъска в предметите, а не да се носи, лека като перце. В този момент имаше чувството, че току-що е била освободена от невероятно силна магия.

Подобно на оживели порцеланови фигурки, двамата се въртяха по лакирания дансинг. Движенията им бяха сигурни и уверени, но след няколко безуспешни опита да завържат разговор, и двамата потънаха в мълчание. Допирът на топлата му ръка върху гърба ѝ, ритмичното полюляване на телата им, които се движеха в забележителен синхрон, говореха по-ясно и красноречиво от всички неизречени думи. Този безмълвен разговор им действаше като благотворен балсам и малко по малко започваше да лекува раните, причинени от жестоката хапливост и яростния сарказъм на думите му, произнесени на терасата. Сара сякаш се бе потопила в успокояващите води на музиката и танца.

Когато музиката спря — прекалено бързо според Сара, — цяла армия от млади мъже се спуснаха към тях, за да я поканят на танц.

Графът, покорен като агънце, забравил иронията и сарказма си, побърза да се сбогува.

Повдигна ръката ѝ и леко я докосна с устни, а Сара, свикнала вече с безупречната учтивост, с която Красавеца целуваше пръстите ѝ, за нищо на света не можеше да проумее какво караше ръката ѝ да се разтреперва всеки път, когато Звяра я докосваше с устни. Напълно нелогично се питаше дали убийственият сарказъм на графа не изгаряше ръката и въпреки защитата на ръкавицата, дали не предизвикваше тръпките, които пробягваха по ръката ѝ, за да се слеят с пулсирането, което усещаше в основата на гърба си — там, където само допреди миг топлата му ръка я бе направлявала по дансинга.

— Поздравления, мила моя. Не ви липсват кавалери за тази вечер.

С тези думи той пусна ръката ѝ, а Сара си помисли, че това беше третият път, в който графът я наричаше „мила моя“ и въпреки че подобно обръщение беше крайно неуместно от негова страна, тя установи, че не може да му се сърди, докато пръстите ѝ все още пламтяха от жаркия допир на същите тези устни, които си позволяваха да се обръщат към нея с такава безцеремонна учтивост.

[1] Името Хоукс идва от английската дума hawk, означаваща ястреб. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Макар да се бе разделил със Сара Линдъл, Хоукс не можеше да откъсне мислите си от нея. Установи, че не може да се концентрира върху заглавията на вестниците, натрупани пред него на масата за закуска на следващата сутрин. Съзнанието му бе обсебено от нея и той се люшкаше от една крайност в друга — ту се ругаеше за държанието си на терасата, ту се поздравяваше, загдето бе успял да я убеди да танцува с него. Техният танц беше много поучително преживяване. Не! Той беше истинско откровение. Сара сляпо следваше движенията му и той имаше усещането, че двамата виждат с едни очи, мислят с един и същи ум. По време на целия танц двамата се носеха по дансинга, свързали телата и душите си в едно цяло. Неестественото й умение да отгатва и повтаря движенията му, подобно на негова сянка, или на негов огледален образ, но под женска външност, го смущаваше много повече, отколкото той бе готов да си признае. Не я бе видял повече след опияняващия танц. Всъщност, той съвсем съзнателно се бе оттеглил в залата за игра на карти, но съзнанието му, противопоставило се на решението му, не можеше да откъсне мислите му от нея и той се бе представил твърде слабо на игралната маса.

През нощта тя бе обсебила и сънищата му. На сутринта Хоукс дори не направи усилие да се отърси от мислите за нея. Всъщност, той вече планираше следващата им среща и бе така потънат в размишления, че изобщо не вдигна глава, когато вратата на стаята се отвори твърде рязко.

— Е, какво мислиш, Хоукс? — попита Стюарт подпрял ръце на кръста си.

Хоукс рядко имаше възможността да се радва на компанията на братовчед си преди единадесет часа. За разлика от него самия, Стюарт не бе от хората, които стават от сън рано сутринта. Изненадан от ненавременното появяване на братовчед си, той изобщо не можа да проумее какво точно го пита Стюарт.

— Добро утро, Стю. Моля да извиниш глупостта ми, но нямам никаква представа за какво говориш.

— Твоето мнение... — повтори Стюарт и вдигна монокъл, за да разгледа закуската, подредена на масата.

— Да, да, това го разбрах — разсеяно промърмори Хоукс. — Мнението ми за какво? Обясни ми, моля те.

— Мнението ти за моята богата наследница, разбира се. — Стюарт размаха една вилица срещу него. — Направо позеленях от завист, когато именно ти успя да я примамим на дансинга. А аз прекарах по-голямата част от вечерта в безплодни усилия да я убедя да приеме поканата ми.

Хоукс остави Таймс настрана.

— Нямах представа, че госпожица Линдъл е твоята богата наследница.

— Умолявам те, не ми казвай, че си бил омаян от чара ѝ. Ще бъде ужасно неприятно да се бием отново заради една жена. Може да ме принудиш да те изгоня и да те зачеркна от списъка на приятелите си. Точно както ти постъпи с Брет Престън. — Стюарт се усмихна шеговито и си наля чаша кафе. — В Лондон има толкова много жени и човек би си помислил, че ние тримата би трябвало да можем да си изберем три различни от тях, а?

Ако това беше една съвсем обикновена сутрин, нехайната небрежност и повърхностност на Стюарт щяха да бъдат посрещнати с лукава усмивка и някоя хаплива, жлъчна забележка. Но утрото не беше обикновено. Хоукс бе прекарал по-голямата част от него, упреквайки се за безжалостните думи, които бе изрекъл, и за поведението, което напълно съответстваше на прякора му. Искаше му се това да не се бе случвало. Мислеше си, че би било чудесно, ако двамата със Сара Линдъл можеха да започнат всичко отначало и впечатленията ѝ за него да не бъдат в съответствие с репутацията му на Звяр.

Хоукс се изправи и се отдалечи към другия край на стаята. Когато се обърна към Стюарт, лицето му изразяваше само мимолетен интерес към темата, която обсъждаха. Той пренебрежително разпери ръце, убеден, че си получава заслуженото, загдето твърде много вярва в слуховете, които чува.

— Договорихме се никога повече да не позорим приятелството си с подобни битки заради някоя жена. Аз не се отказвам лесно от

думата си. — В гърдите му сякаш се настани огромна тежест, произнасяше думите едва-едва, като че ли ги късаше от дълбините на душата си. В съзнанието му изплува образът на Сара — такава, каквата я бе видял при първата им среща, и разбуди в сърцето му такъв силен копнеж, който нямаше нищо общо с обещанието, дадено пред Стюарт преди толкова много години.

— Значи нямаш никакви по-специални намерения, свързани с нея? — продължи да настоява Стюарт.

— Убеден съм, че госпожица Линдъл не е от ония жени, които биха се влюбили в мен — заобиколи въпроса Хоукс.

— Чудесно! В такъв случай няма да се наложи да те отписвам от списъка на приятелите си и вместо това ще си хапна от котлетите и соса.

Хоукс посрещна възторга, с който Стюарт нападна храната му, със странна полуусмивка. Той остана на мястото си, приковал немиждащ поглед в заглавията, които изобщо не го интересуваха, и се опита безуспешно да прогони от ума си спомена за омайния аромат на камелиите.

Сара вдъхваше поизбледнелия аромат на едно от повехналите и започнали да покафеняват цветя, които красяха косата ѝ предишната вечер. Тази сутрин изпитваше странно чувство на глад, макар че нямаше никакъв апетит за храната, която бе сервирана пред нея. Чувствата, които се бореха в душата ѝ, напомняха за онези, които бе изпитала през първия си ден в Лондон.

Имаше усещането, че животът ѝ се е променил, че е била оплетена в мрежите на нещо ново, тревожно и абсолютно опияняващо.

Противоречивите ѝ впечатления от лорд Кесълфорд я измъчваха като въпрос, на който не знаеше отговора.

— Що за човек е Звяра? — попита Сара. Въпросът беше предназначен както за нея самата, така и за Лидия.

— Що за човек ли? — повтори Лидия, докато мажеше с масло препечената си филийка. — Какъв е този въпрос, дете? Какво искаш да кажеш? Той е просто човек като всички останали.

Сара си играеше с лъжицата си, замислена върху малкото, което знаеше за графа на Хенли. В спомените ѝ за него имаше нещо

призрачно, нещо странно неясно, непостоянно и безплътно. Той не се вместише в представите, които си бе създала за останалите ѝ познати от мъжки пол.

Нито един друг мъж не можеше да я развълнува така само с топлината на дъха си по шията и ухото ѝ, или пък с яростния гняв в думите си. Нито един мъж не бе успял да я трогне така с непресторената болка, с която бе признал, че не знае за слепотата ѝ. Нито един мъж не бе успял да докосне дълбините на душата ѝ с неизречения си вопъл за прошка. Никога преди не бе изпитвала такова безрезервно доверие към нежната, но силна ръка на някой мъж. Никога преди не бе срещала мъж, който да я преведе през блаженото, омайващо щастие на танца.

Сара имаше чувството, че се бори с непосилната задача да проумее природните стихии, да обясни непредсказуемите пристъпи на вятъра, да опише напрежението, което се носи из въздуха преди гръмотевична буря. Въпреки слепотата беше свикнала да разгадава лесно характерите на хората, но в този момент не разполагаше с достатъчно думи, за да опише особеното си чувство на безсилие пред неразгадаемото, нито пък възнамеряваше да споделя още неоформените си мисли и новородени чувства с домакинята си.

— Той не е, като другите мъже, Лидия. Това поне зная. И макар че съм готова да призная, че маниерите му не притежават учтивата изтънченост, която братовчед му владее до съвършенство, не мога да не си давам сметка, че ако той не бе успял да ме примами на дансинга, щях да прекарам една много скучна вечер.

— Много се радвам, че те окуражи да се включиш в танците, но не беше много редно от страна на графа да не покани нито една друга дама. Такова необичайно внимание от страна на един джентълмен с репутацията на лорд Кесълфорд едва ли може да се възприеме като нещо, с което една почтена жена би могла да се гордее. Няма да е приятно, ако хората останат с погрешното впечатление, че си твърде леснодостъпна, скъпа.

Като майка си. Сара очакваше, че Лидия ще каже и това. Тя не го направи, но неизречените думи сякаш увиснаха помежду им. Сара смяташе, че е забележително, дето лорд Кесълфорд бе удостоил единствено нея с вниманието си. Общоприетите норми в обществото може и да не допускаха подобно отношение, но тя усети, че я залива

гореща вълна от радост само при мисълта за това. Чудеше се дали майка ѝ бе напуснала дома и семейството си, тласкана от същите чувства на замаяна приповдигнатост и възторг. Прогони мисълта от главата си и се остави на спомена за снощната музика.

— До снощи просто не осъзнавах какво удоволствие носи танцуването. Сега вече съм сигурна, че опасенията ми са били напразни и аз не съм толкова непохватна.

— Непохватна ли, скъпа? Нищо подобно. Ти беше самата грациозност. Ами госпожа Лоден и вдовицата Роденбъри се изказаха много ласкаво за теб, когато излезе на дансинга със Стюарт Кесълфорд. Вие двамата сте изумителна двойка. Еднакво руси и почти еднакви на височина.

Сара бе изненадана, че точно танцът ѝ със Стюарт ѝ бе спечелил комплименти. В танца ѝ със странния джентълмен, известен с прозвището Звяра, имаше нещо толкова вълнуващо, толкова лирично и съвършено, че тя бе сигурна, че то не можеше да остане незабелязано.

И през ум не ѝ мина, че Лидия може да я лъже. Не си и помисли, че тя може да е забелязала необичайната хармония помежду им и да е изпитала страх и притеснение за безопасността на сърцето ѝ.

— Много мило от страна на госпожа Лоден и на вдовицата Роденбъри — замислено рече Сара и откъсна едно листенце от камелията. Странно е, мислеше си тя, но понякога онези надарени със зрение гледаха и все пак не виждаха нищо от онова, което самата тя би описала като разтърсващо преживяване.

Хоукс бе обещал да стои настрана от Сара Линдъл и смяташе да изпълни това обещание, но мислите му просто отказваха да се подчинят. И сякаш не бе достатъчно това, ами трябваше да ги чуе произнесени и от друга уста. Нейт влетя в стаята, преливащ от добро настроение, и първите му думи преди още да е казал добро утро, бяха за нея.

— Госпожица Линдъл е прекрасна млада жена, не мислиш ли?

Безгрижно препълни чинията си с пушена риба и яйца и се настани на масата до братовчедите си, които посрещнаха думите му с пълно мълчание.

— Въпреки слепотата си, тя е прекрасен човек — както на външен вид, така и по характер. Намирам някаква трагична горчивина в този вид красота — рече той. — Сякаш крехкото съвършенство е подчертано и подсилено от осъзнатия факт, че цялата тая красота може да бъде съсипана и обезобразена само за миг.

Стюарт премигна и вдигна монокъла си. Хоукс затвори очи и си помисли за Сара. Беше напълно съгласен с казаното от Нейт.

Но племенникът му още не бе свършил.

— Знаеш ли, госпожица Линдъл е първата жена измежду моите познати, която разбира и всъщност може да води напълно интелегентни разговори върху произведенията на Платон, Омир и Аристотел. Баща ѝ, разбира се, е специалист в тази област, което би могло да обясни...

— Добро утро, Натаниел. — Хоукс го прекъсна със спокоен и учтив глас.

Нейт се изчерви.

— Утрото е добро, нали?

Дали, зачуди се Хоукс. Макар и във всяко едно отношение да бе съгласен с мнението на Нейт за госпожица Линдъл, той изобщо не бе в настроение да слуша някой друг да сипе похвали за съкровището, което току-що тържествено бе преотстъпил на Стюарт.

Самият Стюарт не изпитваше подобни чувства.

— Радвам се, че я одобряваш — рече той и приближи салфетката до устните си. — Възнамерявам да се оженя за нея.

— Ти? — възкликна Нейт и погледна с невярващ поглед към Хоукс, който само кимна в знак на съгласие, полупритворил очи.

— Да — продължи Стюарт. Гласът му преливаше от гордост. Той се отдръпна назад и се приготви да стане от масата. — Тази сутрин смятам да затвърдя позициите си, като ѝ изпратя едно букетче. Може би люляк, за да ѝ подсказва, че страдам от първите трепети на любовта, и червени карамфили — като символ на бедното ми сърце.

Нейт изразително завъртя очи. На устните му играеше нагла усмивка, която извика в съзнанието на Хоукс образа на котка, намерила купа със сметана.

— Желая ти късмет — изрече той с пренебрежителното отношение на човек, който знае, че подобен късмет е малко вероятен.

Стюарт, който тъкмо намяташе пелерината си, вдигна монокъл, за да огледа по-внимателно безочливата усмивка на Нейт.

— Благодаря — рече той и се отправи към вратата. Гласът му беше учтив, но твърде колеблив и несигурен.

Хоукс, който не виждаше нищо смешно в идеята Сара Линдъл да получи цветя, изпратени от ръката на братовчед му, се зачуди какви ли скрити мисли обясняваха странното поведение на племенника му.

— Как смяташ да се забавляваш днес, Нейт? — попита той, по-скоро за да се отърве от спомена за уханието на камелиите и за лунната светлина, огряла златистите къдрици, а не защото проявяваше някакъв интерес. Нейт се поизкашля и стана червен като рак.

— Отивам да разгледам новите книги — рече той с такова виновно изражение, че Хоукс се зачуди каква ли пакост е замислил.

— Имаш ли нещо против да дойда с теб? Тази сутрин в Таймс прочетох за една необикновена френска книга. Ако успея да я намеря, мисля, че би била чудесен подарък за една моя приятелка.

Интересът на Хоукс се увеличи, когато Нейт едва не се задави с кафето си, като чу молбата му.

— Не искаш ли да я потърся вместо теб? — предложи племенникът му с такава отчаяна готовност да помогне, че решимостта на Хоукс да го придружи се удвои. Нейт криеше нещо относно тазсутрешните си намерения. По-добре да забрави Сара Линдъл и да се заеме със задълженията си на настойник.

Стана от масата, разкъсван от любопитство.

— Имам нужда от малко разнообразие — настойчиво изрече той.
— Е, тръгваме ли?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Сара си пробиваше път през камарите от книги, които превръщаха книжарницата на Хатчърд в истински рай за читателя, и си мислеше със съжаление за това колко е необразована, изолирана завинаги от богатствата, събрани в толкова много страници тук.

Мислеше си също и за книгата, която Силвестър Нотли бе споменал — книга, пълна с подробности за живота на майка ѝ, които и тя самата не знаеше. Тя обаче не позволи на мислите ѝ да я отклонят от целта ѝ и след указанията на книжаря, тя и кръстницата ѝ се насочиха към етажа, на който Натаниел Трент бе обещал да ги чака, за да ѝ предложи една книга за баща ѝ.

Той ги посрещна, както бе обещал в горния край на стълбището.

— Добро утро, дами. Успях да осигури едно копие на *Prolegomena ad Homerum*^[1]. Искате ли да поогледаме наоколо?

Сара се съгласи, но мислите ѝ се люшкаха между онова, което Силвестър сигурно бе написал за глупостта на майка ѝ, и собствената ѝ глупост, която бе проявила, когато предишната вечер се бе съгласила да танцува с настойника на младежа. Нейт изобщо не забелязваше нейната замисленост. Той щастливо я поведе из лабиринтите в книжарницата, а Лидия бавно ги следваше.

Спомените на Сара от предишната нощ бяха толкова ярки и наситени, че когато долови познатия свеж аромат на горски цветя, тя си помисли, че въображението ѝ я е отвело твърде далеч. След това обаче Нейт каза:

— Здравей, Хоукс, виж само кой е излязъл да си купи книга днес.

Хоукс погледна и едва в този момент осъзна, че госпожица Линдъл е причината за изчервяването и неудобството на племенника му. Нищо не можеше да прикрие жаркия пламък, който гореше в очите на Нейт. Изглежда, че всички мъже в голямото им семейство боготворяха една-единствена богиня.

Нищо чудно. Сара Линдъл беше забележително творение. Натрапчивите му спомени се оказаха бледа сянка на реалността.

Лицето ѝ излъчваше доброта, интелигентност и спокойна самоувереност, която го изненада и възхити едновременно. Една млада жена с недъга на Сара имаше всички причини да не бъде чак толкова уверена в себе си... имаше причини да не изглежда доволна от срещата им толкова скоро след снощното неприятно недоразумение на терасата. Възможно ли беше да му е простила?

Хоукс отново съжали за обещанието, което бе дал на Стюарт сутринта. Би искал да опознае госпожица Линдъл по-добре. Би искал да изтрие всички следи от злобните думи, които така необмислено бе хвърлил в лицето ѝ.

Откъсна погледа си от лицето ѝ, припомнил си, че бе заявил пред Стюарт, че няма никакви по-специални намерения, свързани с нея, и се изненада от внезапната сухота, която усети в устата си в момента, в който ѝ каза „Добро утро, мила моя“.

После изцяло насочи вниманието си към лекарската съпруга. Нямахме откъде да го знае, но времето, което посвети на разговора с нея, не бе напълно загубено, защото след това Лидия започна да се пита дали не го съдеше прекалено строго.

— Надявам се, че сте останала доволна от соарето на майка ми, госпожо Тървей — учтиво рече той, когато четиримата излязоха от книжарницата. — Аз не съм голям специалист в тази област, но ми се струва, че всичко мина добре. — Позволи си да погледне отражението на Сара във витрините на магазините, покрай които минаваха.

В първия момент напрегнатият му поглед озадачи госпожа Тървей, която просто не можеше да си обясни интереса му към стоките в един шапкарски магазин. Но когато той прояви същия интерес към обуварницата, а после и към хлебарницата на ъгъла, тя най-сетне проумя, че не стоките, а отражението на Сара привличаше погледа му.

— Тя е рядко момиче, нали? — тихичко промълви тя.

— Да — съгласи се той. Натъжен, престана да се вглежда във витрините и бе изненадан, когато видя промяната в изражението на Лидия Тървей, предизвикана от самоконтрола, който си бе наложил. Жената изглеждаше така, сякаш бе видяла у него нещо неочаквано и достойно за уважение. — Госпожо Тървей, бих искал да ви помоля за една много деликатна услуга. Бихте ли забавила малко крачка, така че да не ни чуват нашите спътници?

Озадачена, но твърде любопитна, за да му откаже, госпожа Тървей се позабави и изостана малко. Хоукс ѝ подаде опакованата книга, която току-що бе купил в книжарницата на Хатчърд.

— Моля ви, дайте това на съпруга си.

Госпожа Тървей взе пакета, искрено изненадана.

— Разбира се — рече тя. — Какво е това?

Преди да отговори, Хоукс си позволи да погледне за миг към Сара, която се отдалечаваше от него.

— Това е една много рядка и чудесна книга, която бе спомената в сутрешното издание на Таймс. Бих предпочел госпожица Линдъл да не знае откъде идва книгата.

Сара разбра за мистериозната книга късно чак вечерта. Доктор Тървей се прибра у дома след тежка операция и след като утоли глада си, се извини на дамите и се оттегли в кабинета си, за да изпуши една пура. Тя забеляза, че Лидия проявява странно нетърпение, докато се занимаваше с плетивото си, а когато лекарят се върна в салона, тя въздъхна с облекчение.

— Имам нещо за теб, Сара — рече той и тя долови странно вълнение в гласа му.

Сара остави плетката настрана.

— Не бива да ме обсипвате с подаръци, докторе. Ще се върна у дома ужасно разглезена.

Лекарят се разсмя.

— Този подарък не е от мен.

— От кого тогава?

Лидия шумно се изкашля.

— От един приятел, който иска да остане анонимен — рече тя.

Сара се опита да не се паникьосва. Веднага се сети за книгата, с отпечатването на която я бе заплашил Силвестър Нотли. Не бе възможно обаче да става дума точно за нея!

— Това е съвършено нов тип книга, написана от един французин на име Валентин Аюи. Сигурен съм, ще се съ согласиш, че това е възхитителна книга, защото е предназначена за слепи.

Сара остана като замръзнала на стола си, разкъсвана от надежди и недоверие. Книга, която и тя би могла да прочете?

— Не разбирам.

Лекарят седна до масичката за карти, която заемаше единия ъгъл на уютната стая.

— Ела тук и ще разбереш. Тези страници са релефни. Буквите са изпъкнали. Трябва само да прекараш пръсти по думите, които, за съжаление са на френски, и ще можеш да ги разчетеш.

Сара се засмя несигурно, а когато се изправи, очите ѝ плуваха в сълзи. Каква глупачка е била да се притеснява от Силвестър Нотли и глупавите му дневници.

— Скъпа моя Сара, какво има? — умолително попита Лидия и скочи от стола си.

Сара извади носната си кърпичка.

— Н-нищо. Ужасно съжалявам за това безпокойство.

— Сара, скъпа... — Загрижеността на Лидия само накара сълзите да потекат още по-бързо. — Щом няма нищо, защо плачеш?

Сара подсмръкна. Не можеше да сподели страховете, причинени ѝ от Силвестър, с тези добри хора. Не знаеше колко от това, което майка ѝ бе вършила, може да се използва срещу нея самата. Не ѝ се искаше да ги мами, но въпреки това реши да им каже само половината истина.

— Тази сутрин, докато ме водехте от стая в стая, всяка препълнена до тавана с най-различни материали за четене, аз се измъчвах от самосъжаление заради слепотата си. Знаете ли, мислех си, че макар да знам както френските, така и английските букви, които научих с помощта на блокчета с изписани върху тях релефни букви, аз никога няма да имам щастието да се задълбоча в чудесата на някоя книга. Освен ако, разбира се, някой не ми я прочете на глас.

Лидия въздъхна дълбоко.

— О, скъпа, не знаех...

Сара бързо се овладя, избърса сълзите си и заговори с весел, макар и леко разтреперан глас.

— Тази книга е просто изумителна. Вие ще благодарите на грижовния човек, който е имал любезността да помисли за мен, нали?

— Разбира се.

Гласът на кръстницата ѝ звучеше така, сякаш и тя всеки момент щеше да се разплаче.

Преди още благодарственото писъмце на Лидия да стигне до получателя си, Хоукс получи възможността сам да види радостта, с

която бе посрещнат подаръкът му.

Той излезе от задушната библиотека на майка си, привлечен от слънцето навън, от омайния аромат на орлови нокти и жасмин. Тръгна по една тясна тревясала пътека, която водеше към обвита с лози беседка, която от години му беше любимо убежище. С изненада установи, че той не бе единственият, който търсеше усамотение и покой в градината.

Сара, с високо вдигната коса, която искреше на фона на тъмнозеления бръшлян, обвил стената зад гърба ѝ, бе седнала на една от пейките от ковано желязо в беседката. Някаква дебела книга лежеше отворена в скута ѝ, а пръстите ѝ бавно и усърдно се плъзгаха по повърхността на всяка страница.

Странните морскозелени очи на госпожица Линдъл бяха отворени, но не бяха насочени към книгата. Те гледаха неவிждащо право към него, а Хоукс затвори собствените си очи за миг, опитвайки се да си представи какво изпитва човек, принуден да изживее живота си в постоянен мрак, неспособен да види светлината, ярките цветове, красивите предмети. Имаше нещо злоецо в подобна перспектива, нещо толкова страшно в сравнение с неописуемото удоволствие, което изпита, когато, отворил очи, се загледа в прекрасното създание пред себе си, че Хоукс внезапно изпита неизмеримо щастие от простичките радости на живота, което никога нямаше да разбере, ако не бе срещата му със Сара Линдъл.

Не му се искаше да прекъсва заниманията ѝ, но не можеше и да се върне обратно. Изпита голямо удоволствие и дълбоко вдъхновение, докато наблюдаваше интереса, с който младата дама изучаваше анонимния си подарък. В края на краищата, споменът за обещанието, което бе дал на Стюарт, го подтикна да се обърне и да си тръгне.

Шумът, който вдигна неволно, я откъсна от унеса ѝ. Без да вдига ръка от страницата, тя извика с приятния гърлен глас, който винаги го бе привличал неудържимо.

— Кой е там?

Графът отговори, подмамен от обаянието на гласа ѝ.

— Ашли Кесълфорд, мила моя. Извинете, че се натрапвам по този начин.

— Да се натрапвате? — Нежният ѝ смях го разтърси. — Как може човек да се натрапва в собствената си градина?

— Предоставям ви я, за да ѝ се насладите напълно, госпожице Линдъл — рече той, поклони се леко и щеше да си тръгне, ако тя не го бе възпряла.

— Не си отивайте заради мен, лорд Кесълфорд.

Той се разсмя и ласкаво се пошегува с поканата ѝ.

— Не се ли боите да останете сама в компанията на Звяра, мила моя?

— А трябва ли, сър? Не се ли намираме точно под прозорците на майка ви? Докато съм сигурна, че никога не бихте засегнали чувството ѝ за благоприличие, мога да бъда напълно спокойна за доброто си име.

— Смело момиче — нежно рече той. — Логиката ви е необорима.

Той се върна и се насочи към нея, а Сара се зачуди дали разговаря така свободно с всички жени, които познаваше. „Смело момиче“ и „мила моя“ не бяха едни от най-уместните обръщения за една случайна позната. Измъчвана от противоречивите си чувства на отвращение и неудържимо привличане към този мъж, Сара за момент се замисли дали и той не възнамеряваше да я измъчва с властта си така, както се опитваше да направи това Силвестър Нотли. Тя не можеше да забрави страстната му прегръдка, нито пък странния, възбуждащ вкус на устните му върху нейните. Веднъж вече се бе опитал да се възползва от нея. Дали щеше да направи това отново? В този момент на необузdana страст тя бе изпитала неподправен ужас, че той би могъл да запали в душата ѝ частица от безпътния нрав на майка ѝ. Беше достатъчно мъдра, за да се бои от това, защото, макар да знаеше на какво е способен, тя бе твърде възбудена от присъствието му, за да го отпрати с някое учтиво извинение.

— А що се отнася до това дали трябва да се страхувам от Звяра, който споменавате — рече тя с горещата надежда, че не се държи като наивна глупачка, — аз отдавна съм установила, сър, че твърде често имената не показват истинската природа на предмета, или на човека, когото назовават. Преди време един човек бе достатъчно любезен да ми припомни, че репутацията, подобно на сянката, рядко прилича точно на човека. — Тя се зачуди дали той разпознава собствените си думи. — Трябва да призная, че за последен път имах удоволствието да видя сянката си преди много години, и затова помолих няколко мои

познати да ми я опишат. Нито едно описание не съвпадна с останалите, разбира се.

— Нито едно?

— Точно така. Изглежда, че тази моя сянка е много неуловимо същество. Тя ту се смалява, ту се уголемява и се деформира, и въпреки това, в известен смисъл, тя през цялото време представлява мен самата.

— Също като репутацията. — В гласа му се долавяше лек сарказъм.

— Точно така — съгласи се тя, малко смутена от решението му да остане и да изпита остроумието ѝ със своето собствено. — Когато ме питате дали не се страхувам от компанията на Звяра, сър, все едно, че ме питате дали не се страхувам от компанията на сянката ви.

— И страхувате ли се?

Тя се размърда нервно, почувствала напрегнатия му поглед, но в същото време не желаше да говори със заобикалки.

— Имам основание да се страхувам от едно-единствено нещо, милорд.

— Едно нещо казвате? — провлачено попита той.

— Имам основание да се боя от езика ви, сър. Остър е като кинжал.

Необичайна тъга замени сарказма в гласа му.

— Не бих искал да се страхувате от мен, мила моя. Може би моят език би могъл да поправи стореното. Бихте ли желала да чуете неговото описание на вашата сянка?

— Ако може да я види — съгласи се тя, като се питаше дали си бе въобразила, че долавя тъга в гласа му.

Той се разсмя. Смехът му ѝ хареса. Той прогони тъгата, в него нямаше присмех и подигравка. Този мъж по нищо не приличаше на Нотли.

— Имате основание да се питате, защото тук, скрити под балдахина от листа, сенките ни сякаш си играят на криеница.

Тя затвори книгата в скута си. Леко разтвори устни в очакване на думите му. Нещо в гласа му се промени и той заговори като разказвач на приказки.

— Тя е тук, вашата сянка — тихо започна той. — А така, както сме седнали, неуловимото създание сякаш се слива с природата

наоколо. Въпреки това тя е свързана, макар и съвсем крехко, с останалите сенки около нея — сенките на листата, на клоните на дърветата и... — гласът му стана толкова тих, че тя трябваше да се наведе към него, за да не пропусне нито дума — вашата сянка и моята се докосват, преплетени по такъв начин, че, напълно изгубили приликата си със земните си образи, са се превърнали в едно прекрасно, митично същество, което сякаш се бои от силните лъчи на слънцето.

Сара беше зашеметена. Образът, който бе пресъздал, бе толкова жив и вълнуващ! Косата на тила ѝ настръхна. Книгата, която четеше, скъпоценната ѝ нова книга, незабелязано се плъзна от скута ѝ.

Тя инстинктивно протегна ръка да я вземе, без да съзнава, че и двамата са се навели напред. Разбра това, когато пръстите ѝ докоснаха неговите за част от секундата.

Тя се отдръпна назад като попарена. Беше развълнувана и разтърсена както от допира на плътта му, така и от еротичната поезия на описанието му. Сега разбираше защо общоприетите норми не биха одобрили поведението ѝ на млада, неомъжена жена, която седи в чуждата градина с джентълмен, когото едва познава. Някакво чувство, твърде сходно със страха, лумна като огън в гърдите ѝ. Този Кесълфорд, Звяра, я вълнуваше и възбуждаше така, както никой друг преди. Самото му присъствие, толкова близо до нея, смущаваше мислите ѝ, връзваше езика ѝ, изпълваше я с нелепото желание да облегне глава на рамото му, да вдъхне по-силно омайния аромат на горски треви, които лакеят на графа сигурно поставяше между дрехите му. Разтревожена от собствените си неподходящи желания, тя рязко взе бастуна си от слонова кост и се изправи.

Хапливият му сарказъм почти прикри истинската загриженост, която прозираше в думите му. Той също се изправи.

— Моят език ви обижда?

Тя се разсмя и веднага съжали за това. Смахът ѝ звучеше принудено, дори и в собствените ѝ уши.

— Езикът ви? Нищо подобно, милорд. Той се държи много добре, но се боя, че ще замае главата ми с поезията си.

Той не отхвърли твърдението ѝ.

— Е, тогава ще трябва да накарам нахалника да замълчи и ще ви предлага ръката си, за да го оставя да отведе красивата ви сянка

навсякъде, където пожелае да отиде.

Внимателно хвана ръката ѝ и я сложи върху гладката тъкан на ръкава си. Сара с изумление осъзна, че върховете на пръстите ѝ са почувствителни от всякога... сякаш докосването му я зареди с енергия, която ѝ помагаше да усети всеки предмет, по който плъзгаше ръката си. До този момент подобна чувствителност бе извън възможностите ѝ и това я изненада, защото тя винаги бе смятала, че ръцете ѝ са невероятно проникателни. Те виждаха много неща, които очите ѝ не можеха. Сегашната повишена чувствителност беше крайно необичайна. Беше почувствала силата ѝ и в оная вечер, когато двамата танцуваха заедно. Това че само той, и никой друг, можеше да мобилизира скритите възможности на сетивата ѝ, я въодушевяваше, но и я изпълваше със смут. Не беше съвсем сигурна дали това ѝ харесва, защото новопридобитите ѝ способности като че ли бяха извън контрола на разума и волята ѝ.

— Ще бъдете ли така добър да върнете сянката ми на слънцето, а мен самата на доктор Тървей? — Докато говореше, Сара непрекъснато се питаше как ставаше така, че онова, което казваше, беше диаметрално противоположно на онова, което искаше.

— На вашите заповеди, мила моя.

Стори ѝ се, че долавя нотки на разочарование в гласа му и се чувства задължена да обясни.

— Искам да се сбогувам с майка ви, стига тя да не се чувства прекалено изтощена след соарето и да ѝ благодаря за скъпоценната книга, която така небрежно оставих да падне на земята. Убедена съм, че тя е човекът, решил, че трябва да имам тази книга.

След като я увери, че томчето е на сигурно място в ръцете му, предложи:

— Може би, докато вървим нататък, ще ми обясните кое прави тази книга толкова необикновена?

Сара направи точно това. Говореше с истинско увлечение, което достави удоволствие и на двамата.

[1] Prolegomena ad Homerum (лат.) — „Увод към Омир“. — Б.пр.

ГЛАВА ДЕСЕТА

На следващата сутрин, малко след като се получи сутрешната поща, племенникът на Хоукс нахлу в кабинета му, но той дори и за миг не вдигна поглед от писъмцето, което четеше с огромен интерес. Усмивката, смекчила изсечените му черти, когато отвори писмото на госпожа Лидия Тървей, която многословно му благодареше за специалната книга за Сара, не напусна лицето му през цялото време.

— Добри новини? — осмели се да попита Нейт.

— Ммм? Да, всъщност, новините са добри. — Хоукс отново плъзна поглед по страницата. — Имаш ли нужда от нещо?

— Хрумна ми, милорд... — Нейт говореше предпазливо, сякаш очакваше предложението му да бъде отхвърлено — ... че е напълно във възможностите ми да внеса малко радост и просвещение в тъмния свят на нашата нова позната, госпожица Сара Линдъл.

Хоукс рязко вдигна глава.

— И как смяташ да го направиш?

Натаниел явно бе репетираше речта си. Думите се лееха от устата му, сякаш предварително ги бе наизустил.

— След като госпожица Линдъл ми обясни, че е натрупала знанията си благодарение на баща си, който прекарва много часове, като ѝ чете на глас, на мен ми хрумна, сър, че докато тя е в Лондон, аз бих могъл до известна степен да го заместя.

Хоукс потисна желанието си да се изсмее на многословната тирада на Нейт. В очите на момчето се четеше неприкрит страх, че може да му бъде отказано.

— Искаш да четеш на госпожица Линдъл?

Нейт кимна безмълвно, очаквайки отговора му.

— Не възразявам срещу едно толкова добро дело — рече Хоукс. — Вземи от библиотеката книги, за които мислиш, че биха заинтригували госпожица Линдъл.

— Благодаря, сър. — Нейт придружи благодарствените думи с една шумна въздишка на облекчение, но остана на мястото си. Явно не

възнамеряваше да си ходи.

Хоукс въпросително повдигна вежди.

— Има ли още нещо?

Нейт го погледна гузно и избърбори с младежки ентусиазъм.

— Освен това, бих бил много благодарен, сър, ако ме включите в обиколката на катедралата Свети Павел.

— Свети Павел! — Хоукс го изгледа с недоумение.

Лицето на Нейт помръкна.

— Леля Амелия смяташе, че няма да имате нищо против.

Хоукс поклати глава и сви вежди в озадачена гримаса.

— И какво още каза майка ми? — провлачено попита той.

Нейт странно премигна.

— Тя ми каза, сър, че госпожица Линдъл е проявила голямо желание да се запознае с мистерията на Галерията на шепота и аз си помислих... — Нейт замълча. — Това лична екскурзия ли е, сър? Не желая да се натрапвам.

Хоукс се усмихна мрачно. Най-после бе проумял всичко. Майка му се опитваше да му натрапи госпожица Линдъл и то така, че той да не може да откаже.

— Можеш да дойдеш с нас, Нейт — бързо рече той. — Всъщност, ще ми направиш голяма услуга, ако попиташ семейство Тървей и братовчеда Стюарт дали биха желали да ни придружат.

Макар веднага да се присъедини към голямата група, която щеше да посети Свети Павел, Стюарт съвсем неочаквано се почувства засегнат от намерението на Нейт да чете на Сара на глас.

— Аз съм напълно изолиран. — Той сърдито погледна Хоукс.

— Така ли?

— Да. И искам да ти кажа, че срещам известни трудности в ухажването на госпожица Линдъл.

Хоукс се опита да се престори на отегчен. Не беше в настроение да слуша подробности за домогванията на братовчед му до Сара Линдъл.

— Това кутре Трент постоянно ми се мотае в краката. Той и госпожа Тървей не ми дават да се обадя по време на следобедното четене. Особено пък племенникът ти, който се обижда до смърт, ако се опитам по някакъв начин да ги прекъсна, без значение колко интересно е онова, което имам да кажа.

— Струва ти се необичайно, че те предпочитат да четат на тези следобедни четения? — Хоукс направи саркастичен опит да сложи край на разговора. Напразно. Стюарт продължи с оплакванията си.

— Изслушах една абсолютно безсмислена история за някакъв корабокрушенец, който се озовал в страна, населена от необичайно дребни човечета^[1]. Авторът изобщо не ми допада. Той ни прави много лоша услуга, като създава ситуация, в която не може и дума да става за по-трайна връзка на героя му с някоя жена.

Хоукс едва успя да овладее смеха, разкривил устните му.

— Госпожица Линдъл споделя ли твоето мнение за сатирата на Суифт?

Стюарт тръсна глава подобно на петел и извади позлатената кутийка с емфие.

— Не, Хоукс, не мисля. Всъщност, забелязах, че следи мъчителните премеждия на господин Гъливер със задълбочено внимание. Понякога така се увлича от книгата, че изпуска плетката си. — Замълча за момент, стиснал устни в болезнена гримаса. След миг обаче лицето му се отпусна от деликатното кихане, последвало вдишването на щипка от емфието, с което той толкова се гордееше. — Напомня ми за оня кокер шпаньол, който имахме, когато бях дете. Спомняш ли си? Постоянно ми се мотаеше в краката.

— Корки? Не виждам никаква връзка между кучето и Гъливер.

— Не Гъливер, братовчеде. Ставаше дума за младия Трент.

— Нейт? — Отегчението, изписано на лицето на Хоукс, изчезна. Не обичаше да се присмиват на племенника му. — Но аз отново не разбирам. — Сарказмът му бе убийствен. — Корки те обожаваше. И точно затова те следваше навсякъде. Но осмелявам се да твърдя, че ако и Нейт те следва по петите, то той не го прави от обожание, Стю.

— По дяволите, Хоукс, забрави за глупавия кокер! Напълно съм наясно с чувствата на младежа и зная, че не ме обожава. Той изобщо не крие факта, че не се чувства задължен да се съобразява с желанията ми и на моменти се държи твърде грубо. Не мен преследва той, а Сара Линдъл. Знаеш ли, че си е позволил не само да я разведе из Свети Павел, ами на всичкото отгоре, покани и мен! Като допълнителен багаж. Бъди така добър и кажи на момчето да се оттегли. Той няма да посмее да се противопостави на желанията ти.

Хоукс се вгледа в изражението на братовчед си.

— Прав си да смяташ, че момчето не би пренебрегнало желанията ми. Идеята за тази разходка из Свети Павел принадлежи на майка ми. Намирам я за много интересна. Аз се занимавам с организацията. Идваш ли с нас, или се отказваш? Нямам никакво желание да те влачим със себе си против волята ти. А що се отнася до молбата ти да накарам Нейт да се оттегли, мисля, че подобна постъпка би била крайно неучтива. Ти сам посочи преди малко, че четенето на момчето се посреща със задълбочен интерес. Изненадан съм, че си готов да лишиш наследницата си от едно толкова невинно забавление.

— Невинно? Май не си забелязал телешкия възторг, изписан в широко отворените очи на Нейт напоследък?

Хоукс отново го изглежда проникателно.

— Независимо от всичко, оставям на теб да отклониш вниманието на госпожица Линдъл от — каква беше смесената метафора, която използва, за да характеризираш племенника ми? — от едно кутре с широко отворени очи, изпълнени с телешки възторг.

[1] Става дума за „Пътешествията на Гъливер“ от Дж. Суифт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Сара очакваше екскурзията до Свети Павел, разкъсвана от ужас и радостно нетърпение. Струваше ѝ се странно, но тя се вълнуваше не само от предстоящото приключение, но и от възможността отново да срещне мъжа, който в началото на запознанството им изглеждаше решен да я наскърбява непрекъснато, а сега сякаш бе започнал да я отбягва. Сара не можеше да отрече, че е покорена и очарована от мъжа с прозвището Звяра, но поведението на Хоукс я караше да мисли, че интересът ѝ не среща взаимност. Отсъствието и продължителното му мълчание говореха точно за това. Възможно ли бе целувката му да се окаже обикновена грешка, описанието на сянката ѝ — нищо повече от едно литературно упражнение, а предложението му да я разведе из Свети Павел — просто знак на учтивост към майка му? Сара трябваше да знае отговора. Не Джефри Гарви, за когото тя смяташе да се омъжи, а Звяра владееше сънищата и мислите ѝ и на нея ѝ се струваше, че има нещо ужасно нередно в едно такова противоречие.

Изминаха три седмици, но Хоукс не се появи на нито едно от следобедните четения, на които Нейт и Стюарт присъстваха неизменно. Сара си мислеше, че може би слепотата ѝ бе причината, поради която Хоукс се въздържа да задълбочи познанството им. Тази мисъл не ѝ даваше мира. Веднъж обсебена от нея, тя просто не можеше да я изхвърли от съзнанието си.

В деня на екскурзията Нейт я посрещна с лошата новина, че Хоукс е предпочел да ги чака пред Катедралата, вместо да язди до там заедно с тях. Стюарт помогна на дамите да се качат в каретата, а Нейт се опитваше да ги развлича с разказа си за сър Кристофър Рен, построил величествената катедрала, която щяха да разгледат съвсем скоро. Когато пристигнаха, пак Стюарт помогна на дамите да слязат, а после хвана ръката на Сара, за да я улесни при изкачването на стълбите, които отвеждаха към входа. Едва когато влязоха вътре в хладната, величествена, ехтяща от шумовете Катедрала, Сара, която

вече трудно сдържаше вълнението си, се срещна отново с лорд Кесълфорд.

Макар повечето модерни мъже да носеха високи ботуши до над коленете, които Сара винаги разпознаваше по лекото им триене един в друг, тя бе забелязала, че Хоукс предпочита меки ботуши за езда без токове. Приглушеният звук, който издаваха, за нея бе част от съвкупността от звуци и аромати, които в съзнанието на Сара съответстваха на мъглявия образ, който си бе изградила за него. Тя веднага разпозна равномерните му стъпки. Не го виждаше, но бе сигурна, че се приближава.

Присъствието на Хоукс се усещаше и по омайния аромат на горски цветя, който бе неразделна част от него самия. Тя можеше сравнително точно да определи ръста и теглото му, та дори и формата на ръцете му, но останалата част от физиономията му бе мистериозна, безформена загадка. Искаше ѝ се да научи повече, но не можеше да си представи как би могла да задоволи любопитството си, без да съсипе репутацията си.

По гръбнака ѝ пробягаха тръпки на страх и безпокойство при мисълта, че би могла да види с пръстите си лицето и тялото на някой мъж. Чудеше се какво ли ще представлява съпругът ѝ, какви ли ще са задълженията ѝ към него... И в този момент тялото ѝ отново се разтrese от ледени тръпки. Опита се да си представи как ще я види чрез ласките си мъжът, който щеше да я вземе за съпруга. И колкото и да бе странно, не ръцете на Джефри Гарви изучаваха тялото ѝ в мечтите ѝ, а тези на Звяра.

Графът вероятно бе забелязал потреперването ѝ, защото първото нещо, което изрече с тихия глас, който хората винаги използваша в храмове, беше:

— Ето. Ще имате нужда от това. Ще слезем долу, за да започнем обиколката си от криптата, а там е дори по-студено и от тук.

Тежестта на пелерината му и краткият допир на ръцете му я смутиха до такава степен, че тя потрепери още по-силно и чак зъбите ѝ затракаха от студ.

Наметалото я стопли. То бе запазило част от топлината на Звяра, напоено бе с приятната му миризма. Топлината я обгърна, просмука се в тялото ѝ. Сара имаше чувството, че графът я е загърнал в нещо далеч по-голямо от едно обикновено парче плат. Застанала напълно

неподвижна, тя като дете го остави да закопчее катарамата под брадичката ѝ, като през цялото време се измъчваше от усещането, че удоволствието, което изпитваше от топлината на дрехата и от загрижеността на собственика ѝ, бе някак си незаконно и неморално, защото тя бе обещана на друг, но мислите за него не предизвикаха никакво вълнение в душата ѝ.

— Много мило от ваша страна. Благодаря ви — прошепна тя. Гласът ѝ бе приглушен от благоговение, което обаче не бе породено от величието на сградата, в която се намираха.

— Няма защо — тихичко отвърна той.

Отдръпна се веднага щом братовчед му се приближи и се обърна към нея, а в гласа му се долавяше огорчение.

— Аз щях с удоволствие да ви дам наметалото си, госпожице Линдъл, ако знаех, че ви е хладно.

— Чудесно — бързо рече нейният благодетел. — Ще те помоля да дадеш наметката си на леля си, Стю, а пелерината на Трент може би ще стане на госпожа Тървей. Бях забравил, че днес ще слизаме в криптата, иначе щях да напомня на дамите да облекат нещо по-топло от муселина и леките наметки. Понеже не желая това малко недоглеждане да забави обиколката ни, предлагам да ме последвате. Имам уговорка с един от свещениците, който ще ни покаже къде почиват тленните останки на господин Кристофър Рен. Не ми се иска да го караме да ни чака.

Изпълнена с топлина и задоволство, загърната в пелерината му, Сара позволи на Стюарт да я поведе надолу по някакво стълбище, което водеше към подземиято на катедралата. Пред тях вървеше водачът им, който тихо ги насочваше по пътя им, а след тях идваха Нейт и госпожа Тървей, последвани от Хоукс и майка му.

Сгрята от топлите гънки на наметалото, преизпълнена от щастие от мисълта, че собственикът му върви толкова близо до нея, Сара слушаше думите на водача им само с половин ухо. Нито студът, нито мрачната, вечна скръб, които навяваха гробниците, можеха да помрачат радостта, с която тя възприемаше живота си, не можеха да заглушат надеждата за бъдещето, която извика доволна усмивка на устните ѝ. Всички останали сякаш въздъхнаха с облекчение, когато музиката на органа сложи край на мрачната им обиколка и те напуснаха криптата.

Весело се качиха обратно по стълбите и техният водач — свещеник им предложи да разгледат известната, изработена от резбовано липово дърво галерия за черковния хор, изпълнена от Гринлинг Гибънс, както и трона на епископа, изработен от резбован дъб, преди да се качат нагоре към купола на Катедралата.

— Лорд Кесълфорд предвиди всичко и ви осигури специални условия, за да се насладите напълно на красотата на Катедралата.

Специалните условия включваха позволенията на управата да се възползват от една преносима стълба, която се използваше само от хората, чиято работа бе да почистват и лакират галерията на хористите.

— За какво е това? — възкликна Стюарт.

— За да разгледаме всичко по-отблизо. За тези, които желаят да се изкатерят догоре — обясни Хоукс.

Нейт веднага се втурна нагоре по стълбата и обувките му затропаха по металните стъпала.

Сара вдигна глава и се заслуша. Стори ѝ се, че стъпалата са твърде много. Постоянно усещаше присъствието на Хоукс, който стоеше до стълбата и направляваше изкачването на племенника си. Зад нея госпожа Тървей и лейди Кесълфорд настояваха, че нямат желание да пробват стълбата, но тя усещаше благоговението и възторга, който изпитваха, докато разглеждаха красивата дърворезба. Когато Нейт с трополене слезе долу, тя го чу да казва на дамите:

— Елате да видите от другата страна. Има интересни неща.

Стюарт, който през цялото време бе стоял до нея, пусна ръката ѝ с думите:

— Ще отида да надникна.

Той се отдалечи, а Сара се почувства изолирана и изоставена в тази непозната, кънтяща тъмнина. Не смееше да се помръдне от мястото си, защото се боеше да не се препъне в нещо. Чу Стюарт да говори някъде над нея. Думите му бяха изпълнени с възхищение и почуда и, обгърната от самотата, наложена ѝ от физическия недъг, тя се опита да си представи грандиозната картина, която всички останали можеха да видят.

Лорд Кесълфорд напусна мястото си до стълбата. Сара усещаше, че се приближава, въпреки разстоянието, което ги разделяше. Имаше чувството, че отгатва всяко негово намерение.

— Ваш ред е, мила моя — тихичко рече той.

Тя изпита истинско облекчение, осъзнала, че някой се бе сетил за нея. Радваше се, че той я бе включил в групата, но въпреки това не можа да се отърве от усещането, че е непълноценна заради слепотата си. Когато заговори, гласът ѝ трепереше от несигурност и разочарование.

— Аз, аз не мисля... искам да кажа... Няма да видя нищо, дори и ако успея да изкача стълбите, милорд.

— И защо? — тихичко рече Хоукс, прекратил протестите ѝ, и преди още Сара да проумее намеренията му, топлата му ръка обгърна пръстите ѝ, покрити с ръкавица, и я поведе към основата на преносимата стълба.

— Струва ми се, че ще трябва да се отървем от това. — Пусна ръката ѝ и дръпна катарамата, която придържаше наметалото върху раменете ѝ. — Само ще ни пречи — додаде тихо.

Той свали пелерината и тя остана с неприятното усещане, че е била лишена не само от топлината, но от сигурността и закрилата ѝ.

— Но, милорд... — започна Сара.

— Не мислиш да я накараш да се качи нагоре по тая стълба, Хоукс? Не е безопасно. — Стюарт отхвърли идеята преди още да е разбрал добре за какво става дума. Вече беше почти слязъл, но гласът му звучеше така, сякаш се намираше на върха на стълбата.

Хоукс я остави тя да реши.

— Всичко зависи от вас, госпожице Линдъл. Искате ли да видите дърворезбите?

— Да ги видя?

— Да. — Той се надвеси към нея. — Стълбата ще ви позволи да се качите достатъчно близо, за да можете да докоснете орнаментите, и понеже те са много релефни, съвсем убедено смятам, че ще можете да ги видите.

Сара не можа да не се усмихне. Очевидно стълбата е била донесена специално за нея. Много рядко ѝ се случваше някой толкова бързо да разбира и отгатва желанията ѝ.

— Бих желала да ги видя, ако мислите, че няма да падна — призна тя.

— Разбира се, че няма! — Неговата увереност успокои страховете ѝ и заличи съмненията, че той може би я отбягва заради слепотата ѝ.

— Четири крачки напред... — нареди той с уверен глас. — Стю, махни се оттам!

Стюарт отстъпи встрани.

Хоукс повдигна дясната ѝ ръка и я постави върху твърдото, студено желязно перило.

— А сега се качвайте — без следа от колебание. — По същия начин, по който бихте изкачили всяко друго стълбище. Леко повдигнете полата си, за да не ви пречи.

Тя потрепери, завладяна отново от съмнения. Беше малко шокирана от думите му за повдигането на полата. Въпреки това изпълни указанията му, като през цялото време се питаше дали не бе открила глезените си прекалено много.

— Чудесно — окуражи я той. — А сега, още едно стъпало нагоре... и още едно... Бавно! — Гласът му трептеше от сдържан ентусиазъм. Изглежда, той смяташе да се изкачи до горе с нея.

Сара почувства, че подът се отдалечава от нея. Усети студеното течение, което разлюля вдигнатата ѝ пола. Хоукс, две стъпала под нея, се обади със спокойния си, уверен глас.

— Това е, мила моя.

— О, Боже! — Уплашеният глас на Лидия Тървей сякаш идваше от много далечно разстояние. — Добре ли си там горе, Сара? Нямах представа...

— Сигурна съм, че е добре. Ашли следи всяка нейна стъпка — рече лейди Кесълфорд, но разтрепераният ѝ глас бе далеч по-несигурен от думите ѝ.

Сара се поколеба, притеснена от тревогата, която долови в гласовете на двете жени. Разсея се за миг и удари крака си в следващото стъпало.

Хоукс сигурно долови страха ѝ, чу я как рязко си пое въздух.

— Внимавайте! — посъветва я той и се качи едно стъпало по-нагоре — толкова близо, че можеше да докосне тялото му. — Вече почти стигнахме. А и ако се подхлъзнете, ще паднете право в ръцете ми. — В гласа му се долавяха нотки на задоволство, сякаш искрено се забавляваше и в съзнанието ѝ кой знае защо изникна образът на доволен и заситен котарак. — Освен ако идеята... — той замълча, сякаш да ѝ даде време да помисли.

Сара почувства как кръвта нахлу в лицето ѝ. Нервно се изсмя и започна предпазливо да се катери отново, стиснала здраво желязното перило и повдигнатата си пола.

— Стигнахме — тихичко рече той, когато се озоваха на върха. — Не беше чак толкова трудно.

Той беше точно зад нея. Разделяха ги само две стъпала, както бе и през цялото изкачване. Тя нямаше къде да отиде повече, но той не спря да скъсява разстоянието помежду им, докато не застана точно до нея. Сара чу шумоленето на роклята си, която се опираше в крака му. Тялото ѝ неволно се наклони едва забележимо към него, подсилвайки омайното усещане от допира на дрехите им. Сара сякаш почувства нежна ласка по цялото тяло от кръста надолу, та чак до подгъва на полата ѝ, която падаше тежко върху стъпалото, на което бе стъпила. В този кратък миг ѝ се стори, че лорд Кесълфорд я бе докоснал по най-интимен начин, без дори да използва ръцете си.

Сара спокойно се отдръпна, опитвайки се да се отърси от това чувство, но успя само да си удари глезена.

— Успокойте се, мила моя — промърмори той, развеселен. — Аз не хапя.

Главата му бе на едно ниво с нейната. Когато ѝ заговореше, усещаше топлия му дъх върху бузата си. Лицето ѝ гореше, дишането ѝ бе възбудено и учестено.

— Свикнала съм да стоя в такава близост с някой джентълмен единствено на дансинга.

— В такъв случай си представете, че танцуваме, госпожице Линдъл. — Облечената му в ръкавица ръка леко докосна рамото ѝ. Стисна я леко и ненатрапчиво, докато тя най-сетне застана в поестествена поза. Сара цялата трепереше, а когато полата ѝ още веднъж се докосна в тялото му, тя започна да се пита дали не е неестествено предвзета и чувствителна... Та един толкова повърхностен контакт с него бе успял да я извади напълно от равновесие! Сара не можеше да престане да мисли за оня миг, в който я бе притиснал към себе си и я бе целунал.

Когато заговори, гласът ѝ прозвуча малко несигурно.

— А сега накъде, милорд?

Той започна да направлява движенията ѝ, също като инструктор по танци.

— Повдигнете дясната си ръка и я протегнете докато докоснете нещо.

Сара се подчини. Облечената ѝ в ръкавица ръка докосна само въздух. Замаяна, тя внезапно установи, че се намира буквално в прегръдките му. Едната му ръка придържаше лакътя на повдигната ѝ ръка, а другата бе обвинил около кръста ѝ.

— Човек би си помислил, че танцуваме валс, мила моя. — Спокойната му забележка ѝ подейства успокоително. Те наистина бяха застанали като на танц, а тя си спомняше последния им валс и знаеше, че никога преди не се бе чувствала толкова грациозна и елегантна.

— Ето! Ще ви покажа къде да търсите.

Ръката, която придържаше лакътя ѝ, бавно се плъзна по ръкава ѝ, а плътта ѝ под него настръхна. После докосна пръстите ѝ. Възпламенени от допира му, този път пръстите ѝ докоснаха дърво — твърдо и гладко. Той отдръпна ръката си и пръстите ѝ, подобно на птичка, освободена от кафез, бързо и сигурно се спуснаха по резбованата повърхност.

— Усещате ли ги? — Нетърпеливият глас на Стюарт стигна до ушите ѝ.

— Дали може да разпознае фигурите? — Госпожа Тървей, която бе мълчала до този момент, се обърна към Стюарт.

Но вниманието на Сара бе изцяло съсредоточено върху онова, което Хоукс можеше да каже, или направи в следващия момент.

— Какво виждате? — Студени тръпки пробягаха по гърба ѝ, когато усети топлия му дъх в косата си.

Пръстите ѝ, дори и през тъканта на ръкавицата, бяха неестествено чувствителни, докато се плъзгаха по резбованите повърхности.

— Това е лице — прошепна тя, разгадала най-сетне изображението, а после нетърпеливо се отдръпна малко назад, за да може с помощта на зъбите си, да свали ръкавицата си.

— Така е по-добре — рече тя, а голите ѝ пръсти погалиха дърворезбата. — Това е лицето на дете. В косата му има венец от цветя.

— Какво още? — настоя той. Хоукс се наведе напред и реверът на сакото му леко докосна гърба ѝ. Тя се стресна от непознатото усещане. Ръкавицата, която бе свалила от ръката си, незабележимо се

изплъзна от пръстите ѝ и се понесе като откъснат лист към тъмнината на залата под тях.

Сара преглътна шумно, съсредоточила цялото си внимание върху дървото под пръстите ѝ: Опитваше се да се абстрахира от трепетното вълнение, обхванало тялото ѝ. Гърбът ѝ, докоснат от палтото му, пламтеше, а топлината се разливаше навсякъде, подобно на малки вълнички в развълнувано езеро.

— Момичето е голо! — Още докато произнасяше думите, ръката ѝ виновно се отдръпна от резбованото тяло на дървеното дете, сякаш бе извършила нещо неморално и забранено. Усети, че я залива гореща вълна, която зачерви бузите и върховете на ушите ѝ.

— Да — невъзмутимо се съгласи той и хванал пламналата ѝ, разтреперана ръка, я премести върху друга фигура от дърворезбата.

— Можете ли да ми кажете какво е това?

— Пера. Крила — по-спокойно изрече тя.

— Точно така. — Гласът му беше ласкав и тих. — Сама ще установите, че те са прикрепени за голото дете, което така безпричинно ви притесни.

— Прикрепени? В такъв случай тя е ангел?

— Без съмнение — тихо рече той. — От двете ви страни, мила моя, се простира дълга редица от ангели, заловени един за друг с крилата си.

Тя протегна ръка, за да се увери в казаното. Възбудена до краен предел, Сара се надвеси над желязното перило на стълбата и извика на другите, които стояха долу. Гласът ѝ бе лек като ръкавицата, която миг преди това се носеше из въздуха.

— Виждам ангели! Прекрасни ангели!

Думите ѝ прокънтяха в огромната катедрала и бяха повторени от ехото хиляди пъти, все по-тихи и приглушени. Тези, които стояха долу, вдигнаха глави и се усмихнаха. Нямаше нищо светотатствено в един толкова спонтанен изблик.

Хоукс бе поразен от обхваналата я еуфория. В един свят, населен от подмазвачи и мижитурки, които бяха превърнали отегчението и цинизма едва ли не в изкуство, подобна неподправена радост бе нещо ново и необичайно. Върху полуотворените устни на Сара Линдъл се появи нежна усмивка, която засенчи дори красотата на ангелите на Гивън. Той просто не можеше да ѝ се нагледа, не можеше да се насити

на чистата ѝ радост и неподправен възторг. Дъхът му спираше само като я гледаше.

Хоукс, който изпитваше оправдано задоволство от самия себе си загдето ѝ бе доставил такова голямо щастие, не искаше усмивката ѝ да помръкне, не му се щеше толкова бързо да слязат от висините на възторга ѝ. Огледа се наоколо и сякаш за пръв път видял истинското великолепие и блясъка на Свети Павел, реши, че е длъжен да сподели със Сара забележителната красота на това място.

— А до ангелите има дебели херувими — колебливо продължи той.

Беше налучкал верния тон. Тя отново насочи вниманието си към дърворезбата. А той се чудеше какво ли щеше да изпита, ако пръстите ѝ проследяха линиите и извивките на собственото му тяло. В душата му се зароди вълнение само при мисълта за това.

— Те държат венци от цветя. — Той започна да говори по-уверено. — А под нас има още цветя, така прекрасно изваяни, че всеки градинар би ги разпознал без затруднение. По-близо до пода има пана, върху които са издълбани още цветя, преплетени с панделки, рогове и пера.

Тя стоеше като закована, заслушана в разказа му. Леко наклони глава, за да може по-лесно да чува всяка негова дума. Устните ѝ бяха полуотворени и той изпитваше непреодолимо желание да ги докосне със своите.

— Разкажете ми още — прошепна тя.

Той се поколеба за миг, покорен от неистовата жажда за знания, изписана на лицето ѝ, объркан от желанието да я целуне, смутен от непосилната задача да опише нещо толкова грандиозно на незрящ човек. А после, почувствал се длъжен да го направи, той продължи с описанието на разкошните каменни стълбове и богато изрисуваните и позлатени сводове, които се извисяваха над галерията на хористите. Пресъздаде онова, което виждаше от купола, описа ѝ маслените рисунки на Торнхил, които изобразяваха живота на свети Павел, нарисуван с изобилие от цветове. Продължи с плетеницата от ковано желязо, което опасваше олтара, с мраморните прегради зад олтара и цветните стъкла, докато накрая остана без дъх, а тя избухна в смях и го помоли да спре, защото умът ѝ не би могъл да асимилира нищо повече.

Той импулсивно се обърна и стисна ръцете ѝ.

— Благодаря ви, че ми позволихте да видя всичко това — рече тя и в миг искрената ѝ благодарност и плам потекоха като пълноводна ръка от нейните ръце към неговите. Единствено железният самоконтрол на Хоукс му помогна да издържи на импулса да поднесе дясната ѝ ръка, останала в ръкавица, към топлите си устни. Помисли си, че би желал да вкуси радостта ѝ, да ѝ покаже изкуството на любовта така, както ѝ бе показал чудесата на Свети Павел.

— Чувствам се — продължи тя, все още благославяйки го с омаяното си докосване — като малка статуетка, увиснала в средата на разкошна торта, с много шоколад и сладолед.

— Много уместно сравнение — призна, макар самият той да възприемаше красивия ѝ лик като един от възхитителните ангели на Гринлинг, който изведнъж бе оживял. А когато тя най-сетне пусна ръцете му, той в никакъв случай не можеше да каже, че го е напуснало внезапно, изгарящото го желание да усети вкуса на устните на един ангел.

— Не искате ли вече да отидем да потърсим загадъчната Галерия на шепота? — предложи той. Знаеше, че едва ли би могъл още дълго да разчита на самоконтрола си, ако продължаваха да стоят толкова близо един до друг.

— Да, ако обичате. — Усмивката ѝ му въздейства като благословия и го изпълни с необикновено задоволство. В този момент Ашли Хоукс, лорд Кесълфорд, изобщо не можеше да бъде сравняван със звяр.

Той поведе Сара надолу по стълбите и макар слизането да бе трудно от изкачването, доверието, установило се помежду им, направи задачата много по-лесна.

Крежкото задоволство на Хоукс бе на път да се стопи, когато установи, че не всички членове на групата им изпитваха същия ентусиазъм пред перспективата да изкатерят всичките стъпала, които водеха към Галерията на шепота в купола над главите им.

Дамите първи се отказаха от плана му.

— Мисля, че днес се качвах и слизах достатъчно, Ашли — рече майка му. — По-младите и по-здравите от мен могат да предприемат подобно изкачване, но не и аз.

Госпожа Тървей побърза да се съгласи с нея.

— Аз ще остана долу и ще правя компания на лейди Кесълфорд — предложи тя. — Виждала съм Галерията на шепота много пъти.

— Нищо не би могло да ме възпре — храбро заяви Стюарт, докато, седнал на едно от предните места, за богомолци, дискретно събу единия си ботуш, — ако се бях сетил да си обуя по-подходящи ботуши, а не тези омразни измишльотини, които винаги ми правят мазоли. — Той разтри петата си и премигна. — Но при това положение май ще трябва да се откажа.

— Е, аз пък предлагам да тръгваме веднага.

Ентусиазмът на Нейт изглеждаше безграничен и лицето на Сара, което бе започнало да помръква, изведнъж се оживи.

— О, да — възкликна тя. — Хайде да тръгваме.

Хоукс се приближи към мястото, където бе паднала ръкавицата ѝ. Наведе се да я вземе, насочил вниманието си към двамата младежи, които вече бяха започнали изкачването на стълбите.

— Не можеш да очакваш, че момчето ще се справи само, Хоукс — предупреди го Стюарт.

Майка му побърза да се съгласи.

— О, Боже, разбира се. Помисли си само какво би станало, ако тя се спъне. Може би трябваше да отида...

— Не е необходимо — увери я Хоукс и погледна изпитателно братовчед си. Смущаваше се от мисълта, че го молеха да отиде там, където по негово дълбоко убеждение Стюарт не би искал да го види дори да се приближава.

— Не можеш да я оставиш сама с онова кутре! — Стюарт го изгледа многозначително.

Хоукс изненадано вдигна вежди. Изглежда, че Стюарт се боеше много повече от Нейт, отколкото от него. Въздъхна примирено. Пълното доверие, което му засвидетелстваше Стюарт, му припомни с отчайваща яснота, че самият той бе уверил братовчед си, че не проявява никакъв интерес към Сара. После кимна.

— Както желаете, Стю. — Бавно се отправи нататък и когато стигна до подножието на стълбището, Сара и Нейт вече се бяха изгубили от погледа му. Над него се чуваха веселите им гласове. Те се блъскаха в стените от портландски камък и отекваха из цялата катедрала, която сякаш бе пълна с непослушни деца. Той ги последва с

усмивка, развеселен от доброто им настроение, но съзнаващ, че е поставен в твърде деликатно положение на трето, ненужно колело.

Хоукс ги настигна в галерията под прозорците, с които бе увенчан куполът. Седнали на кръглата дървена пейка до стената, двамата се гледаха от двете страни на отвора — голямо, оградено с перила пространство, което лежеше като тъмен кладенец помежду им и откриваше изглед към голямата зала, от която бяха тръгнали.

Сара се бе облегнала на стената, притиснала едното си ухо към камъка. Нейт мърдаше с устни и шепнеше от другата страна. Най-накрая тя кимна и прошепна нещо в отговор.

Хоукс се отпусна на пейката, недалеч от племенника си, надявайки се да долови част от изреченията, които си разменяха. Изведнъж чу гласа на Сара Линдъл толкова ясно, сякаш тя седеше до него. Сара рецитираше стихове.

*В долините диви свирех весел аз.
А сред висините, върху облак благ,
срещнах малко слънчево дете
и през смях ми рече то:
Извири ми песен за агнето!*

После се чу и гласът на Нейт.

— Твърде лесно. Това е Уилям Блейк. Песен на невинността... — Той махна с ръка на Хоукс, за да го извика при себе си, а цялото му същество излъчваше буен възторг. Нейт потупа пейката и рече: — Седни тук, точно срещу госпожица Линдъл и прошепни нещо, обърнат към стената. Тя ще те чуе толкова ясно, сякаш говориш направо в ухото ѝ. Ако не възразяваш, аз искам да продължа към Каменната галерия. Зная, че от там може да се види цял Лондон, но изкачването е твърде уморително, и не бих искал да изморявам госпожица Линдъл излишно, ако вятърът се окаже твърде силен там горе.

— Разбира се, тръгвай. — Гласът на Хоукс бе измамно спокоен, макар че сърцето му подскочи от радост при мисълта, че ще остане съвсем сам със Сара. — Ние вероятно ще те последваме след малко. Само да си отдъхнем за миг.

Племенникът му ги напусна, напълно доволен от това развитие на нещата.

Малката, кръгла, покрита със стъклен купол галерия, тънеше в тишина. Каменните стени изведнъж му се сториха студени. Хоукс погледна красивата млада жена, която седеше точно срещу него. Пъхна по навик ръка в джоба на самото си, но я извади веднага, напипал меката тъкан на ръкавицата ѝ. Зачуди се дали ръката ѝ не бе прекалено измръзнала.

Гласът ѝ погали ухото му.

— Това е едно много странно място.

— Наистина е такава, мила моя. Но мисля, че трябва да шепнем през цялото време, за да можем да изпитаме удоволствие от забележителната акустика. — Гласът му постепенно заглъхна и притиснал се към стената, той буквално прошепна последните няколко думи. Имаше някаква сладостна чувственост в словата, разменени по този начин. Изпита истинска наслада, когато до него стигна отговорът ѝ, под формата на подходящ за случая цитат.

— Съюзът на истинските умове не знае...

Хоукс се усмихна с удоволствие и реши да продължи цитата, вместо да ѝ каже автора. Надяваше се, че така прошепнатите думи ще ѝ разкрият поне малка част от онова, което лежеше скрито в сърцето му.

— ... пречки. Не е истинска любов оная, която се променя... — Той замълча, надявайки се, че Сара ще продължи цитата.

Тя не го разочарова. Думите ѝ бяха като целебен балсам за душата му.

— ... срещнала отпор. Или пък се пречупва и оттегля се сама. О, не, тя е...

— ... вечна и непобедимо среща всяка буря, без да трепне, без да се огъне, без да се смути! — довърши той.

Настъпи тишина. Двамата мълчаха, изпълнени с радост и задоволство. А после изведнъж, сякаш уплашени, че ехото на пълната тишина ги застрашава по някакъв начин, побързаха и двамата да заговорят.

— Днешният ден беше чудесен... — започна тя.

— Ръкавицата ви е у мен. — Той я извади и започна да си играе с меката кожа. — Падна, когато бяхме горе.

— Колко глупаво от моя страна да я изпусна.

Той вдигна малката ръкавица до лицето си. Затворил очи, вдъхна слабия аромат на парфюм. *Хелиотроп*. Отвори очи и погледна пространството, което ги разделяше. Остана странно развълнуван, като я видя да притиска ръцете си една към друга.

— Да ви я донеса ли? — Помисли си, че гласът му прозвуча твърде тъжно. Изпълнен бе с желание и непреодолим копнеж. Искаше да е близо до нея. Но не само заради ръкавицата.

Тя не отговори веднага.

Принуден да изчака, той я наблюдаваше, желаше я и се чудеше дали гласът му, преминал през каменната стена, разкрива истинските му чувства.

Отговорът ѝ, когато най-после дойде, приличаше по-скоро на въздишка.

— Да, моля.

Възбуден от интимните нотки на прошепнатия им разговор, той сковано заобиколи празното пространство.

Лицето ѝ изразяваше напрегнато очакване, което му напомни за изражението ѝ преди малко, когато го бе помолила да ѝ разкаже повече за Свети Павел. Стоеше, леко отворила устни и сякаш очакваше нещо далеч по-важно от ръкавицата си. Погледът ѝ го накара да забави крачка.

Тя стоеше спокойно, с непроницаемо изражение и здраво стиснати ръце. Очите ѝ не разкриваха нищо и Хоукс осъзна колко много разчитаме на тези своеобразни прозорчета на ума и чувствата, за да разберем какво мислят повечето хора. Той застана до нея, неспособен да определи по кой начин тя успяваше да му предаде неоспоримото чувство на напрегнато очакване и копнеж. Осъзнаваше обаче, че точно то му помогна да се пребори с изкушението да се отпусне на пейката до нея, защото разбираше, че собственият му копнеж, потребностите му да я има, застрашаваха самоконтрола, който си бе наложил. Единственото, което искаше в този момент, бе да я вземе в прегръдките си и да притисне устни към нейните, но не можеше да се избави от дълбоко вкоренения си страх, че ако го направи, ще наруши разбирателството, което се бе установило помежду им днес.

— Ръкавицата ви. — Гласът му бе предрезгавял от вълнение.

Тя протегна ръка. Той я сложи в дланта ѝ. Пръстите ѝ за миг докоснаха неговите.

— Благодаря.

Хоукс не можа да устои на изкушението. Окуражен от лекия натиск на пръстите ѝ, той бързо повдигна ръката ѝ към устните си, сякаш възнамеряваше да целуне голите ѝ пръсти. После, нарушавайки всички правила на благоприличието, той обърна тънката ѝ, фина ръка и нежно целуна дланта ѝ.

Зяпнала от изненада, тя се отдръпна от него.

— Простете ми — изрече той, макар всъщност изобщо да не се разкайваше и отново притисна ръкавицата към ръката ѝ. — През последния половин час, че и повече, мечтаех да направя точно това.

Изчервена, тя непохватно се зае с тясната ръкавица, опитвайки се да напъха ръката си в нея.

— Винаги ли се поддавате на импулсите си, без да мислите за последствията? — Гласът ѝ потрепери.

— Обикновено — тихо рече той. — Също като зверовете, както са ми казвали неведнъж.

Тя обмисли за миг забележката му, като през цялото време притискаше ръката, която той бе целунал, с другата си ръка, сякаш се боеше, че тя може да избяга от нея.

— Може би ще е най-добре и за двамата, ако се опитаме да забравим този ваш импулс.

Гласът ѝ вече не трепереше.

Неговият пък бе предрезгавял от желанието, което с толкова усилия прикриваше.

— Е, мила моя, ако целувките не ви доставят удоволствието, което доставят на мен, тогава може би наистина ще е най-добре, ако забравите за случилото се. Аз обаче с удоволствие ще запазя спомена. И заради двама ни.

Сара не изглеждаше особено доволна от отговора му, но пуснала най-сетне ръката си, безопасно скрита в ръкавицата, тя вдигна глава към стълбището, сякаш целувката му наистина не я притесняваше вече.

— Нейт се връща — рече тя.

Той чу едва доловимите стъпки, малко след като тя заговори. Докато се възхищаваше на острия ѝ слух, той осъзна с чувство на вина,

което го накара да си спомни за изражението на Брет Престън в оная нощ, когато го бе изкарал от леглото на Кетрин Стоун, че едва не бе допуснал Нейт да стане свидетел на една също толкова непочтена сцена, която бе в пълен контраст със задълженията му на настойник и с обещанието, което бе дал на Стюарт.

Племенникът му връхлетя през вратата.

— Хайде, идвайте. Гледката е умопомрачителна, а шумът — е никога не съм предполагал, че в града се вдига такава врява. — Гласът на Трент се извиси до неразбираемо бърборене.

Госпожица Линдъл се изправи.

— Тръгваме ли?

Хоукс взе ръката ѝ и я постави върху своята.

— Аз съм изцяло на ваше разположение, мила моя — сериозно заяви той.

Искаше му се тя да му заповяда да я целуне, защото страстта, която тлееше в душата му, заплашваше да изпепели в жарта си и самоконтрола, наложен с толкова усилия, и добрите му намерения.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Измина цяла седмица преди Сара отново да се срещне с графа на Хенли. Седмицата беше ужасна. Седем дни на мъгла и несекващ дъжд, които сякаш наметнаха тъжно наметало над града и обитателите му. Лекарят и жена му бяха твърде заети, опитвайки се да се преборят с епидемията, нападнала града заедно с лошото време. Вдовицата и племенникът ѝ Стюарт бяха на легло и единственото развлечение за Сара бе Нейт, който идваше да ѝ чете всеки ден. Мислите ѝ, обаче, през по-голямата част от времето, бяха заети от сладките спомени за разходката им в Свети Павел. Припомняше си всеки момент, внимателно премисляше всяка изречена дума. Дланта ѝ пламваше всеки път, когато споменът за целувката му изплуваше на повърхността на съзнанието ѝ.

Сара трябваше да си признае, че си бе помислила, че Хоукс смята да я вземе в прегръдките си, и дълбоко в себе си вече бе приела разочарованието, което бе изпитала, когато той не направи нищо подобно. Чудеше се каква ли би била целувката ѝ с този мъж, ако и тя му отвърнеше със същата страст. Тогава тя нито очакваше, нито желаше ласките му. А сега разпътните ѝ мисли я караха да се изчервява. Щеше да свърши като майка си, ако не успееше да прогони тези опасни спомени и желания от съзнанието си.

Времето се проясни и Сара, която реши, че мрачните ѝ мисли може също да се прояснят от чистия въздух, придружи доктор Тървей по време на обиколките му. Докато лекарят преглеждаше вдовицата в стаята ѝ, Сара се упражняваше на прекрасния клавесин на Амелия и лелееше мисли за щастлива женитба.

Сара обичаше да изразява чувствата си чрез музиката. Сякаш някаква сила потичаше от пръстите ѝ, за да се излее във водопад от звуци. Баща ѝ смяташе, че това е дарба. Гувернантката ѝ настояваше, че става дума за истинско чудо, а учителката по музика, която идваше в дома им, за да ѝ дава уроци, я обяви за истински професионалист — слухар. Каквато и да бе истината, Сара трябваше само да чуе някоя

мелодия и след няколко опита можеше да я повтори на клавесина нота по нота.

Беше толкова погълната от Фантазията на Моцарт в до минор, че изобщо не чу Хоукс, който влезе в стаята. Едва когато и последният акорд заглъхна в тишината, тя долови присъствието му.

— Кой е там, моля?

Разбра, че е той още докато произнасяше думите. Във въздуха се носеше едва доловимото ухание на горски цветя. Само при мисълта за още една среща с лорд Кесълфорд гърдите на Сара изведнъж се изпълниха до пръсване от неконтролируем пристъп на стеснителна радост. По време на разходката из Свети Павел те двамата се бяха почувствали толкова близки, че тя вярваше, че всичките им минали сблъсъци можеха да бъдат забравени. Имаше нещо много обещаващо в яркото слънце, което най-после бе изгряло след толкова дъждовни дни, че Сара още със събуждането си бе уверена, че ще го срещне през този ден.

— Никой друг, освен сянката ми, мила моя.

Бузите на Сара внезапно пламнаха. Звяра вероятно възнамеряваше да продължава да използва това интимно обръщение към нея. Ръката, която бе целунал преди няколко дни, трепна върху клавишите. Тя я отдръпна от клавесина и стисна ръце в скута си.

— Милорд! — изрече Сара, опитвайки се да прикрие неуместната си радост. За пореден път си напомни, че е обещана на Джефри и че бе ужасно непристойно от нейна страна да мечтае за целувките на друг мъж.

— Уплаших ли ви?

Загрижеността на Хоукс засегна някаква струна дълбоко в душата ѝ и сърцето ѝ запя като камертон.

— Не ви чух да влизате.

— Да се надяваме, че и другите не са — провлачено заяви той. — Искам двамата да си поговорим за момент насаме, без да смущаваме чувството за благоприличие на околните.

Тя се смути от неприличния подтекст на молбата му. Нещо в тона му ѝ напомни за оня ужасен момент на терасата, когато притиснал буза към косата ѝ, бе изрекъл ядните си думи в пламналото ѝ от срам ухо, напомни ѝ за чувството на пълна безпомощност, което бе изпитала тогава, подобно на мишка, хваната в остриите нокти на хищна птица.

Същите непристойни намеци се долавяха в гласа му и при последната им среща в градината, когато бе описал сянката ѝ, или пък когато бе целунал ръката ѝ в Свети Павел. Винаги когато останеха сами, поведението му ставаше твърде опасно — факт, който тя не можеше да отрече. Всъщност, Сара се притесняваше не толкова от склонността му към флиртуване, колкото от мисълта, че този флирт можеше лесно да доведе до срамно прелъстяване, защото дълбоко в душата си тайничко копнееше за прелъстителните думи и недопустимите волности, които той си позволяваше.

Рязко се изправи и в бързината прекатури столчето си.

В следващия миг той вече беше до нея. Вдигна стола, а тя се смути още повече от близостта му, от топлия глас и характерното му ухание.

— Дотук бяха надеждите ми, че другите няма да ни чуят — развеселено рече той.

Сара отчаяно се опитваше да укроти сърцето си, което се блъскаше в гърдите ѝ като обезумяло, и да спре треперенето на пръстите си.

— Защо е толкова важно за вас да не ни чуят, милорд?

— Искам да поговоря с вас по един много деликатен сърдечен проблем. Искате ли да проверим днес дали розите миришат също толкова приятно, колкото по време на последната ни разходка в градината?

Искаше ѝ се да му откаже. Всъщност, разумът ѝ нашепваше да направи точно това, защото всеки миг, прекаран насаме с графа, нарушаваше за дълго равновесието ѝ, но коленете ѝ сякаш изведнъж омекнаха, езикът ѝ като че ли се схвана, а тя изпита зашеметяваща потребност да разбере какъв е проблемът, който той желаше да обсъдят.

Той нежно взе едната ѝ ръка и без да покаже, че е забелязал треперенето ѝ, я постави върху свитата си в лакътя ръка. Внимателно нагоди крачките си към нейните и я поведе към сладкото ухание на розите.

Мислите на Сара се лутаха като пчелите, които жужаха около цветовете. Тя разсъждаваше върху възможните теми, които той би могъл да желае да обсъжда с нея, и нито една от тях не ѝ се струваше деликатна и приемлива. Дали не възнамеряваше да я прелъсти? Дали

щеше да успее да му устои, ако той все пак се опита да го направи? А може би щеше да се поддаде на желанието му, така както майка ѝ бе постъпила преди много, много години с барон Дьо Вал...

Той пръв наруши тишината. Думите му прозвучаха колебливо и несигурно.

— Проблемът, който бих желал да обсъдя с вас, е свързан със сърдечни трепети и вълнения.

Сара се спря като закована и свали ръка от неговата. Слънцето сякаш прежуряше твърде силно, времето ѝ се струваше тежко и задушно. Фактът, че бе в компанията на мъж, който караше сърцето ѝ да бие като обезумяло, ръцете ѝ — да лепнат от пот, а температурата ѝ — непрекъснато да се покачва, по никакъв начин не можеше да успокои страховете ѝ.

— Чии сърдечни вълнения, сър? — все пак успя да попита тя.

— Моят... — той замълча за момент и сърцето ѝ се изпълни с надежда, но когато продължи, думите му, леко подигравателни и изпълнени с веселие, я върнаха отново на земята — ... моят племенник, госпожице Линдъл, ме информира, че възнамерява да прекъсне учението си. По всичко личи, че предпочита да продължи обучението си в краката ви.

— Нейт? В краката ми? — Сара долови силните удари на сърцето си. Топлият ден ѝ се стори нетърпимо задушен. Златистото му очарование изведнъж помръкна. — Какви биха могли да са причините за подобна глупава постъпка?

— Племенникът ми нашироко ме запозна с мотивите си — увери я Хоукс, а сарказмът му се увеличаваше с всяка изречена дума. — Доколкото си спомням, те включваха красотата на характера ви, гласа, куража, както и забележителната ви интелигентност и изключителното разбиране, което проявявате към любимите му занимания.

Чуждите комплименти, изречени от неговата уста, изобщо не прозвучаха ласкателно. Сара подръпна високата яка на роклята си. Корсажът ѝ бе прекалено стегнат. А той съвсем определено не смяташе да я прелъстява. Алеята, по която вървяха, завиваше, и Хоукс стисна ръката ѝ, за да ѝ покаже новата посока. Допирът на ръката му ѝ се стори прекален, подобно на влагата и топлината, които я измъчваха. Той неумолимо продължи с монотонния си глас, който, подобно на жуженето на пчелите, съдържаха някаква скрита заплаха.

— Освен това, Нейт спомена, че вие отговаряте на увлечението му по един твърде зрял начин.

Сара почувства втрещения му поглед, който изучаваше изражението ѝ с такова напрежение, че тя едва ли не го усещаше физически по лицето си. Ръката ѝ, която лежеше върху неговата, нервно потръпна.

— Моля?

Гласът му беше гладък като кадифе.

— Трябва ли да повторя всичко, мадам, или се затруднявате с възприемането и тълкуването само на част от казаното?

Тя се разсмя несигурно. Беше я нарекъл мадам. Думата ѝ се стори неестествено официална. Беше свикнала, съвсем лекомислено при това, той да се обръща към нея с „мила моя“.

— Какво е искал да каже Нейт с този зрял начин, по който съм отговаряла на увлечението му?

— А, и аз в първия момент не разбрах какво се опитва да ми каже. Затова го помолих да ми обясни по-ясно как точно сте реагирала на проявеното от него внимание. Бях наясно, че едно момче на неговата възраст може да изтълкува напълно погрешно едно съвсем естествено действие от ваша страна.

— И какво ви отговори той? — Мисълта, че той вярваше, че е способна да прелъсти племенника му — младо момче, по-младо с шест години от нея, я ужасяваше. Дали и той, подобно на Силвестър Нотли, знаеше за глупостта на майка ѝ и смяташе, че и тя е замесена от същото тесто?

— Ами, госпожице Линдъл, той целият се зачерви и започна да мънка. В началото ми бе трудно да повярвам на казаното, но пък в интерес на истината, никога преди не съм уличавал моя повереник в лъжа. Той твърди, че вие — цитирам точно — сте галила лицето му.

Сара въздъхна. Ръката върху ръкава му потрепери отново. Промълви само едно — *О, Боже!* — изпълнено с болката на внезапното прозрение.

Ароматът на розите внезапно ѝ се стори непоносим. Сара просто не знаеше какво да отговори. Изпитваше неописуемо разочарование от откритието, че доверието и разбирателството, което съществуваше между нея и лорд Кесълфорд се простираше само в определени граници. Беше ѝ се сторило, че той умее да чете чувствата ѝ, да вниква

в намеренията ѝ, да разбира вълненията ѝ, да прониква в дълбините на душата ѝ, да чете в нея като в отворена книга. Но ето че бе сгрешила. Сега стояха един срещу друг, така отдалечени и чужди, сякаш тя наистина бе отворена книга, но написана на чужд, неразбираем за него език.

Весело-ироничният глас на Хоукс се промени. С натежало от болка сърце, Сара долови хапливия сарказъм, прокраднал се в думите му.

— Да разбирам ли, в такъв случай, че казаното от племенника ми е истина и почива на действителен случай?

— Толкова, колкото и вашата репутация е истина и почива на действителен случай.

Ръката му сякаш се скова.

— Така ли?

Сара почувства още по-дълбоко разочарование. Надявала се бе той да разбере аналогията ѝ. Тя разтревожено въздъхна.

— Искам да ви уверя, сър, че когато прокарах ръце по лицето на повереника ви, в никакъв случай не съм го направила с намерението да го прелъстя. Искях просто да видя чертите му. За мен Натаниел е като по-малък брат. Останала бях с погрешното впечатление, че той се отнася към мен по същия начин. Възможно най-скоро, и по възможно най-деликатния начин, ще изясня чувствата си към него.

— Думите ви ми носят истинско облекчение, мадам — рязко заяви той.

Сара бе сигурна, че в този момент той изпитва всичко друго, но не и облекчение. Беше я наранил с думите си. Липсата на доверие от негова страна я бе засегнала дълбоко. Опасяваше се, че не би могла да разясни това глупаво недоразумение, без да избухне в сълзи. Тя вирна брадичка и заяви с груб и студен глас:

— Трябва само да кажа на Нейт, че бъдещето ми е строго определено и предначертано...

— Предначертано, госпожице Линдъл? Вие сте обещала да се омъжите за някого? — рязко я прекъсна той.

Тя кимна. Гърлото ѝ се бе свило от болка и тя установи, че не може да промълви нито дума.

— В такъв случай сте приела предложението на братовчед ми?

— Предложението на братовчед ви? — повтори тя. Забележката му ѝ се стори лишена от всякакъв смисъл и логика. — Не искате да кажете, че Стюарт желае...

Тя се спъна в една по-издадена плочка и графът я хвана да не падне. В следващия миг той вече я носеше на ръце, далеч от всепроникващите лъчи на слънцето. Едната му ръка като нагорещено желязо прогаряше гърба ѝ, а другата я придържаше, пъхната под коленете ѝ.

Докато я оставяше на една от многобройните пейки по продължение на алеята, от устните му се откъсна унищожителна ругатня по адрес на бедните работници.

Измина един дълъг и изпълнен с объркване и смут миг, преди Сара да си възвърне способностите. Миг, в който почувства лицето му толкова близо до своето, усети дъха му, топъл и с аромат на мускус, който запали огън в бузите ѝ, миг, в който Сара осъзна колко много съжалява за обещанието, което бе дала на баща си. Макар че бе познавала Джефри през целия си живот, в неговата компания Сара никога не бе изпитвала желанието, което изгаряше тялото ѝ в този момент. Никога не бе и сънувала, че ще изпита такова неизмеримо удоволствие само като положи глава на гърдите на някой джентълмен.

Топлината и ароматът на тялото му я завладяха напълно, зашеметиха я като опияняващ еликсир. Бавно разтвори устни, за да си поеме въздух и в този момент устата му, сякаш привлечена от лекото ѝ вдишване, докосна устните ѝ с изключителна нежност и несигурна колебливост, които я стреснаха почти колкото и фактът, че се осмеляваше да я целуне отново.

Изненаданото ѝ възклицание бе заглушено от следващата, малко по-настоятелна атака на устните му. Топлият му дъх и твърдите му уста танцуваха по чувствителните ѝ устни, сякаш за да проверят съпротивата ѝ, а Сара почувства в нея да се надига огромно желание, като силна, неутолена жажда. Тя просто не можеше да се въздържи, не можеше да не откликне с лек стон на опасното единение на устните им и, леко извила гръб, отвърна на целувката му, а той, приятно изненадан, рязко си пое дъх. А после сякаш реши да погълне устата ѝ, да изследва всяко нейно кътче с яростна страст, която предизвикваше тръпки на неописуемо удоволствие по гръбнака ѝ.

Силното въздействие на необузданата му страст, дълбочината на собственото ѝ желание, което той така умело бе разкрепостил, я изпълни със страхопочитание. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите ѝ като ужасена птичка, затворена в клетка. Отдръпна се от Хоукс и от незаконната им прегръдка, извърна се от жарката му, търсеща уста и изскимтя едва чуто:

— Не! Престанете!

Той поспря разколебан, готов да покори устата ѝ отново, в случай че тя се откаже от думите си. Топлият му дъх галеше устните ѝ, а раменете му потръпваха в прегръдките ѝ със стаената енергия на кон, който очаква началото на състезание.

Със замаяна глава, разтуптяно сърце и писнали уши, Сара с такава настоятелност се опита да се освободи от прегръдките му, че той шумно въздъхна и ѝ помогна да се изправи. Ръката му, поставена на кръста ѝ, излъчваше толкова чувствена топлина, че и при най-слабия натиск от негова страна тя сигурно отново щеше да се отпусне в примамливата му прегръдка.

Заше метена от омаята на целувките му, Сара се питаше дали удоволствието от тези интимни ласки можеше да се нарече любов или бе просто пагубна, необуздана страст. Решително прогони тази мисъл, опита се да се освободи от ужасяващата несигурност на чувствата си и попи влагата, избила над горната ѝ устна. През цялото време се раздираше от унизителното убеждение, че с мислите и постъпките си бе изгубила и последните останки от достойнството си.

Хоукс заговори. Гласът му беше толкова отчужден и лишен от емоции, че тя внезапно изпита необяснимо желание да се разридае на глас.

— Моля да ме извините, мадам. Изглежда, че допуснах поредната непростима грешка. Звярът, скрит в мен, понякога взима връх над разума ми и ме кара да се държа, по възможно най-осъдителния начин.

Сара закри лице с ръцете си и седна малко по-встрани от него. Нищо не би ѝ доставило по-голямо удоволствие от възможността да склони глава на рамото му, да почувства още веднъж топлината му, да усети нежността и успокоението, което ѝ носеха ласките му, защото леденостуденият му тон не можеше да укроти, неспокойните удари на сърцето ѝ. Сара успя да се усмихне тъжно.

— Вие, сър, изглежда сте далеч по-информиран за сърдечните ми проблеми, отколкото мен самата. Нямах никаква представа, че Стюарт възнамерява да ми предложи брак.

Храбрият ѝ опит да разведри обстановката се оказа напълно безуспешен. Когато заговори, гласът на Хоукс прозвуча с непреклонна официалност.

— Аз съм един непохватен глупак, който безцеремонно се намесва в личните ви дела. Изобщо не подозирах, че бъдещето ви е вече предначертано, а когато разбрах, не трябваше да ви обиждам с целувките си. Познавам ли щастливия джентълмен, на когото сте обещала ръката си?

Тя въздъхна. С цялата си душа желаше да говорят за всичко друго, но не и за това. С всяка фибра от съществото си копнееше да бе поотложила прибързания си жест, с който бе отблъснала пламенната му страст. Какви ли думи щеше да ѝ шепне в този момент, ако бе продължила да отговаря на целувките му? Що за глупава прищявка я бе подтикнала да му съобщи за Джефри? Но думите не можеха да бъдат върнати назад, делата не можеха да бъдат забравени, а обещанията — нарушени. Беше обещала да се омъжи за Джефри. И точно това щеше да направи, без да уронва достойнството си.

— Не мисля, че го познавате, сър. Израснахме заедно с него. Джефри Гарви е в армията на Уелингтън. В трета дивизия от тежката кавалерия. Беше в Испания...

— Не го познавам. — Той я прекъсна. Гласът му сякаш идваше от много далеч, макар той да седеше точно до нея. Сара просто не знаеше какво повече да каже.

Потънал в мрачно мълчание, той ѝ помогна да стане от пейката и я поведе, бледа и мълчалива, към къщата.

Сара се измъчваше от противоречиви чувства и емоции. Най-силно измежду тях бе, обаче, дивото ѝ желание Хоукс отново да я вземе в прегръдките си. Срамуваше се от порочната лекота, с която пренебрегваше дадените обещания, срамуваше се и че не бе успяла да разбере наивните чувства на Нейт. Беше искрено изненадана, когато чу за намеренията на Стюарт да поиска ръката ѝ, но най-силно бе изумена от откритието, че целувките на Звяра ѝ доставят неописуема наслада и че не желае нищо повече от възможността отново да притисне устни към неговите.

Хоукс допря чело до студеното стъкло на прозореца в кабинета си и се опита да проумее лудостта, която очевидно го бе обхванала. Наистина ли в тялото му се криеше някакъв неконтролируем звяр, който бе готов да прелъсти едно невинно сляпо момиче? Наистина ли бе обладан от някаква пагубна страст, че можеше, без да се замисли, да я обвини, че е съблазнила младия му довереник, а в следващия момент да се опита да я подчини на желанията си?

— Какво толкова каза на Сара, Ашли? — гневно попита майка му, която врѣхлетя в стаята с такава енергичност, която по всяко друго време би му доставила голямо удоволствие.

— Тя успокои ли се? — Хоукс отдрѣпна глава от прозореца. Искаше момичето. Това поне му бе ясно. Въпреки обещанията си пред Стюарт, въпреки предстоящия ѝ годеж, той я искаше.

— Не, не се е успокоила! — майка му го изгледа сърдито. — Никога не съм я виждала в такова състояние. Какво ѝ каза, или причини, за да я разстроиш до такава степен? Не можах да изкопча нито дума от нея.

Хоукс намръщено погледна към розите, весело обѣрнали цветове към слънцето. Лицето му бе сурово, вратът му — схванат и неподвижен. Тя бе обещана на друг мъж. Беше му го казала, а той я бе целунал! Нима беше напълно покварен? Възможно ли бе страстта да го лиши напълно от гордост, чест и нравствена сила?

— Майко, знаеш ли, че госпожица Линдъл е почти сгодена?

Вдовицата премигна от изненада. Странна, изпълнена с надежда усмивка докосна устните ѝ.

— Но, разбира се, скѣпи. Тя ми го каза още първия път, когато се запознахме. Идеята за този брак принадлежи на баща ѝ, но според мен е много глупава и старомодна. Не си ли съгласен?

— Старомодна? — Как би могъл да се съгласи с нея? Та той не знаеше никакви подробности.

— Ами, да. Той иска да омѣжи момичето за някакъв млад мъж, когото тя не е виждала от години, само защото е приятел с баща му. Не мога да си представя що за човек е той. Трябва да кажа, че макар собственият ми брак да бе решен от родителите ми, аз в никакъв

случай не бих се омъжила за някого, когото познавам само като другарче в игрите.

Със светнали от надежда очи, тя внимателно наблюдаваше реакцията му.

— Госпожица Линдъл иска ли този брак? — Хоукс напрегнато зачака отговора ѝ, убеден, че днешният следобед щеше да се окаже пълен провал. Сара вече бе обещана на друг. Беше твърде смело да се надява, че тя не желае предстоящия брак.

— Тя ми каза, че така баща ѝ е по-спокоен по време на отсъствието ѝ. Той не би ѝ позволил да дойде в Лондон без това обещание. Разбираш ли?

Той не отговори. Твърде много неща не знаеше за Сара Линдъл. И вината за това бе негова. Сам бе предпочел това. Но сега бе погълнат от желанието си да научи всичко за нея, а майка му нямаше нищо против да сподели с него онова, което знаеше. Той не направи никакъв опит да я възпре.

— Този Джефри се е прибирал у дома не повече от три-четири пъти, след като е започнал училище. Мисля, че Сара спомена Итън. После предприел обиколка из Европа, а сега се шляе някъде из Испания.

Хоукс не си позволяваше празни надежди. Не заслужаваше надежди заради отвратителното си поведение. Беше опозорил и себе си, и Сара с необузданата си страст.

— Не мисля, че службата в Трета конна дивизия на Уелингтън може да се нарече шляене, майко — строго заяви той.

Амелия поклати глава.

— Истината е, че господин Уелингтън прекарва с онова момче много повече време, отколкото Сара. Тя сякаш смята, че те ще се опознаят отново — достатъчно добре при това — след завръщането му. Такава каша!

Хоукс се замисли. Изражението му бе мрачно. Яростно стискаше челюсти. Ще трябва да унищожи страстта си още в зародиш. Тя не биваше да разцъфва, защото застрашаваше не само собственото му съществуване, но и това на бедната Сара. Щеше да бъде непочтено от негова страна да стои близо до нея, защото тогава със сигурност щеше да я прелъсти, а последното нещо, от което се нуждаеше Сара, бе да се

окаже в същото незавидно положение, което бе принудило майка ѝ да избяга от Лондон.

— Утре сутринта тръгвам за Брантли. Има ли нещо, което да искаш да ти донеса от там?

— Възнамеряваш да заминеш за Брантли, Ашли? — извика майка му и притисна пълничката си ръка към гърлото си.

— Да. Имам много работа там — изрече той с убеденост, каквато не изпитваше.

Не би могъл да ѝ каже, че не може повече да понася близостта на Сара, защото чувствата му към младата дама бяха започнали да вземат застрашителни размери и заплашваха да го принизят до достойното за презрение положение на хора като Брет Престън. Беше измамил и себе си, и Стюарт с безкористното си обещание да не се бори за чувствата на Сара. Нелепо бе да дава обещания, които не можеше да изпълни. А той вече не можеше с чиста съвест да твърди, че ще спази дадената дума. Беше оплетен безнадеждно в растящата си загриженост за благополучието на госпожица Линдъл и увеличаващия се стремеж да спечели любовта ѝ. С поведението си рискуваше не само да наруши дадената дума, но и да съсипе бъдещето на Сара с щастливия господин Джефри Гарви. А той не можеше да допусне това.

Гарви бе пречка, която Хоукс не бе и подозирал.

Нищо чудно, че бе изтълкувал погрешно сърдечната привързаност на Сара! Та той не можеше да се довери дори на собственото си сърце! Защо бе допуснал да се влюби в тази жена, след като се бе заклел, че не желае нищо от нея? Това напълно противоречеше на чувството му за достойнство и чест. Трябваше да замине, докато все още имаше волята да се откъсне от нея. Упоритата работа, голямото разстояние и времето щяха да излекуват болката в сърцето му и да успокоят напрежението в слабите му.

— Но, Ашли... — Майка му започна да кърши ръце, сякаш се надяваше, че би могла да промени съдбата, ако намери подходящите думи.

Неотстъпчивият му поглед я накара да млъкне.

— Вече съм решил. Тръгвам на сутринта.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

След мъчителната нощ, в която Сара почти не заспа, тя стана рано, както бе запланувала предишната вечер, за да може да придружи Амелия, която преди няколко дни се бе съгласила да отиде на изложбата на статуи на Елис Петършъм. Групата им включваше още лейди Биъл и дъщеря ѝ Ан, и двете в приповдигнато настроение заради времето, което бе подходящо за забавления на открито.

Мълчалива и отчаяна, Сара бе прекалено погълната от спомена за разговора ѝ с Хоукс, за да забележи унието и мрачното настроение на домакинята си. Сара не можеше да забрави унижението, което бе изпитала при мисълта, че я подозират в прелъстяване, нито пък можеше да пренебрегне изумлението, с което Хоукс бе посрещнал новината за предстоящия ѝ годеж. Но тя продължаваше да се самобичува и да се измъчва от чувство на вина заради удоволствието, което бе изпитала в прегръдките на Хоукс, заради целувките му, които я бяха оставили без дъх.

Клюките, които си разменяха останалите три жени в каретата, не можеха да привлекат вниманието ѝ. Непознатото до този момент желание бе завладяло душата ѝ, след като предишния ден се бе озовала в прегръдките на Хоукс, което до такава степен противоречеше на обещанието ѝ да се омъжи за Джефри, че Сара за пръв път си помисли, че и тя, като майка си, изобщо не трябваше да идва в Лондон.

В този момент бе споменато името на Ото дьо Вал, което рязко я изтръгна от тъжните ѝ мисли.

Лейди Биъл говореше с надутото изражение на човек, който знае някаква пикантна история.

— Чух, че и двамата Дьо Вал ненадейно получили покани за днешното събиране.

— Какъв ужас! — възкликна лейди Кесълфорд и притисна ръка към гърдите си. — Ото е мъртъв, а бедната Силвия е все още в траур.

— Нещо като траур. Вече изминаха три седмици след погребението. — Ан Биъл бе изключително прецизна млада дама,

която проявяваше необясним вкус към груби и безвкусни шеги. — Да се надяваме, че баронът няма да възкръсне по този случай — заяви тя.

— Прекаляваш, Ан — скастри я майка ѝ, а после, без да се замисля продължи плоската шега. — Семейство Петършъм бяха на път от Египет, когато Ото умря. Елзи не е и предполагала, че кани труп на изложбата си.

Лейди Кесълфорд съчувствено цъкна с език.

— Много конфузна ситуация. За всички засегнати. Е, мисля, че не съществува и най-малката вероятност да се видим със Силвия. Напълно разбираемо е нежеланието ѝ да участва в нещо толкова лекомислено, като забавления на открито.

На Сара ѝ хрумна, че Хоукс също едва ли щеше да присъства на изложбата. Но колкото и да бе странно, въпреки чувството си на унижение, смущение и срам, тя ясно си даваше сметка, че не би желала да прекара следобеда с никой друг.

Хоукс нямаше никакво намерение да ходи на изложбата. Тъкмо обратното. Той започна деня си с твърдото убеждение, че трябва да поеме на запад, далеч от Сара Линдъл, колкото е възможно по-скоро.

Ето защо, много рано сутринта, когато повечето му познати все още си почиваха от забавленията през отминалата нощ, той се отби в любимото си кафене, за да прегледа сутрешните вестници, преди да напусне града.

От една маса, в задния край на кафенето, му махнаха няколко млади офицери с подпухнали очи, които той познаваше и харесваше. Брет Престън беше сред тях. Хоукс изпитваше мрачното желание да се сбие с някого. А ако някой наистина заслужаваше юмруците му, то това беше Брет. Хоукс се приближи до тях, като се надяваше, че може наистина да се стигне до бой.

Приятелите на Хоукс познаваха отвращението, с което той се отнасяше към всякакви клюки и сплетни. Знаеха също, че дори не бе поглеждал към Брет Престън след оня злополучен ден, в който го бе изхвърлил от леглото на Кетрин Стоун. Те внимателно следяха реакциите и на двамата. Брет се опитваше да се държи с безгрижно лекомислие и продължи да разказва историята, която Хоукс бе прекъснал с влизането си.

— Нали знаете как е в армията... е, хитрецът си намери една тъмноока красавица в Испания.

Очите на Брет нервно отскочиха към Хоукс, който го гледаше безизразно и продължи с похотлив глас.

— Глупакът отишъл и се оженил за нея, макар че, доколкото зная, тя не може да каже и една дума на английски.

Около масата се разнесе приглушен смях. Брет не бе единственият, който крадешком поглеждаше към Хоукс.

— Добър ли е испанският на Гарви? — попита някой.

— Очевидно е изключителен — многозначително отвърна Брет.

Хоукс присви очи.

— За кого става дума? — тихо попита той. Знаеше, че намесата му в разговора ще се изтълкува или като предизвикателство, или като публично опрощение за Брет, който си бе позволил да опозори приятелството им. Всички други разговори на масата престанаха.

Брет предпазливо срещна погледа му.

— Джефри Гарви. От Трета конна. Прибира се у дома. Познаваш ли го?

Всички около масата затаиха дъх и напрегнато зачакаха отговора му. Хоукс изведнъж се почувства пълен глупак. Точно този разговор не трябваше да привлича вниманието на околните. Той сви рамене и тенденциозно се зае да разглежда ноктите си един по един.

— Може би е по-добре, че не го познавам — провлечено отвърна той. — Защото ако бях имал това удоволствие, сега щях да бъда принуден да му изпратя сватбен подарък. — Хоукс се надигна сред развеселените смехове на приятелите му, които чак тропаха по масата от удоволствие, вежливо наклони глава по посока на Брет Престън, който седеше с широко отворена уста, обърна се на пета и се отправи към вратата.

Подвизите на Брет вече изобщо не го интересуваха. Репутацията на Сара бе много по-важна от собствената му гордост. Ако онова, което твърдеше Брет, се окажеше истина, той трябваше да побърза и да предотврати всяка възможност Сара да бъде обявена за нежелана млада дама, пренебрегната от бъдещия си годеник заради любовта на някаква си черноока чужденка.

Надеждата омайваше главата му като отлежал коняк и Хоукс се запъти направо към военния щаб, за да се опита да потвърди новината

за семейното положение на лейтенант Джефри Гарви.

Излезе от сградата с такова заплашително изражение и решителна походка, че никой не посмя да се изпречи на пътя му.

— Никога няма да познаете кой е тук! — Ан Биъл почти изписка от удоволствие, когато задъхана се върна към онова местенце в градината на Елзи Петършъм, където се бяха разположили Сара и компанията ѝ.

Лейди Биъл, която следваше дъщеря си по петите, имаше достатъчно въздух, за да изръмжи неодобрително.

— Излязла навън и се разхожда насам-натам преди бедният ѝ съпруг да е изстинал в гроба.

— Изглежда божествено — възторжено припяваше Ан.

Майка ѝ я накара да млъкне.

— Появата на вдовицата Дьо Вал е крайно неуместна, Амелия, независимо от това, че е била поканена. Мисля, че не можеш да не се съ согласиш с мен. Силвия е толкова коравосърдечна! Не изпитва никаква скръб по съпруга си! Аз ѝ обърнах гръб веднага щом я видях. Но ела с нас. Трябва да я зърнеш сама.

Дъщеря ѝ се съ согласи.

— Трябва да я видите. На главата си има очарователна черна шапчица с черни и бели пера.

— Ти ще останеш тук, Ан — настоя лейди Биъл.

Ан понечи да възрази, но Амелия се съ согласи с майка ѝ.

— О, да, направи го. Натаниел тъкмо ни разказваше за една статуя, която семейство Петършъм донесли с тях чак от Рим. Тя е на...

— На римската Богиня на пролетта — тихичко ѝ подсказа Сара.

— Клорис. — Нейт изгаряше от нетърпение да сподели знанията си. — Предполагам, че е от 450-а година, преди Новата ера. Единият ѝ крайник липсва, но в нея сигурно е държала цветя или напъпило клонче.

— Какво ѝ липсва? — Гласът на лейди Биъл прозвуча толкова строго, че Нейт мигновено замълча.

След като успя с такава лекота да попречи на младия учен да ги бави повече и да отлага неотложната им задача да отидат и да видят една вдовица, появата на която обиждаше чувството ѝ за

благоприличие не по-малко от споменаването на разни крайници, лейди Биъл успя да откъсне Амелия от по-младите членове на компанията. Дъщеря ѝ, която изобщо не желаше да се отегчава с уроците на Нейт по римска история, скоро се извини и също пое на някъде.

Останала сама с Нейт, Сара с трепет осъзна, че трябва да изпълни обещанието си, което бе дала на Хоукс, и да намери начин да охлади увлечението на Нейт.

Той самият изобщо не изглеждаше разочарован, че тя остана единствения му слушател.

— Знаеш ли, Клорис била толкова хубава, че Бореас, жестокият северен вятър, и Зефирос, топлият западен ветрец, се сбили заради нея?

Сара щеше да бъде много притеснена, ако можеше да предположи, че той мислено сравнява хладната хубост на мраморната статуя с неповторимата красота, но от плът и кръв, която виждаше пред себе си. Сара, която изобщо не се смяташе за съвършена, попита:

— Тя е избрала Зефирос, нали? За да могат цветята ѝ да цъфтят под топлата му ласка? — Мислите ѝ изведнъж се насочиха към неестествената топлина, която настойникът на Нейт винаги успяваше да събуди в душата ѝ. Чудеше се как ли би се почувствала, ако имаше възможността сама да избере собствения си съпруг?...

— Романтично заключение — каза Нейт и напомни на Сара за целта ѝ.

— Логично — рязко заяви тя. — Също толкова логично, колкото и решимостта ми да се омъжа за бъдещия си съпруг. — И въпреки неотстъпчивия ѝ тон, още докато произнасяше думите, тя се запита наистина ли има някаква логика в брака ѝ с Джефри Гарви.

Нейт искаше да я прекъсне. Всъщност той избърбори нещо неясно, опитвайки се да я накара да замълчи, но тя упорито продължи.

— Когато се видим следващия път, аз сигурно вече ще съм омъжена, а ти ще си почитан и уважаван учен.

Сара замълча. С ужас очакваше реакцията му. Той най-сетне проговори:

— Нямах представа, че си се врекла някому.

— Годещт ни все още не е обявен публично. — Говореше с увереност и спокойствие, каквито не изпитваше. Долавяше болката в

гласа му, а когато той рязко скочи от стола, на който седеше, Сара проумя истинските размери на удара, който току-що му бе нанесла. — Обявите все още не са публикувани, но бащите ни са планирали всичко.

Той започна да крачи около статуята, потънал в мълчание.

— Това е решено отдавна, разбираш ли? Ние бяхме още почти бебета, когато те започнаха да обсъждат намеренията си не само да слоят имената си, но и да обединят земите си. Мислех, че съм ти споменала за това. — Тя нервно размаха ветрилото си. Прекрасно знаеше, че не му бе говорила за брачните си планове и за миг бе завладяна от мъчително чувство за вина към този млад мъж, който страдаше заради нея.

Той се отпусна на тревата, а масата остана между двама им.

— Не, изобщо не е ставало дума за това.

Сара продължи да говори. И двамата имаха нужда от време.

— Джефри ме водеше за ръка, когато бях толкова мъничка, че едва вървах. Казвали са ми, че лудориите ни нямали край. Бяхме неразделни приятели. Но после той стана на девет години и намрази всичко, което бе в женски род.

Чуваше как Нейт къса стръкове трева.

— Знаеш ли, спомням си дори деня, в който той престана да си играе с мен. Беше ми обещал да направи книжни лодки, за да можем да ги пуснем в потока, който минава край владенията на бащите ни. На път за дома срещнал банда момчета от селото. Когато разбрали накъде се е запътил, те го засипали с подигравки. Казали му, че прахосва време и хартия, за да прави лодки за някакво си момиче, което не може дори да ги види. Знаели, че той постоянно ме държи за ръка, за да ми посочва пътя, и започнали да му се присмиват. А това е много мъчително за всяко момче на неговата възраст. В края на краищата той останал при момчетата и заедно пуснали лодките в потока. На следващия ден го поканили да отиде с тях на лов за зайци, после — на риболов, и от този ден нататък се виждахме съвсем рядко.

Нейт започна още по-яростно да скубе тревата.

— Защо искаш да се омъжиш за този подъл човек, който се е отнесъл толкова зле с теб! — В думите му имаше не само гняв, но и презрение.

— О, Нейт — тихичко рече Сара. Искаше ѝ се да можеше да повярва в собствените си думи. — Това беше преди много години. Бяхме деца. Сигурна съм, че Джефри е възмъжал и се е променил оттогава. — Тя се наведе напред и му довери: — Знаеш ли, така и не се научих да правя книжни лодчици.

— Наистина ли? — дрезгаво попита Нейт. Беше дълбоко наранен, но вече не скубеше ливадата. — Толкова е просто — присмя ѝ се той. — Детска работа.

— О! — тъжно изрече тя.

Отново долови шум на скубане на трева, макар и малко по-бавно този път. Двамата останаха по местата си, нещастни и безмълвни, а мълчанието им се проточи безкрайно дълго.

Долови приближаването на някого по алеята само миг преди копиреномекият глас на Хоукс да наруши тишината.

— Тънката, гланцирана хартия е най-подходяща, но обикновената хартия и банкнотите също стават.

— Хоукс! — възкликна Нейт и рязко се изправи. На Сара също ѝ се прииска да скочи като него. Развълнуваното ѝ сърце се изпълни с облекчение.

Той беше тук! Не бе заминал извън града, както я бе информирала майка му. Мъжът, който бе завладял сърцето и ума ѝ както с обвиненията, така и с целувките си, сега беше тук и ѝ говореше!

— Милорд, говорите като истински майстор на хартиени лодчици — рече тя със свито гърло. Имаше много неща, които искаше да каже на този мъж, но нито едно от тях не бе свързано с майсторенето на лодки от хартия.

— Когато бях малък, Хоукс правеше най-устойчивите и издръжливи лодки, за които едно момче може да мечтае, нали, Хоукс? — храбро рече Нейт.

Сара бе изненадана, когато чу ниския му, ленив глас да отговаря без следа от сарказъм.

— Може би трябва да помолим ваксаджията на лорд Петършъм за няколко листа хартия и да научим госпожица Линдъл да прави лодчици.

Нейт възторжено прегърна идеята.

— Е, сигурен съм, че той не би бил никакъв ваксаджия, ако не притежава цяла камара стари, непотребни хартии. Да го потърся ли и да му поискам?

— Отлична идея — съгласи се настойникът му и нещо в гласа му накара сърцето на Сара да подскочи в гърдите ѝ, стоплено от увереността, че Хоукс желае да остане насаме с нея.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Сара седеше под сянката на Клорис, богинята на пролетта, изпълнена с убеждението, че във въздуха около нея настъпи някаква промяна, след като лорд Кесълфорд се настани срещу нея. Подобно на камък, хвърлен в спокойни води, Хоукс сякаш изпращаше малки вълнички към нея, които ласкаво я люлееха, изпълваха я със странни, безименни усещания за нещо все още несподелено и неизпитано. Мистериозни и загадъчни чувства вълнуваха дълбините на душата ѝ. Искеше да сдържи дъха си, за да може да чувства и чува по-добре онова, което ставаше около нея. Струваше ѝ се, че ако успее да застане абсолютно неподвижно, ако диша едва-едва, ако държи очите си широко отворени, ще стане чудо и тя ще може да зърне за миг загадъчния мъж, който я бе разтърсил до дъното на душата ѝ.

Кожата ѝ изстина от предчувствието за някаква предстояща промяна. Косата на тила ѝ настръхна. Какво ли ѝ готвеха съдбата и този мъж?

— Говорих с Нейт за Джефри.

— А, да, безценният господин Гарви — бавно изрече той. — Позволявам си да ви безпокоя точно по повод на същия джентълмен. Виждате ли, Гарви се е...

Беше прекъснат от един глас, който изпълваше Сара с ужас.

— Лорд Кесълфорд! Не очаквахме да ви видим тук, нали, мила? И то не с коя да е друга дама, а с лейди Линдъл, която изглежда красива като майка си навремето. — Силвестър Нотли ги поздрави с раболепна сервилност.

Сара бе твърдо решена да не се стряска от присъствието му, нито пък от настойчивостта, с която всеки път споменаваше името на майка ѝ.

— Господин Нотли. — Тя се усмихна насила, осъзнала, че от другата страна на масата, там, където седеше Хоукс, настъпи абсолютна тишина. Радваше се, че бяха прекъснали разговора им. Не ѝ се искаше да обсъжда Джефри с Хоукс и кой знае защо си мислеше, че

той може би ѝ носи новини за смъртта му. Опитвайки се отчаяно да се престори на весела, тя попита:

— Човекът, който ви придружава, трябва да е ваксаджията на лейди Петършъм, нали?

Въпросът ѝ бе посрещнат с изненадано сумтене от Силвестър, някаква жена ахна с възмущение, а Хоукс се разсмя лениво.

— Ще ми позволите ли да ви запозная с баронеса Дьо Вал, госпожице Линдъл? — Силвестър изглеждаше изключително доволен от предоставената му възможност. — По ирония на съдбата точно аз представих майка ви на един друг Дьо Вал преди не чак толкова много години.

Сара потръпна. Той очевидно говореше за майка ѝ и за покойния барон. Почувства се смешна и глупава. После рече:

— Радвам се да се запозная с вас, лейди Дьо Вал. Чух, че имате очарователна шапчица.

Баронесата я изненада с готовността си да възприеме шеговития ѝ тон, въпреки напрежението, което витаеше във въздуха.

— Шапката ми е чисто черна, госпожице Линдъл. Не зная дали това има някакво значение, предвид въпроса ви за ваксаджията.

Сара продължи в същия дух.

— Опасявам се, че въпреки цвета си, шапката ви няма да ни свърши работа. Освен ако не плава — безгрижно заяви Сара, докато другата жена се наместваше на стола до нея.

За огромна изненада на Сара, Хоукс също се включи в разговора.

— Имаме намерение да си направим лодки и да ги пуснем в езерцето със златните рибки. Няма да имаме нужда от вашата шапка, ако моят повереник успее да намери хартия.

— От ваксаджията! — ликуващо се обади Силвестър. Започна весело да драска в бележника си, като измърмори едно — Колко забавно!

Баронесата с усмивка си призна, че от много години насам не е имала удоволствието да си играе с книжни лодчици.

Сара остана като гръмната, когато Хоукс изведнъж, без никакво предупреждение, смени темата на разговора.

— Моите съболезнования, Силви, заради скорошната загуба, която преживя.

Моливът на Нотли спря да драска.

Сара се почувства въввлечена в един сблъсък, който, по всичко личеше, щеше да бъде напрегнат и неприятен.

Вдовицата отговори с подходяща за случая тъга, но в гласа ѝ се долавяха стоманени нотки.

— Нямах представа, че можеш да изпитваш подобни чувства, Хоукс. Благодаря ти, защото, макар да не скърбя заради смъртта на Ото, аз се чувствам странно натъжена и в известен смисъл — поумняла и отрезвяла. Смъртта идва, за да ни припомни колко къс е животът ни в действителност и колко е глупаво от наша страна да се караме със старите си приятели.

Хоукс не отговори нищо. Мълчанието се проточи твърде дълго.

Сара имаше чувството, че е не само сляпа, но и невидима. Питаше се дали Хоукс все още обича Силвия, а после изведнъж, изпълнена с отчаяние, осъзна, че за нея самата чувствата му към другата жена не би трябвало да имат никакво значение.

— Да, животът наистина е кратък — тихо рече той в момента, в който всички вече разбираха, че тишината не може да продължи повече. — Да сключим ли примирие?

Моливът на Силвестър яростно се спусна по редовете.

Баронесата въздъхна.

— Би било чудесно — съгласи се тя и за пръв път в гласа ѝ се забеляза някакво напрежение. — Може би Стюарт също ще се съгласи с нас.

Хоукс се замисли за момент.

— Може би — кимна бавно.

Състезанието с хартиените лодки, което се проведе над главите на рибите, хищно отворили уста, бе посрещнато с радост и веселие от гостите, удостоили изложбата с присъствието си. До края на следобеда почти не бе останал човек сред елегантно облечените гости, който да не бе коленичил край езерото, за да наблюдава внимателно сгънатата си лодчица да се носи между водните лилии.

Само двама от присъстващите не се забавляваха от хартиената армада — баронеса Дьо Вал и Силвестър Нотли. Колкото и да ѝ се искаше да участва във веселието, вдовицата Дьо Вал прояви необичаен за нея здрав разум и се настани сред по-улегналите матрони, които

наблюдаваха забавленията отстрани. По този начин успя да затвори устата на онези, които непрекъснато обсъждаха непристойната ѝ поява на публично място толкова скоро след смъртта на мъжа ѝ. Гледането обаче не бе и наполовина приятно колкото участието в игрите. Баронесата наблюдаваше лодките с отегчено и кисело изражение, а когато разбра, че няма изгледи гостите скоро да се откажат от това занимание, тя се сбогува с лейди Петършъм и си тръгна, без да се обърне назад.

Силвестър, който бе наблюдавал всичко отблизо, си тръгна заедно с нея, накалял коленете на панталона и изпълнил с клюки няколко страници от бележника си.

Хоукс несъмнено би изпитал много по-голямо удоволствие от забавлението с лодките, ако не го тормозеха мрачни мисли, свързани с Джефри Гарви и с неприятното задължение да каже истината на Сара. Въпреки това, обучението на Сара в изкуството да прави книжни лодки, се оказа изненадващо приятно. Тъй като не можеше да види начина на прегъване с очите си, тя трябваше да направи това с ръцете си.

— Ето така — учеше я Нейт. Дватама със Сара седяха един срещу друг пред отрупаната с хартия маса от ковано желязо близо до езерото. Леко, като пеперуди, ръцете на Сара следваха движенията на Нейт, докато той сръчно сгъваше хартията.

Веднага щом той свърши, тя отдръпна ръце и заяви весело:

— Мисля, че го схванах.

Твърде напрегнат, за да седи на едно място, Хоукс обикаляше около масата, докато тя сгъваше лист хартия. Творението ѝ обаче по нищо не приличаше на лодка и едва ли щеше да се закрепил върху водата.

— Да ви покажа ли още веднъж? — предложи той, преди Нейт да се сети да го направи.

— Да, моля ви. Нищо не излезе от това — покорно рече тя, а той се наведе над рамото ѝ, за да разгледа несполучливия модел.

— Може би ще ви е по-лесно, ако и двамата гледаме в една посока. В противен случай вие получавате твърде изкривена и обърната представа за това, което правим.

— Звучи логично — съгласи се тя.

— В такъв случай, ако ми позволите... — Хоукс се приближи още повече, обгърна я като с наметало, притиснал гърди към извивката на рамото ѝ. Зачервена от допира на ръцете му, тя замръзна, когато гладката ѝ буза докосна лицето му за част от секундата. Дишането ѝ се учести, въздухът излизаше със свистене от устата ѝ, гърдите ѝ бързо се спускаха и повдигаха, гърбът и раменете ѝ се вцепениха. Ушите ѝ писнаха. Тя се отдръпна. Той затвори очи за миг, опитвайки се да се пребори с импулса си да зарови лице в уханните ѝ къдрици. Зави му се свят от омайния аромат на косата ѝ. Меките къдрици докоснаха брадичката му. С мъка устоя на желанието да проследи с целувки нежната извивка на шията ѝ.

— Сложете ръцете си върху моите. — Гласът му бе невероятно ласкав и мек.

Нейт вдигна поглед от листа хартия, който сгъваше.

Хоукс му намигна.

Сара се разсмая смутено. Беше толкова близо до него, че Хоукс усещаше движенията на тялото ѝ при всяко вдишване и издишване. После се подчини, сковано сложи ръце върху неговите, готова да ги отдръпне и при най-незначителния повод.

— Отпуснете се — безцеремонно ѝ нареди той. — Никога няма да схванете какво правя, ако не покриете ръцете ми плътно с вашите.

Бавно, подобно на цвете, което се разтваря под слънцето, тя разпери пръстите си върху неговите. Доверието, което възплаваха тези две малки, облечени в ръкавици ръце, които покриха неговите като втора кожа, предизвикаха силен трепет, започнал от пръстите и достигнал до основата на черепа му. Бе трогнат от готовността ѝ да направи всичко, за да научи нещо ново. Знаеше, че тя напълно основателно се страхува от него още от момента, в който невъздържано ѝ бе натрапил целувките си в розовата градина на майка му.

— Покажете ми — инструктира го тя, а гласът ѝ потрепери от напрежение.

Хоукс вдигна поглед и видя Нейт, който ги наблюдаваше, осенен за пръв път от прозрението за истинските чувства, които настойникът му изпитва към госпожица Сара Линдъл.

Хоукс се поколеба.

Изражението на Нейт му се стори твърде зряло, макар и малко наранено и обидено.

— Продължавайте — рече той и се изправи. — Виждам откъде духа вятърът, но въпреки това трябва да проверя водата. — Отдалечи се с достойнството на истински мъж, стиснал хартиената лодчица в ръка.

Хоукс го наблюдаваше как се отдалечава и бавно нагъваше един лист. Ръцете на Сара следваха всяко негово движение.

— Той е един прекрасен младеж — тихичко рече тя, сгушена в ръцете му. Справил сте се чудесно с възпитанието му.

— Наистина ли? — зачуди се Хоукс, а лодката вече придобиваше очертания под съвместните усилия на ръцете им. — Дали не му направих лоша услуга, като заставах между него и първата му любов?

Ръцете на Сара замряха за миг.

— Разбира се, че не сте, сър. Интересът му към мен едва ли щеше да продължи дълго. А и ние изобщо не сме подходящи един за друг.

Той постави завършената лодка в дланта ѝ.

— Така ли? — После въздъхна. — Само времето може да покаже това. Та нали вашата любов към Джефри продължава още от детството ви?

Тя обърна няколко пъти лодката, която бяха направили заедно, и въздъхна дълбоко.

— Аз уважавам Джефри, милорд, но не мисля, че го обичам.

Думите ѝ привлякоха вниманието му. Той се загледа в спокойния ѝ профил, в покорно спуснатите ѝ мигли, в къдрицата, която леко докосваше ухото ѝ.

— Така ли? — прошепна той.

— Не го обичам. — Тя се усмихна и се опита да омаловажи казаното. — А и как бих могла, когато той така и не изпълни обещанието си да ми построи нещо толкова красиво. — Тя вдигна лодката им. — Хайде да видим дали ще може да плава.

Той беше готов да ѝ каже за измяната на Джефри, за заплахата, която грозеше репутацията ѝ, за бурните чувства, които изпитваше към нея. Думите напиреха на езика му, но лицето ѝ изразяваше такава детинска решимост да се порадва на творението им, че той се въздържа.

— Елате — подкани я той. — Хайде да я пуснем във водата.

Мина известно време преди Сара да изгуби интерес към изработването на лодки и пускането им във вода. Едва тогава Хоукс ѝ каза онова, за което бе дошъл.

Сара се бе разположила като дете в тревата, обърнала лице срещу лекия вятрец. Усмивна се, когато той се отпусна на тревата до нея. В усмивката ѝ прозираше такава искрена радост, че му се прииска да бе дошъл тук с единственото желание да я види щастлива. Няколко златисти кичура, измъкнали се от здраво стегнатия ѝ кок, се ветрееха пред лицето ѝ.

Той протегна ръка и отмахна кичур коса, който я гъделичкаше по бузата.

— Благодаря — срамежливо рече тя. — Беше много забавно. Истински срам е, че съм била лишена от това удоволствие като дете.

В гърдите му се надигна болезнена тъга. Заради Сара направи усилие да запази спокойния си тон.

— Съгласен съм. Чудя се дали ще се зарадвате, ако разберете, че не ви е било писано да се омъжите за човека, лишил ви от тази радост.

Сара наведе глава и нервно облиза устни.

— Да не би Джефри да е мъртъв? Убит? — Изглеждаше готова да понесе всякакъв удар.

Хоукс изобщо не бе предполагал, че тя ще достигне до подобно печално заключение. Тъгата му се засили.

— Не, мила моя. Гарви е жив и здрав и, освен това — съжалявам, че трябва да ви го кажа — женен за друга жена.

Руменината се отцеди от бузите ѝ.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно. Помолил е да му бъде осигурен превоз от Испания за съпругата му. Видях документите.

Ръката ѝ отскочи към гърлото ѝ, сякаш за да я предпази от нещо.

— Вие продължавате да сте по-добре информиран за личните ми дела, отколкото мен самата, милорд — сковано рече тя. — Аз съм зарязана от бъдещия си годеник, а се оказва, че вие знаете за това, преди още да съм била уведомена.

Много му се искаше да облекчи болката ѝ, да погали косата ѝ, да я успокои, да върне щастливото изражение на лицето ѝ, което жестоките му думи бяха прогонили.

— Доколкото разбирам, плановете ви да се омъжите за него не са обявявани официално? Тя отрицателно поклати глава.

— В такъв случай няма защо да се боите от клюките. Особено ако сте готова да преглътнете гордостта си, за да пресечете всякакви грозни слухове и сплетни.

— И какво предлагате? — попита тя с разтреперан глас.

— Да организирате празненство.

Кокалчетата на ръката ѝ, притисната към гърлото ѝ, побеляха.

— Сър, аз напълно осъзнавам факта, че съм била изоставена. Освен това, всички съкровени планове на баща ми, свързани с моето бъдеще, се разбиха на пух и прах. А вие ми говорите за празненства!

Той се наведе напред. Беше дълбоко наранен от факта, че тя очевидно смята, че той е способен да се подиграе с чувствата ѝ в един толкова тежък за нея момент.

— Говоря напълно сериозно — настоя кротко. — Ще бъде добре да поканите Гарви и новата му съпруга, заедно с още няколко приказливи свидетели. Всички ще отбележат искрената ви радост заради щастieto на стария приятел от детинство, а приказките за изоставената годеница ще бъдат пресечени още в зародиш.

Сара го слушаше напрегнато. Ръката ѝ отскочи от гърлото към челото ѝ. Тя разтърка с длан възела, образуван от сключените ѝ вежди.

Хоукс се пресегна и взе ръката ѝ в своята.

— Зная, че е трудно — промълви тихо. — Но не мога да кажа, че съжалявам за Гарви. Вие заслужавате много повече, мила моя...

Тя прехапа долната си устна, за да спре треперенето ѝ и размърда ръката си в неговата в отговор на лекия натиск на пръстите му.

— Вие ще присъствате ли на това... честване на удара на съдбата? — Опитваше се гласът ѝ да звучи весело, въпреки сълзите, изпълнили очите ѝ.

— Браво, мила моя! — похвали я той, а гласът му преливаше от нежност. — Точно този дух ви е необходим, за да преживеете всичко това. Можете да разчитате на подкрепата ми. Бихме могли да използваме пътуването ми, за да занеса поканите за празненството на баща ви и на семейство Гарви.

Тя пусна ръката му и притисна длан към невиждащите си очи. Болезнено трогателен и мъчителен жест! На лицето ѝ се появи озадачено, паникьосано изражение.

— Напускате града?

Сърцето на Хоукс ускори ритъм. Разочарованието, скрито в тези две простички думи, едва не го принуди да промени решението си.

— Съжалявам, но ще трябва да замина за няколко дни.

Долната ѝ устна отново се разтрепери. Една самотна сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Нейт реши да се върне на училище. Обещах му да го придружа, а на връщане ще се отбия, за да поговоря с баща ви. Предполагам, че веднага щом разбере за измяната на Гарви, той ще ви нареди да се върнете у дома. Възнамерявам да го убедя да не прави това, защото ако ви прибере в провинцията веднага след сватбата на Гарви, ще ви лиши от всякаква възможност да предотвратите клюките, които неминуемо ще последват. Може ли да ви се обадя веднага щом се върна, за да разбере как върви подготовката за празника?

Думите му, въпреки че бяха предизвикани от загриженост за щастието ѝ, само засилиха треперенето на устната ѝ.

— Много мило от ваша страна... — гласът ѝ изведнъж пресекна по средата на изречението.

Той я прекъсна. Гласът му прозвуча леко закачливо.

— Аз не правя нещата, защото съм добър, а защото искам да ги направя.

А после, *защото искаше да го направи*, Хоукс хвана брадичката на Сара в дланта си и с неизразима нежност прокара палец по бузата ѝ, за да изтрие мократа диря, оставена от сълзата ѝ.

— Горе главата, мила моя — прошепна той.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Когато се отби в дома на семейство Тървей, за да вземе писмата на Сара до баща ѝ и семейство Гарви, Хоукс си помисли, че дори и в подобна мъчителна и дълбоко лична ситуация госпожица Линдъл не можеше дори да разчита на правото сама да изрази мислите, които не ѝ дават мира. Поверените му две писма бяха написани с елегантния, калиграфски почерк на Лидия Тървей. Хоукс осъзна, че би бил много щастлив, ако можеше той да ги напише, вместо Сара. Прибра писмата в джоба, най-близо до сърцето си, като черпеше утеха от факта, че тя доверчиво ги бе предала в ръцете му, уверена, че той ще ги достави до получателите им. Искаше му се да можеше да приюти и нея, да я отнесе надалеч от цялата тая бъркотия, забъркана от Гарви.

— Ще останете ли на закуска с нас? Вашият братовчед също ще дойде.

Беше му трудно да откаже на настоятелността, която се долавяше в гласа на Сара. Замълча за момент, опитвайки се да отгатне чувствата, които тя изпитва към братовчед му, а после тихичко отклони поканата.

— Боя се, че не мога. Нейт ме чака, а и искам час по-скоро да тръгнем на път.

Той се наведе над ръката ѝ и си позволи да докосне пръстите ѝ с устни — целувка, много по-кратка и повърхностна от онази, за която мечтаеше. Върху съвършените ѝ устни затрептя несигурна усмивка. Хоукс си помисли, че никога преди Сара не бе изглеждала толкова красива. Окуражително стисна ръката ѝ, а после, поддал се на внезапен импулс, леко целуна бледото ѝ чело.

— Колкото по-рано тръгна, толкова по-бързо ще се върна при вас, мила моя.

Тя цялата се изчерви, ръката ѝ отскочи към челото ѝ и докосна за миг мястото, до което той бе притиснал устни. После заговори с престорена веселост:

— Точно така, сър. Не трябва да се бавите. Насрочили сме празненството за следващата неделя и аз ще бъда дълбоко

разочарована, ако не присъствате.

Хоукс бързо слизаше по стълбите пред къщата на доктор Тървей, измъчван от чувството, че върви в грешна посока. Искаше му се да можеше някак си да се раздвои — едната му половина да остане при Сара, а другата да се заеме с работата по предотвратяване на скандала. Най-основателната причина за нежеланието му да напусне града стоеше пред него и с вдигнат монокъл се взираше в герба на очакващата го карета.

— Нещо нередно ли виждаш, братовчеде? — попита Хоукс.

Стюарт го погледна с изненада, а синьото му око изглеждаше много голямо и много кръгло зад монокъла.

— Само във факта, че те виждам тук, Хоукс. Напоследък си създаваш твърде неприятния навик да се появяваш там, където си най-малко очакван. Разбрах, че вчера си ходил не къде да е, а на някакво градинско увеселение, и то след като Нейт предишната вечер ми бе казал, че отново заминаваш в провинцията. За Брантли, както ме уведоми той. За една седмица.

— Човек не бива да се доверява безрезервно на клюките, Стю.

— Което ми напомня да те попитам дали наистина си подновил приятелството си със Силвия дьо Вал? Никога не съм бил така шокиран, както когато чух това при Уайт. Очите ми сигурно още са разширени от изненада.

— При Уайт ли, братовчеде? Мислех, че предпочиташ залозите при Бруук.

— Така е. — Стюарт се усмихна широко. — Но снощи случайно имах късмет и в двата клуба. Изключителен късмет! Трябва да ти разкажа, когато имаш малко повече време.

Точно в този момент Хоукс изобщо не бе в настроение да слуша клюки по средата на улицата. Устните му горяха и сякаш го подтикваха да се върне и да целуне момичето както трябва, а не по челото, като някакъв чичо. Писмата на Сара обаче сякаш прогаряха дупка в джоба му, сгриваха сърцето му и му напомняха за обещанията, които ѝ бе дал, и които трябваше да спази.

— С удоволствие бих си побъбрил с теб, Стю, но напускам града още в тази минута. Ще придружа Нейт до Оксфорд.

— Махаш кутрето от пътя ми, а? Чудесно! — изграчи Стюарт. — Късметът наистина се обърна в моя полза. Дяволски късмет, уверявам

те. — Лека гримаса забули въодушевеното му лице. — Има само едно нещо, което ме безпокои... Натаниел ме информира, че госпожица Линдъл била обещана на някакъв стар приятел от детинство.

— Нейт е ужасно заблуден. — Хоукс се качи в каретата.

— Заблуден? Сигурен ли си?

— Абсолютно!

— По дяволите! Трябваше и сам да се сетя, че не трябва да се хващам за една толкова неубедителна история.

Хоукс не можа да устои на изкушението да подразни Стюарт.

— Ще се върна навреме за празненството — извика той с безгрижен глас.

— Празненство? Какво празненство, Хоукс?

Прословутите вежди на Хоукс отскочиха нагоре.

— На госпожица Линдъл, Стю. Ти не може да не си поканен.

Стюарт зяпна от изненада, а Хоукс се усмихна и даде знак на кочияша.

— Ела и ми разкажи за изключителния си късмет — каретата веднага потегли — след като се върна.

Хоукс остави Нейт в училището му и на следващата сутрин каретата с тропот премина през портала на Линдъл хол. Разстоянието, което го разделяше от Сара, му се струваше огромно и мъчителният страх, който изпитваше при мисълта, че може да ѝ се случи нещо лошо в негово отсъствие, помрачи радостта и удоволствието от бързия ход на конете му.

Един лакей взе картичката му и с влудяващо безразличие я занесе на господаря си. Най-накрая все пак се върна, помогна му да съблече редингота си, взе ръкавиците и бастуна му и го покани в кабинета.

Кабинетът, както разбра Хоукс още с влизането си, се оказа библиотека. Стените бяха покрити с рафтове с книги. Имаше още два портрета и две големи остъклени врати, които откриваха прекрасен изглед към градината. От първия портрет гледаше умопомрачителна млада жена в официално облекло. Хоукс реши, че това сигурно е майката на Сара. Приликата между двете беше поразителна. Ако можеше да се вярва на слуховете, красивата лейди Линдъл е била

шокиращо разпуснато създание, склонно към флиртове, и бе известна с огромните суми пари, които е губила само с едно хвърляне на зара.

Вторият, далеч по-малък портрет, привлече вниманието му. Беше на Сара, като малко момиченце. Художникът бе запечатал върху платното сериозната Сара, която държеше топка в ръката си и я подаваше на едно черно-бяло кученце, което лежеше в краката ѝ. Била е много красиво дете, с къдрава коса, която се спускаше по гърба ѝ. Той жадно се загледа в съвършено нарисуваните зелени очи, които не му даваха покой. Това бяха виждащи очи, пресъздадени с такава убедителност, че сякаш го следваха, докато се разхождаше из стаята, а стаената в тях самота късаше сърцето му.

Сара бе станала още по-красива с възрастта. По лицето на сляпата млада жена вече се четяха кротка увереност и целенасоченост, които не се забелязваха в изражението на малкото момиченце на портрета.

Един блед и оплешивяващ джентълмен седеше зад бюрото си, вдигнал очила над челото си и обърнал гръб на двата портрета и на красивата гледка, която се откриваше през прозореца.

— Вие ме изненадвате, милорд. — Той присви очи и се вгледа в картичката, която държеше в ръка. После отново вдигна очи към Хоукс. Приличаше на къртица, току-що изпъзляла на дневна светлина.

— И защо, лорд Линдъл? — Хоукс въпросително вдигна вежди.

— Смятах, че сте доста по-възрастен.

Хоукс, който изобщо не бе изненадан от това посрещане, само леко се поклони.

— Съжалявам, че съм ви разочаровал, сър, но това ще се промени с времето. Може би трябва да дойда отново след няколко години...

Неохотна усмивка леко повдигна ъгълчетата на устата на лорд Линдъл. Той се сети за очилата, които стояха забравени върху челото му, и не се поколеба да ги използва по предназначение.

— Годините ви са малко, но вие наваксвате липсата на зрелост с дързостта си.

Хоукс леко наклони глава.

— Не мисля, че се познаваме, милорд, или поне не се познаваме достатъчно добре, за да можете да твърдите, че нещо не ми достига, пък било то и толкова незначително като възрастта.

Лорд Линдъл махна с ръка към портрета, който надничаше над рамото му.

— Напротив. Познаваме се. В известен смисъл. Писмата на дъщеря ми са пълни с подробности за семейство Кесълфорд.

Хоукс понечи да каже нещо, но после се отказа, бръкна в джоба си и извади писмата от Сара.

— Което ми напомня за проблема, който ме води при вас. Тъй като разбра, че смятам да посетя имението си, което е в съседство с Линдъл хол, вашата дъщеря реши да се възползва от пътуването ми и ви изпраща още едно послание.

Бащата на Сара взе писмото.

— Съседно имение, казвате? По мое мнение става дума за Брантли Менър, а то е на не по-малко от тридесет мили оттук. Изминал сте цялото разстояние, само за да ми донесете това?

Хоукс отново погледна портрета на Сара.

— Аз много обичам... майка си, сър. Вашата дъщеря се оказа единственият човек, който успя да я извади от твърде дългия ѝ траур. А и разстоянието не е чак толкова голямо.

— Разбирам. — Лорд Линдъл примижа, погледна писмото от Сара, а после отново се вгледа в Хоукс. — Знаете ли, че когато научих за приятелството ви с дъщеря ми, бях почти решил да ѝ забраня да общува с вас?

Хоукс видимо се стегна и заговори с леденостудена учтивост:

— И защо, сър?

— Според клюките вие сте по-известен под името Звяра.

— Клюките, сър, обикновено повтарят само част от дадена история и то с ужасяващи неточности.

Лорд Линдъл изглежда осъзна, че с думите си бе пристъпил всички допустими норми на приличие, за което си получаваше заслуженото.

— Млади момко, никога не съм се славил с особен такт и добри обноски. — Говореше грубо. В тона му нямаше нито разкаяние, нито извинение.

— Напълно разбираемо. — Погледът на Хоукс отскочи към портрета на майката на Сара. — Клюките по ваш адрес също не са особено ласкави и приятни.

Старият лорд погледна госта си с нараснало уважение и одобрение.

— Прав сте — съгласи се той. — Далеч не са приятни.

Хоукс го гледаше спокойно и си позволи съвсем леко да посмекчи сарказма, натежал в гласа му.

— Напоследък всички говорят с недомлъвки и заобикалки, сър. Аз предпочитам да говоря направо. Има ли някоя специална клюка, свързана с името ми, по която бихте желали някакви обяснения, защото аз възнамерявам да продължа да се виждам с дъщеря ви.

Лорд Линдъл се разсмя на глас, сякаш Хоукс току-що с успех бе издържал сериозен изпит, преборил се бе със словесния залп, с който го бяха посрещнали.

— Сара твърди, че винаги бързо постигате целта си.

Хоукс отново погледна портрета над бюрото. Какво ли още бе разказала за него Сара, зачуди се той.

Лорд Линдъл показва последното ѝ писмо.

— А и неведнъж ми е писала за изключителната ви щедрост и доброта.

— Бъркате ме с майка ми, сър, и с братовчед ми Стюарт.

Тонът на Едуард Линдъл не търпеше възражения.

— Не ви бъркам, сър. Дъщеря ми смята вашето приятелство и благоразположение за изключителна чест. Писа ми за усилията ви да ѝ доставите удоволствието да пояде, за добротата и загрижеността ви към нея по време на първия ѝ бал, за радостта си от специално организираната за нея разходка из катедралата Свети Павел.

Хоукс просто не знаеше какво да каже. Погледна към портрета ѝ, а после рязко кимна.

— О, не знаех...

Лорд Линдъл също кимна в отговор.

— Много съм ви задължен, сър. Много се тревожех, че посещението на Сара в Лондон може да се окаже грешка. Заради недъга ѝ, нали разбирате? Тя наистина ли е щастлива там?

— Вашата дъщеря притежава необикновения дар да носи радост на околните и да мисли по-малко за собствените си радости — уклончиво отвърна Хоукс. Искаше му се баща ѝ да насочи вниманието си към последното ѝ писмо, което даваше най-пълнен отговор на въпроса му.

В този момент разговорът им бе прекъснат от неочакваната поява на един останал без дъх, набит стар джентълмен, облечен в ловни дрехи и стиснал пушка в ръка. След него вървеше голям фоксер — изцяло сиво животно — последвано от слияния иконом на лорд Линдъл.

— Сър Гарви настояваше, че трябва да ви види вед... — бързо започна да се оправдава икономът.

— О, махай се, Хекърс. Линди и сам вижда, че нахълтах тук, без да ти позволя да ме спреш. — Гръмогласният джентълмен, обут в ботуши и панталони от еленова кожа, явно се чувстваше като у дома си. Кучетата му — също. Те спокойно седнаха и започнаха да се чешат. Господарят им подаде на Хоукс голямата си, облечена в ръкавица ръка.

— Значи, вие сте синът на Хенри Кесълфорд. Аз съм Гарви. Гарт Гарви. Запознах се с баща ви преди няколко години. Познавах и брат ви. Страхотен ездач. Истински срам е, че свърши така. Хекърс ми каза, че сте тук. При други обстоятелства не бих прекъснал разговора ви. Зная, че е проява на много лош вкус, но нося новини, които трябва непременно да съобща на Линди. Не искам той да ги научи от някой друг.

Хоукс имаше всички основания да смята, че новините на Гарви бяха свързани със сина му Джефри.

— Сигурен съм, че онова, което имате да съобщите, наистина не търпи отлагане. Затова ще се сбогувам...

— Глупости! Не можете да си тръгнете, милорд — възрази бащата на Сара. — Искam да поговоря още малко с вас, а и Хекърс тъкмо отива да ни донесе нещо освежително, нали, Хекърс?

Икономът затвори устата си, която до този момент бе стояла полуотворена от изумление, поклони се бързо и излезе от стаята.

— Ще ви оставя сам само за момент, милорд — настоя лорд Линдъл. После кимна решително, отвори вратите на градината и пропусна пред себе си кучетата и гръмогласния Гарви, който изглеждаше неестествено зачервен.

Само миг по-късно, течението, което се образува, когато Хекърс отвори вратата, за да внесе чая, разтвори широко притворената врата, която водеше към терасата. Омайният аромат на мента и лавандула нахлу в стаята, вятрецът разлиси някакви книжа по бюрото, но едно

възклицание, долетяло от градината, споменаването на едно познато име, накара Хоукс рязко да се изправи от стола си.

— Оставете ги — нареди той и преди икономът да успее да се наведе, за да подреди разпилените върху бюрото книжа, той се озова на път за вратата, подтикван от силната ръка, стиснала го за лакътя.

— Държи се сякаш е господар и собственик на този дом — побърза да се оплаче пред слугите Хекърс, с наранена от грубото отношение гордост.

Хоукс затвори вратата зад обидения иконом. Бе дълбоко убеден, че разговорът в градината не бива да стига до дългите уши на словоохотливия език на прислугата. Той се приближи до вратата на терасата с твърдото намерение да я затвори веднага.

— Бедната, скъпа Сара! — Сър Гарви говореше с грубия глас на човек, който никога не бе хленчил и плакал. — Всичко се провали, Линди.

Хоукс веднага отхвърли първоначалните си благородни намерения, свързани със затварянето на вратата.

— Джефри е постъпил много грубо и нетактично. Поне да ни бе уведомил по-навреме. Най-добре е да повикам Сара от Лондон. — Гласът на лорд Линдъл издаваше изумлението и отчаянието му.

Сър Гарви изсумтя състрадателно.

— Непременно го направи, но най-напред трябва да се отървеш от Кесълфорд. Помисли си за скандала, който ще избухне, ако истината излезе наяве. Дявол да го вземе! А сега се върни за чая, Линди, защото графът със сигурност ще ни помисли за двама селяндури, напълно лишени от светски маниери.

— Присъедини се към нас — примоли се лорд Линдъл. — Не съм в състояние да се изправя отново пред този човек.

— За чай? С тези ботуши? — Гарви изсумтя. — По-добре е да откажа. Измисли някакво извинение. Ще намина по-късно, след като той си тръгне, за да решим какво ще правим.

Хоукс остави вратата леко откrehната, пренесе подноса с чая, сам наля в две чаши от димящата кафеникава течност, седна на мястото си, подпря брадичка на ръката си и се загледа в портрета на Сара. Как бе възможно този Гарви да е толкова глупав и коравосърдечен, че да постави името и репутацията на Сара в опасност, да я дамгоса завинаги като отхвърлена годеница?

— Как пиете чая си, сър? — спокойно попита той, когато лорд Линдъл влезе през вратата. — Чист, или го предпочитате с нещо по-силно?

— Малко коняк ще ми дойде добре.

Докато подаваше чашата, в която щедро бе досипал коняк, на разстроения си домакин, в ръцете на когото порцеланът нервно потропваше, Хоукс се почувства длъжен да заяви с приятен, безгрижен маниер:

— Тя не го обича и вие знаете това.

— Какво? — Лорд Линдъл отново насочи цялото си внимание към госта си, осенен от внезапно прозрение.

— Джефри Гарви. Тя не го обича.

В последвалото възклицание на лорд Линдъл се долавяше приглушен ужас.

— Вие знаете?

Хоукс сви рамене сякаш не се бе случило нищо кой знае колко важно.

— Може би ще е по-добре, ако изчакам да прочетете писмото на дъщеря си.

Лорд Линдъл премигна, сякаш бе получил силен и неочакван удар, свали очилата от челото си и започна да чете. Когато свърши, цветът на лицето му бе започнал да се възвръща.

— Това празненство... — Изглежда го пронизателно. — Ваша ли е идеята?

Хоукс кимна.

— Разбирам какво имате предвид.

— Чудесно. Значи ли това, че ще дойдете? Двамата заедно ще можем да потушим скандала още преди да е избухнал.

Лорд Линдъл кимна енергично.

— Нищо не би могло да ме спре!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Някой почука на вратата на библиотеката в Брантли. Раздразнен, Хоукс вдигна глава от документите, които четеше. Не обичаше да го безпокоят, когато се занимава с бизнес, а в този момент той проучваше състоянието на Брантли хол, ръководено през последните четири месеца от надзирателя, Том Криър. Това бе работа, която отнемаше нормално няколко дни, но този път Хоукс искаше да я свърши за един следобед и затова се гневеше срещу всяко прекъсване на заниманията му. Беше твърдо решен още на следващата сутрин да се върне при Сара Линдъл.

— Влез! — гласът му издаваше яда и раздразнението му.

Джаспър Нибз се оказа човекът, осмелил се да го безпокои.

— Имаме посетител, сър — рече икономът. Лицето му беше безизразно, тонът — учтив.

Хоукс се намръщи.

— Казах ти съвсем ясно и категорично, че не приемам посетители, Нибз.

— Точно така, сър. Дамата обаче настоява да ви види, милорд. Просто не мога да я отпратя.

— Дама! — Хоукс остави молива си.

Жената седеше с гръб към вратата на всекидневната, а лицето ѝ бе скрито в гънките на тъмната ѝ пелерина с голяма качулка. В един безумно кратък миг Хоукс се осмели да си помисли, че това може би е Сара, която не е могла да понесе сама разочарованието от измамата на годеника ѝ.

— Мадам?

Жената, която се обърна да го погледне, бе Силвия дьо Вал. Лицето ѝ бе замръзнало в маска на високомерие и надменност. Жената, която навремето се бе присмяла на любовта му, все още бе изключително красива. Изражението на лицето ѝ бе решително, но този път в очите ѝ не се четеше нито презрение, нито враждебност. През изминалите повече от пет години двамата се срещаха едва за

втори път и докато я гледаше, Хоукс имаше усещането, че пред него стои напълно непозната жена. Мъдрите, поумнели, изпълнени с нетърпение очи, които го гледаха, без да мигат, и красивата, но горчиво стисната уста, бяха напълно различни от очите и устните на онова безгрижно момиче, което бе запленило сърцето му.

Неведнъж си бе представял този ден — деня, в който ще застанат един срещу друг, избавили се от присъствието на барона. И ето че този ден бе дошъл, но чувствата му бяха съвършено различни от онова, което бе очаквал.

— Ти си се променил — рече тя. — Очаквах, че ще ме накараш поне да почакам известно време, за да си платя за ненавременното посещение.

— Това би било твърде зверско отношение — саркастично заяви той. — В момента единственият човек, който трябва да ме чака, е управителят на имението ми.

— Не е необходимо — сковано рече тя. — Трябва само да ми покажеш вратата и ще го избавиш от досадното чакане. — Тя се надигна с достойнство, с намерението да мине край него и да си излезе.

— Изминала си голямо разстояние и заслужаваш поне да бъдеш изслушана, Силви. — Умалителното й име, което бе използвал, я спря, но устните й останаха здраво стиснати. Сякаш изведнъж бе осъзнала колко са се отдалечили един от друг и като че ли вече не изпитваше желание да разговаря с него. — Длъжен съм да те изслушам — настоя той.

Тя неохотно се отпусна на един стол. Приличаше на жена, която няма особено богат избор.

Измъчван от любопитство относно причината, подтикнала я да измине целия път до Брантли, за да говори с него, той приближи до вратата, извика Нибз и го помоли да освободи Том Криър и след това да им донесе чай. После избра един стол с висока облегалка, настани се срещу нея и обяви с натежал от сарказъм глас.

— Изцяло съм на ваше разположение, баронесо.

Без да бърза, Силвия дьо Вал свали качулката си.

— Дойдох да те помоля за една услуга — изрече тя, вдигнала високо брадичка.

Хоукс, който винаги бе смятал, че Силвия е прекалено горда, за да го помоли за каквото и да е, бързо спусна клепачи, за да прикрие искрената си изненада. После се изправи, приближи се до прозореца и замълча за момент.

— Не разбирам защо от всичките си познати си избрала тъкмо мен.

Устните на Силвия пребледняха.

— Добре съзнавам, че между нас не съществуват никакви топли чувства, Хоукс, но бих предпочела да разчитам на твоята безпристрастност и справедливост, стига, разбира се, да можеш да се пребориш с гордостта си.

Той се върна на стола си и я погледна с очакване.

— Touche^[1].

Тя въздъхна.

— Изправена съм пред сериозен проблем. За да се справя с него, ми е необходим човек с добри познания за коне и бизнес, който да се отличава още с дискретност и честност. От всичките ми познати — и приятели, и врагове — ти си човекът, който, според мен, в най-голяма степен съчетава тези качества.

— Ласкаеш ме, Силви. Защо аз, а не братовчед ми? Бях останал с впечатлението, че чувствата ти към Стюарт са далеч по-искрени и топли — сухо заяви Хоукс.

Силвия прие думите му без възражения.

— Точно поради тази причина не мога да се обърна към Стюарт.
— Думите й му се сториха твърде противоречиви и парадоксални.

Той се намръщи, опитвайки се да проумее за какво става дума.

— И каква е услугата, която искаш от мен?

Една самотна сълза се търкулна по бузата на вдовицата. Без да й обръща внимание, тя заяви:

— Възнамерявам да продам конюшните на барона и бих желала ти да се заемеш с подробностите.

Хоукс бе заинтригуван, но се подразни от сълзите. Конюшните на барона бяха огромни. Беше напълно логично да се предположи, че Силвия не би желала повече да се грижи за състезателните и расовите коне. Не разбираше кое в плана на вдовицата да се отърве от бремето на толкова много чистокръвни коне, които само ядат, а не носят нищо в замяна, би могло да предизвика сълзите й. Това, което все още не

разбираше, бе защо продажбата на споменатите животни трябва да изисква дискретност и честност, каквито адвокатът на барона не би могъл да притежава.

Баронесата продължи с делови, лишен от емоции глас.

— Възнамерявам да продам конете и каретите постепенно, за да увелича възможностите да получа максимална печалба.

— Каретите? Ти възнамеряваш да продадеш и тях?

— Възнамерявам да задържа само един екипаж с дорести коне, кобилата си за езда и двуконния си кабриолет — твърдо заяви тя.

— Разбирам — изрече бавно Хоукс, но нещо в тона му подсказваше, че не е съвсем така. Не разбираше. Тя разпродаваше всичко. Това бе не само необичайна, но и крайно отчаяна постъпка.

— Имам дългове, които трябва да платя — неубедително изрече тя, сякаш само за да му даде някакво обяснение, пък било то и напълно неприемливо.

Хоукс се намръщи и я изгледа напрегнато.

— Дългове, неизплатени след прехвърлянето на имението?

Силвия отказваше да срещне въпросителния му поглед. Тя се загледа през прозореца, като подръпваше края на ръкава си.

— Лични дългове. От много деликатно естество — най-накрая рече тя с тих, почти неразбираем глас. — Братът на барона не трябва никога да научи за произхода на тези дългове.

На Хоукс му хрумна, че женитбата на Силвия Хъптън с барон Ото дьо Вал изобщо не бе толкова бляскава и щастлива, колкото изглеждаше на повърхността. Обикновените дългове не изискваха такива потайни и поверителни уговорки. Само дългове с най-низко и нечестно естество биха подтикнали Силвия към подобен заговор. Тя изглеждаше готова да пожертва финансовата си стабилност, за да уреди този дълг. А с решението си да се обърне за помощ към него, бе пожертвала и гордостта си.

Хоукс се намръщи още повече, осъзнал за пореден път, че пред него сякаш стои напълно непозната жена.

— Силвия, винаги съм се чудел защо не пожела да опровергаеш слуховете, че съм се възползвал от теб, които започнаха да се разпространяват само ден преди сватбата ти...

Вдовицата се размърда с явно неудобство, усетила върху лицето си настойчивия му поглед.

— Аз... аз ужасно съжалявам за това, Хоукс, но виждаш ли... по онова време тези клюки напълно съответстваха на намеренията ми. Не мога да ти кажа защо, но мога да те уверя, че не съм имала за цел да съсипвам доброто ти име. — В гласа ѝ се долавяше поражение. — Може би сгреших като дойдох тук.

— Може да си сгрешила, а може и да не си. — Острият му, напрегнат поглед сякаш я прониза. — Кажи ми само едно нещо, Силвия. Беше ли щастлива с барона?

Тя потръпна сякаш бе изпитала физическа болка от думите му, а после заговори с такава ярост, че гласът ѝ се разтрепери.

— Нито за миг, Хоукс. Изобщо не предполагах колко коварен и вероломен може да бъде той. Не знаех дали ще ми повярваш, ако ти кажа, че зад бляскавата изтънченост на барона се криеше истинско чудовище. Съпругът ми беше човек, който съсипваше живота на всеки, до когото се доближеше. Аз обаче не му позволих да опропасти моя, докато беше жив. А сега, когато е мъртъв, нямам никакво намерение да позволя делата му да продължат да ме измъчват.

Хоукс се поклони учтиво.

— Не мога да възразя срещу подобни чувства. Ако е по силите ми да ти помогна, Силви, ще го направя.

След по-малко от четвърт час Хоукс помогна на Силвия да се качи в каретата си, като продължаваше да се чуди на факта, че не изпитва към нея чувствата, които бе очаквал да лумнат отново след подновяване на приятелството им. Дори и в този момент, когато държеше ръката ѝ в своята, той осъзна, че изпитва единствено желанието да помогне на човек, който навремето му е бил много скъп. За миг остана озадачен и изненадан от прозрението, че не изпитва никакво чувство на загуба. В този момент Хоукс случайно погледна нагоре по пътя. Яхнал един запенен и изпотен от препускането дорест кон, към него се носеше познатият му вече лорд Едуард Линдъл.

В този миг, обхванат от ужас, че нещо страшно може да се е случило със Сара по време на отсъствието му, Хоукс осъзна, че желанията му са изключително ясни и определени, изцяло насочени към един-единствен човек, и в тях няма място за Силвия. В мислите и сърцето му имаше само една жена — скъпата, сляпата, красивата Сара.

Тъй като алеята бе прекалено тясна и на нея не можеха да се разминат каретата на баронесата и ездачът, Хоукс мълчаливо изчака

пристигането на втория му неочакван гост.

— Милорд? — извика той, когато старият човек се приближи достатъчно близо, за да го чуе. — Нещо не е наред ли?

— Да. — Думата отекна в пространството между тях. Хоукс усети, че го залива леденостудена вълна на страх, изпоти се така, както и в оня ден, в който баща му бе починал от апоплектичен удар. Почувства остра болка в гърдите.

— Сара? — извика той.

— Сара е добре.

Баронесата, която местеше поглед от единия към другия, сякаш наблюдаваше игра на топка, не каза нищо, но интересът, появил се в очите ѝ, бе повече от красноречив.

Осъзнал твърде късно, че загрижеността, която проявяваше, разкрива твърде много от чувствата му, Хоукс побърза да поздрави бащата на Сара и да запознае гостите си.

Колкото и да бе странно, те никога не се бяха срещали преди. В продължение на един дълъг миг се гледаха с тъжно, изпълнено с разбиране любопитство. Ситуацията изведнъж се оказа прекалено сложна и объркана. Как можеше, без да се смути, да представи жената, за която бе искал да се ожени навремето, на мъжа, чиято съпруга е била опозорена от покойния съпруг на същата тази жена?

Баронесата реши проблема, като се показва от прозореца на каретата и се усмихна едва-едва.

— Линдъл, нали? Моят съпруг е наранил много хора, сър, но мисля, че нито един не е бил по-оскърбен от вас. Аз не мога да поправа злините, причинени от барона, и се надявам, че няма да ме държите отговорна за тях.

Гласът на лорд Линдъл беше тъжен и напрегнат. Изглеждаше нервен и, широко отворил очи, приличаше на човек, който току-що бе извършил непростим гаф.

— Не тая никакви лоши чувства към вас, мадам, но дойдох неканен и очевидно съм избрал най-неподходящия момент. Нямах представа, че имате гости, милорд. Може би ще е по-удобно, ако се отбия някой друг път.

Той сковано се поклони на баронесата и щеше да обърне назад изпотения си кон, ако Хоукс, който остана с неприятното впечатление, че бащата на Сара вярва, че се бе сблъскал не само със собственото си

нещастно минало, но бе прекъснал и една романтична среща, не го бе спрял.

— Не вършете глупости, сър. За всички е ясно, че всеки момент ще паднете от гърба на това нещастно, преуморено животно, което яздите.

Баронесата наблюдаваше двамата мъже, а погледът ѝ подсказваше, че тя чудесно разбира разговора им, долавя нюансите на казаното, досеща се за неизреченото.

— Аз тъкмо си тръгвах, сър. — Тя побърза да се присъедини към Хоукс в усилията му да убеди лорд Линдъл. — Хоукс и аз разговаряхме за коне. Имам намерение да продам някои от конюшните си, а той бе изключително любезен да се съгласи да свърши тази работа вместо мен. — Тя огледа уморения кон на Линдъл с явно неодобрение. — Може би ще проявите интерес, сър? Ако е така, обадете се на Кесълфорд. Той ще гарантира за достойнствата на животните ми. Нали, Хоукс?

Хоукс кимна, а Силвия се прибра в каретата си и рече на раздяла:

— Запознах се с дъщеря ви, сър. На едно градинско увеселение. Тя е прекрасна. Скромна, сдържана млада дама с безупречни маниери.

Лорд Линдъл кимна.

— По нищо не прилича на майка си. — Гласът му беше тих, лишен от всякаква злоба.

Силвия сви рамене.

— Не мога да преценя. Никога не съм имала удоволствието да познавам лейди Линдъл. — Кимна на Хоукс, което означаваше, че той може да даде знак на кочияша да тръгва.

Двамата мъже изпратиха с поглед каретата, която бавно излезе през портата. Лорд Линдъл се сепна от изненада, когато Хоукс заговори отново.

— Имате ли желание да купите някой от конете ѝ, сър? Никога не съм виждал по-тъжна гледка от този изморен кон. Слезте долу — подкани го той. — Ще се погрижим това бедно животно да бъде нахранено и почистено, докато вие ми погостувате за чаша портвайн.

— Не съм дошъл, за да пия портвайн, милорд — непреклонно изрече лорд Линдъл. — Дойдох да ви информирам, че Джефри Гарви отказва да отиде в Лондон.

Хоукс рязко вдигна глава.

— Отказва?

Бащата на Сара кимна с мрачно изражение.

— Казва, че ще се почувства много унижен. Срещата с нея го смущава и плаши. — Той се намръщи и още веднъж погледна към отдалечаващата се карета. — Глупости! Той изобщо не може да си представи до каква степен може да бъде унижен и съсипан някой мъж.

Хоукс присви очи, а когато заговори, гласът му прозвуча твърде сериозно.

— Ще се погрижим за това, милорд.

[1] Touche (фр.). — Печелиш. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Сара преживяваше много болезнено възможността скоро да се превърне в обект на състрадание и присмех от страна на новите ѝ приятели и познати.

Въпреки че бе паднала духом, тя не можеше да допусне околните да я виждат нещастна и унила и затова се впусна в трескава дейност. Планираше празненството си и едновременно с това приемаше повечето от отправените ѝ покани, като се съобразяваше единствено със свободното си време и с търпението на Лидия. Вечеринки и балове, соарета и обеда, концерти и пиеси — всички получаваха по малко от вниманието ѝ. Усмивката не слизаше от устните ѝ, крепеше я единствено мисълта, че Хоукс скоро ще се върне и ще ѝ донесе някакви новини. Никой от хората около нея не се и досещаше за страданията, които я измъчваха.

Едва късно нощем, пъхната под чаршафите и стиснала пухената възглавница, тя се отдаваше на размишления за бъдещето, опитвайки се да предвиди възможните алтернативи. Точно по време на тези размишления, Сара се люшкаше от величествените висини на надеждата до черните бездни на отчаянието.

Освободена от задължението да се омъжи за Джефри, Сара вече спокойно можеше да си представя едно съвършено различно бъдеще — въодушевяващо и плашещо едновременно. Даваше си сметка, че може да завърши дните си като самотна стара мома. И в същото време, Сара просто не можеше да се примири с подобна безнадеждност. Хоукс ѝ бе казал, че братовчед му възнамерява да поиска ръката ѝ. Бракът с него обаче не ѝ се струваше много по-приятен, сравнен с тъжната перспектива на безбрачието. Сара притискаше възглавницата към гърдите си, въображението ѝ превръщаше тази торба, пълна с гъши пух, в неясна фигура, която тя страстно прегръщаше до самозабрава. Човекът възглавница ѝ носеше утеха. Само че не Красавец, а Звяра си представяше тя, докато прегръщаше бездушния предмет.

Глупост ли беше от нейна страна да мечтае за подобно чудо, лудост ли бе да си представя бъдещето си с лорд Ашли Хоукс Кесълфорд, граф на Хенли? Сара се молеше мечтите ѝ да се сбъднат, още по-отчаяно притискаше възглавницата към гърдите си и се унасяше в неспокоен сън, който нито отморяваше, нито освежаваше.

Първото нещо, което си помисли Хоукс, когато я потърси веднага след завръщането си, бе, че Сара Линдъл никога преди не бе изглеждала толкова изтощена.

Завари я да се упражнява на клавесина в огромната музикална стая на майка му и още преди да влезе през вратата, разбра, че музиката не се лее с обичайната за Сара безпогрешна сигурност и увереност. Грешните ноти, забавянето на по-трудните пасажии говореха красноречиво за опънатите ѝ до скъсване нерви.

Тя наклони глава, когато той влезе в стаята, и отпусна ръце върху клавишите, създавайки какофония от звуци.

— Вие се върнахте! — възкликна тя с неприкрита радост, скочи от мястото си и сигурно щеше да се хвърли в прегръдките му, ако той не я бе възпрял.

Хоукс чувстваше, че няма право да я прегръща, не, и докато обещанието, което бе дал на Стюарт, се издигаше като невидима бариера между тях двамата. Дадената дума, спазването на която според него бе мярка за нравственост и почтеност, го отдалечаваше от нея. Щеше да се чувства унижен и посрамен, ако прекрачеше думата си, щеше да се приравни с Брет Престън и Джефри Гарви, които бяха направили точно това.

Когато заговори, гласът му прозвуча съвсем официално.

— Както ви бях обещал, госпожице Линдъл, се връщам навреме за вашето празненство и ви нося вести от баща ви, който също обеща да присъства.

Официалният му тон възпря устрема, с който се бе втурнала към него.

— Думите ви ми носят успокоение — несигурно изрече тя и отново се отпусна на мястото си. — Това чакане ме изнерви. Как е татко?

— Добре е. Изпраща ви много поздравии и едно писмо.

— Ще ми го прочетете ли?

Той се настани до нея и със задоволство забеляза, че тя не се опита да се отдръпне от него. Напротив! Изглеждаше доволна, че има възможност да седи рамо до рамо с него, да усеща топлината на тялото му. Ръкавът му леко докосна нейния и той си помисли, че въпреки обещанието към Стюарт, част от него все пак се осмеляваше да пристъпи дадената дума и да се докосне до нея, въпреки благородните му намерения.

— Моя любима Сара... — започна той и спря. За пръв път произнасяше малкото ѝ име, за пръв път можеше спокойно, с нейно позволение, да я нарече любима. Хоукс не можа да се сдържи и се обърна да я погледне. Искаше да разбере дали и тя бе толкова развълнувана от тези две простички думи.

Поруменялото ѝ лице и неспокойното помръдване на ръцете ѝ в скута ѝ, изпълниха Хоукс със странно приповдигнато чувство на възторг и безтегловност. Не искаше да се раздели с това усещане и повтори обръщението още веднъж, и този път думите сякаш извираха от дълбините на сърцето му.

— Моя любима Сара...

Тя веднага долови разликата. Той я видя как рязко вдигна глава, сякаш за да отрече онова, което не бе убягнало от ушите ѝ, и отдръпна топлото си рамо.

Той продължи да чете с глас, лишен от всякакви емоции. Спокойният му тон в никакъв случай не издаваше бурята, която бушуваше в душата му. Докато четеше, Хоукс често местеше поглед от белия лист в ръката си, към издайническите разкрития на изразителното ѝ лице.

Писмото бе изпълнено най-вече с притесненията и тревогите на лорд Линдъл, свързани с щастието и благополучието на дъщеря му. Той споменаваха за намерението си да присъства на тържеството ѝ и завършваше с израз на бащинската си любов и привързаност, което пък осигури на Хоукс още една възможност да се обърне към Сара с думи на искрена обич, която, от уважение към братовчед си, бе погребал дълбоко в сърцето си.

Когато свърши с четенето, в стаята се възцари тишина, нарушавана единствено от тиктакането на часовника в ъгъла. Сара

въздъхна, прокара пръсти по клавишите на клавесина и неволно докосна ръката му.

— Единственото чувство, което изпитвам, като си помисля за това празненство, е ужас — тихо промълви тя.

Забравил за момент обещанията, Хоукс вдигна ръката ѝ от клавишите и преплете пръсти в нейните. Тя срамежливо издърпа ръката си и опипа лепенката, залепена върху кокалчетата на ръката му.

— Наранен ли сте, милорд?

— Да, мила моя, душата ми е наранена, защото вие сякаш изобщо не се интересувате от стремежа ми да ви успокоя.

Тя се разсмя — а той целеше точно това — и внимателно опипа превръзката.

— Раната не е фатална, надявам се?

— Не, мила моя, не е фатална.

Леко докосна лицето ѝ с ръка и я целуна по средата на челото. Тя се изчерви силно, но не се отдръпна и го зашемети от изненада, когато го хвана за ревера, наведе глава и за миг се сгуши на рамото му.

— Липсваха ми вашите шеги, милорд — прошепна тя, допряла устни до гърдите му, сякаш се опитваше да разбере до колко сериозно е решението му да не я взима в прегръдките си. — Радвам се, че се върнахте — въздъхна тя. — Не мисля, че щях да успея да се справя с всички неприятности сама.

Той погали копринената ѝ коса с едната си ръка, а с другата я потупа по гърба с жест, който според него беше просто благ и доброжелателен. Цялото му същество, обаче, тялото и душата му, се раздираха от копнеж по нея, и той се принуди да затвори очи и да зарови лице в гъстата ѝ, ароматна коса.

— Вие притежавате огромна сила, мила моя — твърдо рече той. Надяваше се, че го прави както за негово, така и за нейно добро. После нежно я отблъсна от себе си. — Човек трябва просто да се стегне, да мобилизира всичките си сили в подобни моменти на изпитания. А аз съм напълно сигурен, че ще проявите завидно самообладание и кураж при предстоящата ви среща с господин Гарви.

С не по-малко самообладание и кураж Хоукс посрещна Стюарт на следващата сутрин, макар всяко посещение на братовчед му да му

напомняше за колосалната несправедливост, която сам си бе причинил с необмисленото си обещание да не се съревновава с него за сърцето и ръката на Сара.

Стюарт доведе със себе си най-добрия си приятел, Мортимър Сейлс, и една музикална кутия — последната награда, която бе спечелил на карти, и която, според него, сигурно щеше да се хареса на Сара. Хоукс би предпочел братовчед му да е сам, защото възнамеряваше да поговори със Стюарт за Сара, но без да покаже разочарованието си, той веднага покани гостите си в кабинета.

Стюарт вдигна монокъла си и погледна превързаните кокалчета на ръката му.

— Какво е това?

Хоукс само сви рамене. Очите му бяха безизразни, усмивката — загадъчна.

— Блъснах се в нещо.

Стюарт свали монокъла си.

— В нечий нос, може би?

Хоукс заплашително вдигна едната си вежда и поклати глава.

— Не, не беше нос. Но това няма значение. Покажи ми тази измишльотина, която възнамеряваш да подариш на госпожица Линдъл.

Музикалната кутия бе изключително красива и Стюарт не се нуждаеше от повече подканяния, за да се изфука. Една птичка с кристални очи седеше в гнездото си, а под него бе скрита музикалната бобинка, на която бе записана Вълшебната флейта. Птичката отваряше и затваряше сребърната си човчица в такт с музиката, а от време на време разперваше металните си крилца, сякаш всеки момент щеше да отлети.

Докато Хоукс разглеждаше красивата играчка, опитвайки се да си представи радостта на Сара, Мортимър Сейлс се приближи до прозореца.

— Твоят човек е долу, в края на улицата — рече той и двамата братовчеди Кесълфорд вдигнаха глави.

— По дяволите! Той ли е наистина? — Вдигнал монокъл, Стюарт пристъпи до прозореца и надникна навън. — Нахален глупак! Не му стига, че ме принуди да напусна клуба, ами трябва да ме проследи и до тук.

— Отново ли имаш проблеми с шивача си, Стю? — саркастично попита Хоукс.

— Не е това. Знаеш, че платих всичките си дългове.

Хоукс наистина знаеше. Очите му се разшириха от зле прикритата изненада. Безумна надежда пропълзя в душата му. Сега, когато всички дългове на Стюарт бяха платени, основната причина, поради която братовчед му искаше да се ожени за Сара Линдъл, вече не съществуваше.

Стюарт изглеждаше напълно доволен от себе си.

— Карти, бокс, коне. Никога не губя, когато залагам. — Той презрително размаха ръце.

— Идва насам. Той е — мрачно предсказа Мортимър, който стоеше до прозореца. — Само след миг ще започне да блъска по вратата.

— Никога! — презрително изрече Стюарт, но чуването по входната врата го опроверга. — Слугата на Хоукс ще го отпрати — безгрижно предрече той, убеден, че късметът му и този път няма да му изневери.

Преизпълнен с любопитство, Хоукс се приближи до прозореца, за да види настойчивия човек. — Няма да го отпратят — уверено рече той. — Силвърмън идва по моя молба.

— Силвърмън? — Стюарт тъпо погледна към Мортимър, който проговори с флегматичен и безжизнен глас.

— Знаех си, че го познавам отнякъде.

Стюарт с раздразнение примижа зад монокъла си.

— Е, трябва да ти кажа, че адвокатът ти изглеждаше по-различен първия път, когато го видях.

Хоукс бе озадачен.

— Така ли?

Мортимър кимна.

— Тогава това приятелче бе облечено в червена пижама и имаше нощна шапчица на главата си.

— Срам ме е да си го призная, но беше три часа сутринта — рече Стюарт.

Веждите на Хоукс отскочиха нагоре.

— Защо толкова рано?

— Бях в настроение да вложа парите си.

Мортимър се разсмя.

— Можеш да се обзаложиш, че той никога не би отишъл при твоя адвокат, за да вложи половината си печалба, ако беше с всички си.

— В три часа сутринта?

Стюарт сви рамене.

— Бях спечелил всички облози тази вечер. Би било глупаво да оставя Морти да се измъкне току-така...

— И двамата бяхме пияни...

Икономът почука на вратата и обяви пристигането на господин Нортън Силвърмън.

Един нисък, елегантен господин с брадичка и любопитни зелени очи влезе в стаята. За голяма изненада на всички присъстващи, той прикова поглед в Стюарт и изграчи:

— Най-накрая ви проследих до бърлогата ви.

— До бърлогата ми? — повтори Стюарт и смразяващо погледна през монокъла си дребничкия човек. — Нямах никаква представа, че сте ловец, господин Силвърмън.

Хоукс хвърли на братовчед си един заплашителен поглед, който се оказа достатъчен, за да го накара да млъкне.

— Наистина ли преследвате братовчед ми, Нортън?

Адвокатът сведе глава, бръкна в кожената си чанта и извади оттам сноп листи.

— Вашият братовчед, милорд, спечели значително богатство, сър.

— Богатство? — Мортимър Сейлс намигна на Стюарт. — По дяволите, това е хитра шега. Откъде ли му е хрумнала тази опашата лъжа?

Силвърмън, който сякаш бе убеден, че Хоукс е единственият нормален човек в стаята, продължи да говори на него.

— Истина е, сър. По негово изрично настояване, аз инвестирах всичките пари, които ми даде.

— Тази инвестиция? И потръгна добре? — попита Хоукс.

— Наистина, сър. Надмина всички очаквания. Вложените пари нараснаха шест пъти. През изминалите няколко дни борсата бе обхваната от истинска лудост. И макар да се бях надявал на това, аз

самият останах изненадан от темпото на купуване. Сигурен съм, че това няма да продължи дълго.

— Значи сте тук, за да посъветвате братовчед ми да продава?

Последва кимване.

— Точно така, сър. Печалбата ще бъде значителна.

Стюарт, който рязко се бе отпуснал на мястото си, когато чу, че акциите му са увеличили стойността си шест пъти, най-сетне се обади.

— Продавайте на всяка цена, Силвърмън. Продавайте всичко.

Адвокатът не можа да прикрие облекчението си.

— Разбира се, сър. И какво ще наредите да правя с парите?

— Как какво, ще ми ги върнете, разбира се. Наумил съм си да си купя къща и може би няколко коня.

Хоукс беше изненадан.

— Къща ли, Стю? Нямах представа, че искаш да се включиш в редиците на поземлената аристокрация. И към кой имот проявяваш интерес?

— Брантли.

— Брантли! — Хоукс беше шокиран. После се замисли за миг, тъмните му очи обходиха стаята и най-после се спряха върху замлъкналата метална птичка, която блестеше в плетеното си гнездо. Точно този предмет му помогна да открие мотивите на Стюарт. Хоукс вдигна вежди. — Защо Брантли? — Гласът му беше гладък като кадифе.

Стюарт също прикова поглед към музикалната кутия, а на устните му се появи неразгадаема усмивка.

— Скоро ще имам нужда от свое собствено гнездо. Брантли е съвсем близо до Линдъл хол. Хрумна ми, че една сляпа птичка ще бъде много по-щастлива, ако може, от време на време, да посещава баща си без особени затруднения.

Хоукс презрително сви устни, докато масажираше превързаната си ръка.

— Много вълнуващо, Стюарт.

Мортимър Сейлс избухна в смях.

— Скоро май ще ви видим задомени и двамата, а, Кесълфорд?

— И двамата? — Хоукс любопитно погледна към Мортимър, забравил за болката в ръката си.

— Шшт, Морти. — Стюарт с раздразнение сбърчи нос. — Хоукс все още няма планове да се жени.

— Така ли? — Морти се почеса по веждата. Изглеждаше объркан. — А, да, сега, като казваш, разбирам, че ония приказки за баронесата са само клюки, които Брет разнася насам-натам.

Стюарт се намръщи.

Хоукс притъмня като буреносен облак.

— Искате да кажете, че се шушука, че ще се женя за баронесата? — предположи той, пренебрегнал за момент присъствието на Силвърмън, който следеше разговора им с блеснали от интерес очи. Хоукс се интересуваше най-вече от реакцията на Стюарт, защото бе сигурен, че братовчед му е все още влюбен в Силвия.

— Не, не — поясни Морти, без да забелязва гримасата на Стюарт и шумното му покашляне. — Ситуацията е по-различна. Флъмери твърди, че баронесата ти е хвърлила око.

Стюарт с показна досада извади позлатената си кутийка с емфие, когато осъзна, че Морти отказва да се вслушва в предупрежденията му. Хоукс не забеляза ръката на братовчед му да трепери, но първата щипка емфие се посипа по килима.

— Кога смяташ да паднеш на колене и да помолиш за ръката ѝ, Стю? — напрегнато попита той.

Хоукс трябваше да се убеди, че Стюарт държи на Сара повече, отколкото на Силвия.

Стюарт подскочи. Втората щипка емфие, така внимателно поставена върху ръката му, готова за вдигане, се присъедини към първата върху килима.

— За госпожица Линдъл ли говориш?

— Да не би да смяташ да коленичиш и пред някоя друга дама? — бавно попита Хоукс. — Или неочакваното ти богатство охлади желанието ти да се жениш?

Стюарт се намръщи.

— Нищо подобно. — Той затвори кутийката с емфието и с раздразнение я прибра в джоба си. — Мисля да поискам ръката ѝ на рождения ѝ ден. Ако ми се удаде подходяща възможност.

В гърлото на Хоукс се надигна отчаяние. Той се опита да го потисне. Мисълта да спази глупавото си, необмислено обещание му изглеждаше особено неприемлива сега, когато знаеше, че Стюарт не

обича Сара. Още по-противна му бе мисълта да продължи да посещава Брантли, ако Стюарт се ожени за нея.

— Е, братовчеде... — цинично рече Хоукс и изгледа Стюарт с пронизващия си поглед. Езикът му тежеше като олово между зъбите. — Ако наистина си решил да се посветиш на Сара Линдъл, ако я почиташ и уважаваш повече от всяка друга жена, ако успееш да спечелиш сърцето и ръката ѝ, аз ще ти прехвърля Брантли като сватбен подарък.

Тримата мъже, които го слушаха, останаха зашеметени от изненада. Гледаха го с отворени уста и не вярваха на ушите си. Мортимър пръв си възвърна самообладанието. Възторжените му думи прокълтяха в смълчаната стая.

— Боже, Хоукс! Страхотен жест от твоя страна, старче!

Хоукс знаеше, че обещанието му нямаше нищо общо с благородните жестове. То бе лишено от стойност. Той не вярваше, че Стюарт би могъл да се посвети изцяло на Сара. Струваше му се невъзможно сърцето и ръката на Сара да бъдат спечелени от него.

Сините очи на братовчед му се приковаха върху неговите.

— Сигурен ли си?

Хоукс затвори очи. Ръката му пулсираше под превръзката. Брантли щеше да се превърне в болезнен спомен и непреодолимо изкушение за него, ако братовчед му успееше да постигне онова, за което Хоукс бе сигурен, че е грешка. Той кимна.

— Абсолютно. — Неотстъпчивият му глас не предполагаше никакви спорове. Хоукс се обърна с гръб към Стюарт и плъзна превързаните си пръсти по металната птичка. Смълчаната стая се изпълни с веселите звуци на Вълшебната флейта.

Хоукс нетърпеливо спря мелодията.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Хоукс прекара една безсънна нощ. Съзнанието му бе изцяло заето с непосилната задача да открие най-сполучливия довод, с помощта на който би могъл да убеди Стюарт да се откаже от Сара Линдъл. Беше обещал да заведе братовчед си, заедно с музикалната му кутия, на празненството на Сара, за да може той да ѝ довери дълбоките си чувства. Само че изобщо не знаеше как ще успее да направи това, а и не можеше да измисли никаква причина, освен слепотата ѝ, която би принудила кой да е мъж да се откаже от госпожица Линдъл, след като веднъж се е запознал с нея.

Стюарт се настани удобно, вдигнал монокъл, вглеждайки се в подутината върху кокалчетата на Хоукс, която личеше дори и под жълтеникавокафявата му ръкавица.

— Днес ще ми кажеш ли как изглежда другият?

Хоукс се усмихна загадъчно.

Стюарт въздъхна.

— Невинаги си бил толкова потаен.

Хоукс се поколеба за миг. Преди време сигурно би му обяснил. Но сега Сара Линдъл стоеше между тях, а и това едва ли бе най-подходящата тема, с която да започне да обяснява на Стюарт чувствата си към нея. Той сви рамене.

— Знаеш, че изпитвам ужас от клюките.

Стюарт се разсмя, но изглеждаше наранен.

— Зная, че мразиш да си обект на хорските приказки и съжалявам, че трябва да ти го кажа, но напоследък си отново в центъра на една доста пресиленa и неприятна клюка.

— Наистина ли? — Хоукс не би могъл да прояви по-голяма заинтересованост към думите на братовчед си.

— Да. Сигурно ще ми се изсмееш, но аз чух, че баронеса Дьо Вал те е помолила да ѝ помогнеш да продаде конюшните на барон Дьо Вал.

Хоукс наблюдаваше Стюарт с голям интерес. Ревност ли проявяваше братовчед му?

— И откъде се сдобих с тази скъпоценна информация?

Стюарт му върна изпитателния поглед.

— От сплетника Брет, разбира се. — Той се изсмя. — Знаеш ли, че Кетрин Стоун вече го е разкарала и сега преследва Монтегю?

Хоукс внимателно наблюдаваше братовчед си изпод смръщените си вежди. Разговорът им нямаше нищо общо с Брет, или с Кетрин Стоун. Стюарт се интересуваеше най-вече от Силвия дьо Вал. Устните му бяха стиснати в измъчена гримаса.

— Значи той все пак казва истината? Тя наистина те е помолила за помощ?

— Нима възразяваш да помогна на Силви да се отърве от конете си?

— Да възразявам? — Гласът на Стюарт бе толкова неубедителен, колкото и усмивката му. — Не... Не, разбира се... Защо да възразявам? Изненадан съм само, че трябваше да науча новината чрез хорските клюки, а не от теб.

— Зная колко е болезнено за теб всяко споменаване на Силвия дьо Вал.

Братовчед му се намръщи — нещо необичайно за Стюарт, който твърдеше, че мрачните гримаси създавали грозни бръчки.

— Твоето мълчание ме наскърбява повече... както и нейното нежелание да потърси помощ от човек, който навремето бе готов да си отсече дясната ръка заради нея.

Хоукс го погледна безпомощно. Какво точно му бе казала Силвия? Че тъкмо поради тая причина не би могла да се обърне към Стюарт. И двамата сякаш внимателно заобикаляха истината, изобщо не казваха онова, което мислеха. Стюарт ревнуваше от подновените му взаимоотношения със Силвия — едно чувство, което бе в пълно противоречие с намеренията му да се ожени за Сара и да се отдаде на спокоен семеен живот.

— Вчера по едно време се сетих, че трябва да ти кажа, но после се отказах. — Хоукс внимателно следеше израженията, които се сменяха по лицето на Стюарт. — Пък и мислите ти бяха изцяло заети с щастливата перспектива за брак и семеен живот.

— В следващия момент вероятно ще ми кажеш, че смяташ да се ожениш за Силвия — хладно заяви Стюарт.

Хоукс замислено го погледна.

— Това има ли някакво значение за теб, след като смяташ да се ожениш за друга? Ти сякаш започна да забравяш за Сара Линдъл, братовчеде.

Стюарт се загледа навън към улицата.

— Да забравя? — В гласа му се долавяше обида. — Изобщо не съм я забравил.

Хоукс с огромно съжаление констатира, че братовчед му очевидно казваше истината. Стюарт се отнасяше с изключително внимание към обекта на съкровения си планове. Той й избра стола, на който да седне по време на празненството, той я отведе до мястото й. Стюарт оправи възглавничката зад гърба й и се настани до лакътя й. Вероятно я забавляваше с някакъв смешен разказ, защото звучният й смях скоро отека в залата.

С безизразно лице и неописуем стоицизъм, Хоукс наблюдаваше Стюарт, който занесе на госпожица Линдъл пунш и напълни чинията й. По настояване на Стюарт, до стола на Сара бе поставен малък сенник параван, за да запази зелената й муселинена рокля от ярките слънчеви лъчи. Освен това братовчед му направи истинско представление с музикалната кутия — един предмет, за който можеше да се спори доколко потвърждава постоянството и верността на братовчед му.

За зла участ на механичната птичка, Сара започна да я разопакова точно в момента, в който пристигнаха няколко гости, чиято поява бе очаквана с напрегнато нетърпение. Веднага щом чу гласа на баща си, Сара забрави за кутийката и скочи от стола си, готова да се спусне към вратата. Ако Стюарт не се бе оказал толкова близо, и ако рефлексите му не бяха толкова добри, прекрасната музикална кутийка щеше да се разбие с трясък на мраморния под.

Хоукс също се изправи енергично, за да възпре лудешкото бягство на Сара.

— Може ли да ви придружа до вратата? — попита той. Наведе се към ухото й и тъмните му кичури се смесиха със златистите й

къдрици. Той шепнешком я предупреди: — Баща ви не е сам. С него са сър Гарви и съпругата му, а след тях вървят Джефри и жена му.

Пръстите ѝ се вкопчиха в ръкава му, бузите ѝ пребледняха, но Сара го помоли да я заведе при тях, за да ги посрещне, и единствено лекото треперене на гласа ѝ издаваше нервното напрежение, което я бе обхванало. Вече почти бяха стигнали до вратата, когато тя, съвсем тихичко, промълви три думи... три думи, които се впиха в сърцето му, подобно на пръстите ѝ, вкопчили се в ръкава му.

— Останете с мен — примоли се тя.

И Хоукс остана при нея, за голямо облекчение на Сара. Тя посрещаше гостите си с усмивка и през цялото време черпеше сили за това изпитание единствено от силната ръка на Звяра. Хоукс леко стисна пръстите ѝ, когато тя заговори и Сара изпита неописуема радост и облекчение от този незначителен израз на загриженост.

— Джефри, това ти ли си? Разбрах, че вече си се оженил, стари приятелю...

Когато ѝ отговори, Джефри Гарви изглеждаше обхванат от облекчение, не по-малко от нейното собствено, а гласът му бе толкова променен след последния им разговор преди много години, че Сара имаше чувството, че разговаря с напълно непознат човек. После ѝ представиха новата госпожа Гарви.

Сара се усмихна и, протегнала ръка с възторжена топлота, която изненада не само хората наоколо, но и нея самата, заяви, без следа от лицемерие и притворство:

— Радвам се да се запозная с вас.

Госпожа Гарви, на несигурен английски, също изрази своята радост от срещата.

Защитена и закриляна от силната ръка на Хоукс, Сара изведнъж почувства, че е трябвало да стане точно така, разбра, че е напълно справедливо да не се чувства задължена да се омъжва за непознатия, в който се бе превърнал Джефри Гарви. Беше толкова развълнувана, че се обърна към придружителя си и заговори със съвсем тих глас, за да не я чуят околните.

— Вие отново успяхте да ме преведете през неприятностите, също както по време на танца, когато не допуснахте да настъпя никой на дансинга. Тази среща се оказа не толкова трудна, колкото очаквах.

— Но вие сте чудесна танцьорка — отвърна той с провлечения си говор, който вече не й се струваше язвителен, а по-скоро — своенравен и забавен. — Братовчед ми е готов да ме замести веднага щом пожелаете.

— Моля ви, милорд, не ме изоставяйте. Не още. — Тя отчаяно се вкопчи в ръката му и остана изненадана, когато той леко потръпна.

— Както желаете, мила моя — рече той и разхлаби здраво стиснатите й пръсти. — Но трябва да ми обещаете, че няма да наранявате повече кокалчетата ми.

— Имате много лоша синина на окото — Сара чу забележката на Стюарт, който разговаряше с Джефри. Тя едва ли щеше да обърне особено внимание на отговора на Джеф, ако не бе почувствала внезапното налягане на Хоукс, което продължи, докато не се чу сухият отговор на Джефри.

— Рана от едно сражение.

Направила връзката между насиненото му око и наранената ръка на лорд Кесълфорд, Сара плъзна облечената си в ръкавица ръка по неговата и промълви със закачлива благодарност, така че да я чуе само той:

— Благодаря ви отново, милорд, че успяхте да убедите Джефри да присъства.

— За мен беше удоволствие — провлечено изрече той, а в думите му тя долови зле прикрито задоволство.

Малко по-късно, след като новодошлите се смесиха с другите гости, които вече се бяха разположили в малката всекидневна, Стюарт се опита да си възвърне изгубеното внимание на Сара Линдъл. Застанал зад леля си, в далечния край на стаята, той се обади с весел глас, в който единствено Сара можеше да долови леко раздразнение.

— Госпожице Линдъл! Защо аз последен научавам за тайнствената ви способност да виждате лицата на хората? Аз просто съм преизпълнен със самосъжаление. Ако съдя по думите на леля ми, подобно опознаване сигурно е възхитително преживяване.

Сара осъзнаваше, че думите й може да наранят Хоукс, но нямаше как да избегне обяснението.

— Моят начин на виждане, описан веднъж като галене на лицето, бе преценен от някои хора като твърде интимен за смесена компания.

И понеже не желая мотивите ми да бъдат погрешно изтълкувани, аз се отказах да гледам чрез ръцете си.

Хоукс рязко изпусна насъбралия се в гърдите му въздух. Изглеждаше така, сякаш изведнъж бе получил силен удар в корема.

— О, братовчеде — обади се Стюарт. — По сянката, забулила лицето ти, съдя, че си смутен.

— Просто нямам търпение час по-скоро да видя как става това. — Сара бе сигурна, че думите му са адресирани колкото към братовчед му, толкова и към нея самата.

Стюарт потупа празния стол до себе си.

— Ето едно удобно местенце, госпожице Линдъл. Може би ще бъдете така добра да покажете тайнството си пред всички нас?

Сара бавно се отпусна на стола.

Хоукс се настани до госпожа Тървей, точно срещу Сара, за да може по-добре да вижда лицето ѝ. Струваше му се по-хубава и по-недостижима от всякога. Лицето ѝ бе леко напрегнато, но в изражението ѝ имаше нещо необикновено вълнуващо и прекрасно. Сякаш мислите ѝ, дори и в моменти на изпитания, придаваха допълнителни измерения на красотата ѝ. Хоукс бе преизпълнен с разкаяние. Беше проявил изключителна глупост и недалновидност, когато бе приел за чиста монета думите на един влюбен, недорасъл младок и, обидил я с намека си за зрялото ѝ отношение, бе ограничил възможностите ѝ за общуване. Само че той никога не бе желал това. Слепотата, сама по себе си, ѝ налагаше достатъчно ограничения, и неговата намеса бе повече от излишна. Седеше на мястото си, измъчван от угризения и самообвинения, и му бе необходимо известно време, преди да осъзнае, че съпругата на лекаря го бе попитала нещо.

Изтълкувала правилно озадаченото му изражение, Лидия бе достатъчно добра да повтори ненавременния си въпрос.

— Играл ли сте някога на сляпа баба, милорд?

Хоукс, объркан, премигна насреща ѝ.

— Преди много години.

Майка му, която седеше в другия край на стаята, плесна с ръце.

— Какво прекрасно обяснение за начина, по който Сара ни вижда. Много прилича на сляпа баба.

Лейди Гарви, която до този момент бе седяла до съпруга си, потънала в мълчание, изведнъж заговори с искрено развълнуван от

спомените глас.

— Сара и Джефри прекарваха часове в подобни игри, когато бяха деца. — А после, сякаш бе казала нещо неуместно, тя притеснено погледна към сина си. — Нали така, Джеф?

Джефри, който превеждаше на съпругата си, отклони вниманието си от нея и, сякаш припомнил си нещо приятно, се усмихна едва-едва.

— Ние наистина много се забавлявахме, нали, Сара?

Думите му прозвучаха като неуверен опит за извинение и Хоукс забеляза, че стаеният в тях неизречен въпрос не убягна от острия слух на Сара. На устните ѝ се появи ласкава и всеопрощаваща усмивка и тя протегна ръка към Джефри, сякаш го молеше за нещо.

— Ти винаги беше безкрайно търпелив с непохватното си другарче в игрите, Джеф.

Докато наблюдаваше разговора им, Хоукс осъзна, че никоя млада дама не бе успявала да го развълнува така, както Сара с трогателно протегнатата си ръка.

— Ще играем ли? — Въпросът на майка му изненада всички. За момент настъпи пълна тишина. Изтънените вежди на лейди Кесълфорд отскочиха нагоре и напомниха за така характерния за сина ѝ сардоничен жест. — На сляпа баба. Ще играем ли?

Предложението бе твърде дръзко, но доктор Тървей побърза да я подкрепи.

— Прекрасна идея! Така всички, макар и само за миг, ще разберем какво изпитват хората, които виждат като Сара.

Две розови петна обагриха бледите бузи на Сара. Хоукс я гледаше с ням възторг. Майка му свали копринения шал от врата си и го завърза пред очите си, така че да не може да вижда.

— Така добре ли е? — долетя до тях приглушеният ѝ въпрос.

Останалите гости, приковали погледи в овдовялата графиня, която седеше пред тях като малоумен разбойник с маска на лицето си, просто не можеха да ѝ откажат. Особено пък след първоначалната тишина, с която бяха посрещнати думите ѝ. Те само понаместиха столовете си и играта започна.

Стюарт, на свой ред, изпита огромно задоволство от възможността да разпознае Сара и той го направи преди още да я е докоснал с ръка.

— Никой не би могъл да сбърка този аромат на хелиотроп — промърмори той, твърде късно осъзнал грешката си.

— Носът ти те надхитри, племеннико — тъжно се обади Амелия докато смъкваше превръзката от очите му. Хоукс си помисли, че майка му изглежда безкрайно доволна от себе си. Без да мисли, тя подаде шала на Сара, която изобщо нямаше нужда от превръзка. Тя остави шала в скута си и изчака търпеливо докато другите със знаци посочиха за разпознаване първо сър Гарт Гарви, а после — с още по-голям ентузиазъм — се спряха на Хоукс.

Сара бе информирана, че са готови и Хоукс, заел стола срещу нейния, се опита да се стегне за предстоящото изпитание.

На устните на Сара се появи усмивка веднага щом Хоукс се настани срещу нея. Ноздрите ѝ се разшириха едва-едва и тя сякаш още по аромата разпозна човека срещу себе си. После колебливо вдигна ръка и докосна раменете му. Остана за миг така, сякаш черпеше сили от тях.

Докосването ѝ — когато премести ръка, за да проследи контурите на лицето му — бе сладка агония. Леденостудените ѝ пръсти сякаш оставяха огнена диря по пътя си, изгаряха не само лицето, но и душата му. Като нежни крилца на пеперуда, те минаха по лицето му, погалиха челото, скулите, брадичката. Развълнуването ѝ дишане звучеше като обещание в ушите му, нежното ѝ докосване събуждаше в душата му желаня, които той дълго бе потискал.

Сара с две ръце проследи буйните му вежди. Направи го два пъти, сякаш отведнъж не можеше да прецени ширината и големината им. После пръстите ѝ се спуснаха от двете страни на чудовищния, според него, приличащ на клон нос. На лицето ѝ се появи такова доволно изражение, че той се почувства така, сякаш носът му бе придобил възхитителна форма под въздействието на магическото ѝ докосване.

Подобно на заек, заслепен от ярка светлина, Хоукс седеше съвършено неподвижен. Движеха се единствено очите му, които бавно изучаваха всяка подробност от лицето на Сара, което бе толкова близо до неговото. Никой не забеляза напрегнатото му изражение. Единствено сър Гарви, който седеше точно срещу него, намери нещо в лицето на Хоукс, което му достави искрена радост, и на устните му разцъфна доволна, изпълнена с разбиране усмивка.

Ръцете на Сара, с длани, които пареха като горещи въглени, и необичайно студени пръсти, се спряха върху бузите на Хоукс и графът на Хенли си помисли със съжаление, че необикновено вълнуващото преживяване вероятно е към края си.

Само че той прибързваше със заключенията си. Сара възнамеряваше да разгледа цялото му лице, инч по инч. Тя не искаше просто повърхностен поглед. Беше ѝ предоставена възможността да го огледа до насита. Хладните, ароматни ръце бавно се плъзнаха по гладко избръснатите му бузи, докоснаха ушите му, които се оказаха изключително чувствителни към ласките ѝ, и най-накрая — очите му, които той затвори. В следващия миг обаче рязко ги отвори, шокиран от милувката на пръстите ѝ, които се плъзнаха по устните му.

Хоукс целият потрепери, толкова напрегнат и емоционално зареден бе допирът помежду им. Сега вече разбираше защо Нейт бе изтълкувал погрешно жестовете ѝ. По лицето на Сара се четеше неподправена радост. Устните ѝ сякаш плачеха за целувка и в този момент Хоукс искаше единствено да задоволи копнежа ѝ. Трябваше да впрегне цялото си самообладание, да се въздържа да не целуне меките върхове на пръстите ѝ, да ги навлажни с език, да ги докосне със зъби, тук, в стаята, пълна със свидетели. Никой до този момент не го бе докосвал по начина, по който го правеше Сара. Тя сякаш проникваше под кожата му, достигаше до сърцето му. В душата на Хоукс се надигна мъчително чувство за предстояща, неопишуема загуба, което за миг пролича в дълбините на очите му. Беше обещал да не се поддава на чувствата си към тази млада жена. Днес Стюарт възнамеряваше да помоли за ръката ѝ. Имаше нещо дълбоко трагично в прищевките на съдбата.

Завършила с огледа, Сара въздъхна дълбоко, сякаш до този момент съзнателно бе сдържала дъха си. Хоукс се наведе напред, за да вдъхне сладкия, опияняващ аромат на чай и мента, примесен с парфюма, който бе сложила по китките и слепоочията си.

— Милорд! — Приятният ѝ, гърлен глас бе изпълнен с изненада. — Имате красиво лице. И в него няма нищо зверско.

Думите ѝ бяха посрещнати със смях.

Хоукс не можа да си наложи да се усмихне, но развесели цялата компания с неотразимата си, саркастична забележка.

— Вие ме карате да се главозамая, госпожице Линдъл. Не съм свикнал на такова ласкаво отношение.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Сара все още усещаше по върховете на пръстите си топлата плът на Хоукс, когато, в края на празненството, баща ѝ се приближи до нея за малък разговор насаме. Плавната ѝ походка създаваше впечатлението, че тя се носи под звуците на валс, докато вървеше с баща си към задния салон, а съзнанието ѝ все още осмисляше информацията, която бе събрала с помощта на ръцете си. Лицето на Звяра бе започнало да се оформя в главата ѝ подобно на парче глина под опитните ръце на грънчар. Тя вече познаваше формата на челото и брадичката му, познаваше носа му, който не бе съвсем прав. Представяше си гъстите му вежди, гладко избръснатите му бузи, меките му, сочни устни. Също като дете, вкусило за пръв път нещо сладко, Сара се наслаждаваше на новото си познание. Радваше се, че вече не ѝ се налага да се омъжва за Джефри Гарви и повече от всякога се притесняваше от факта, че Стюарт възнамерява да поиска ръката ѝ.

— Подбираш приятелите си добре, Сара. — Гласът на баща ѝ преливаше от гордост. Той се настани удобно в един от многобройните столове. — Не мога да не си спомня за майка ти в ден като този и съм убеден, че тя щеше да бъде много доволна от любовта и уважението, които ти засвидетелстват всички.

Сара кимна разсеяно. Цялото ѝ внимание бе насочено към върховете на пръстите ѝ, които все още пулсираха по странен и необичаен начин. Чудеше се на баща си, който я познаваше толкова добре, а не забелязваше вълнението ѝ, не усещаше огъня, който изгаряше ръцете ѝ. Нима не съществуваше никакво доказателство за жарката топлина, преминала през тялото на графа и жигосала плътта ѝ с белег, който не можеше да остане незабелязан? Тя подпря буза на дланта на ръката си, все още топла от допира с лицето на Хоукс.

— Господин Кесълфорд е един много изискан млад мъж. Изглежда доста увлечен по теб.

Сара стисна ръце и отпъди мислите за Хоукс, за да може да се съсредоточи върху думите на баща си. А той се разсмя.

— Знаеш ли? — рече той. — В началото си мислех, че Звяра, а не Красавеца, се стреми да спечели благоразположението ти.

Радостта на Сара, подобно на муха, уловена в пламъците, умря при тази забележка на баща ѝ. Вдигна ръка и я притисна към гърлото си.

— Наистина ли, татко? А сега? — Струваше ѝ се, че цялото ѝ бъдеще зависи от този отговор.

— Повече от очевидно е, скъпа, че Стюарт Кесълфорд напълно си е загубил ума по теб.

— Не е ли лорд Кесълфорд? — тихо попита тя, а разтрепераната ѝ ръка, загубила вече част от топлината си, се отпусна в скута ѝ. Сара положи неимоверни усилия, за да се пребори с истеричния си импулс да му каже, че греши, че няма начин да не греши, че Звяра я обича и държи на нея. Тя не би могла да е чак толкова заблудена по отношение на собствените си чувства, нали?

— Е, що се отнася до него, осмелявам се да твърдя, че той оказа толкова силен натиск само заради братовчед си.

— Натиск ли, татко? Какво искаш да кажеш? — семенцето на съмнението бе започнало да покълва.

— Ами, както и сама разбираш, щом Стюарт смята да поиска ръката ти, за семейството би било най-добре, ако не възникнат никакви скандали.

— За насиненото око на Джефри ли говориш, татко? — Сара се наведе напред, като нервно стискаше ръце в скута си. Отговорът му бе много важен за нея.

Той се разсмя.

— Значи си се досетила?

— Лорд Кесълфорд оказал ли е и някакъв друг натиск?

Баща ѝ, притиснат от въпросите ѝ, отвърна с раздражение.

— Ама, разбира се, Сара. Трябва само да видиш дорестия кон, който ми предложи, за да мога да оставя стария Самсон да си пасе на спокойствие.

Сара се опита да не търси особен подтекст в думите му и се постара гласът ѝ да прозвучи спокойно:

— Така ли? Колко мило. Лорд Кесълфорд е голям познавач на конете. Мисля, че спокойно можеш да приемеш всяко животно, което ти препоръча.

— Наистина е познавач. Дорестият жребец е чудесен! Един от конете на баронеса Дьо Вал.

— Дьо Вал? — Сара бе изненадан.

— Да. Красива жена. Спомена, че се е запознала с теб. Смята да продаде всички животни, а Кесълфорд се занимава с продажбите.

— Така ли? — Гласът на Сара изведнъж помръкна. Изглежда, че подновеното приятелство между вдовицата Дьо Вал и Хоукс се развиваше добре. Това само по себе си не би могло да разклати особено увереността ѝ, че между нея и Хоукс съществуват специални отношения, които се задълбочават с всеки изминал ден. Но когато се прибавеше и твърдението на баща ѝ, че Стюарт, а не братовчед му е влюбен в нея, надеждите ѝ бавно започваха да се топят. Сара не можеше да отрече, че е на път да се влюби в Хоукс, само за да установи, че той не споделя чувствата ѝ, а всъщност е силно привлечен от друга жена. Подобна перспектива ѝ се струваше изключително унизителна.

Отпуснала ръце в скута си, тя мачкаше пръстите си, които изведнъж сякаш останаха без капчица кръв, и се чудеше дали, в края на краищата, да не се примири с възможността да остане стара мома. Защото как би могла да се омъжи за Стюарт, след като обича не него, а братовчед му.

Красавеца и Звяра пътуваха мълчаливо след празненството у Сара. Стюарт пръв наруши тишината, въздъхна и попита:

— Имаш ли желание да се ожениш, братовчеде?

— Да се ожения? — повтори Хоукс, който се бе настанил в най-тъмния ъгъл на каретата, където бе прислонил не само себе си, но и мислите си за Сара Линдъл. — Да, имам такова желание — бавно рече той, а гласът му тегнеше от безнадеждна ирония.

Стюарт вдигна монокъла си и се взря в тъмния ъгъл.

— Значи ли това, че си влюбен?

Хоукс се замисли за момент как да му отговори, а после, без следа от обичайния си сарказъм, призна:

— Срегнах една жена. Смятам, че би могла да ме направи много щастлив. — Сарказмът му се появи отново. — Ако не отдаде сърцето си на друг.

— А, значи срещаш някакви затруднения? — замислено рече Стюарт. — Мога ли да попитам коя е тя.

— Можеш, но не мисля, че ще ти отговоря.

Стюарт се загледа в пискюлите на излъсканите си до блясък ботуши.

— Бих искал да си щастлив, братовчеде.

— Наистина ли, Стю? — тихо попита Хоукс. Погледът, който му отправи от тъмния си ъгъл, бе далеч по-изпитателен, отколкото предполагаше зададеният въпрос.

Стюарт се намръщи, загледан в ботушите си, а после измъкна една кърпичка, за да почисти напразнените им върхове.

— Точно така, Хоукс. Точно така — безгрижно изрече той. — Нямам никакво основание да се чудя защо Силвия дьо Вал ти е гласувала пълното си доверие. Както самият ти посочи, моето бъдеще е другаде. — Замълча за момент, загледан през прозореца, а после се усмихна горчиво. — Ако пожелаеш сега, или по-нататък, да вземеш Силвия за своя съпруга, аз от сърце ще ви пожелаю само щастие.

Хоукс премигна от изненада.

— Аз съм потресен, Стю — рече той. — Винаги съм смятал, че все още я обичаш. А и имам причини да твърдя, че и тя не е безразлична към теб.

Стюарт сви устни.

— Това няма значение. Повече няма да те разпитвам за взаимоотношенията ти с нея и очаквам от теб да не се впускаш в излишни подробности. Чувал съм, че тя и Ото били съпруг и съпруга само на книга. Може да се окаже, че клюката, която тя пусна преди толкова години, все пак ще се сбъдне.

— Клюка? За какво говориш?

Стюарт въздъхна, раздразнен от невежеството му.

— Ами, клюката, че ти си я прелъстил.

Хоукс го изглежда, втрещен.

— Тя е пуснала този слух? Сигурен ли си?

Стюарт кимна, опитвайки се храбро да прикрие неприязънта, която изпитваше.

— Странно. — Хоукс, който все още хранеше някаква надежда, пъкна ръце в джобовете си и изсумтя. — Отношенията ни със Силвия са чисто делови. Занимавам се единствено с продажбата на конете й.

Стюарт не изглеждаше убеден. Двамата продължиха пътуването в напрегнато мълчание. Когато стигнаха пред жилищата им, кочияшът скочи на земята и отвори вратата на каретата с изключително усърдие. Лорд Кесълфорд много държеше на това. Хоукс усети, че му се изплъзва последната възможност да направи нещо.

— Чудех се дали не би могъл да ми помогнеш — рече той.

Кочияшът, който си помисли, че имат нужда от помощта му, надникна през вратата.

Стюарт замръзна. Вече бе подал единия си крак навън.

— Да ти помогна? По какъв начин?

Хоукс се поколеба. Никога преди не си бе позволявал да злослови и да обсъжда нещастията на другите.

— Ти си много по-добре информиран за всичко, което се случва в този град. Имаш ли някаква представа защо баронесата е решила да продаде почти всичките коне на покойния си съпруг и да си остави една-единствена карета?

Заинтригуван, Стюарт прибра крака си и за голяма изненада на кочияша затвори вратата.

— Всичките ли? Странно! Ти, разбира се, сигурно си я попитал защо прибягва до такива драстични мерки?

— Естествено. Тя спомена за някакви дългове от личен характер. Не зная за какво става дума, но Силвестър Нотли я придружава навсякъде, а аз не допускам, че Силвия е толкова глупава, че да изпитва някакви чувства към човек като него.

— Хм... — Стюарт почука по зъбите си с рамката на монокъла си. — Проверил ли си дали имението не е изпаднало във финансови затруднения?

— Да. Нищо необичайно. Всичко е платено. Имението е напълно надеждно, без дългове и неуредени сметки.

Почукването по зъбите спря.

— Мирише ми на изнудване. Да се поотслушам ли? Да подуша ли наоколо?

Хоукс се усмихна. Изпитваше истинско облекчение.

— Би било чудесно. Знаеш колко мразя да се занимавам с клюки. Стюарт се засмя и бързо почука по стената на каретата.

— С радост ще ти помогна. Нотли напоследък постоянно досажда на госпожица Линдъл.

— Така ли? — заинтригувано попита Хоукс.

Вратата се отвори отново и кочияшът застана отвън с изражението на човек, който изобщо нямаше да се изненада, ако отново затръшнеха вратата под носа му.

Двамата братовчеди Кесълфорд не бяха единствените, които в този момент размишляваха за вдовицата Дьо Вал. Сара не можеше да се отърве от убеждението си, че Хоукс все още обича тази жена. Тя се остави на Сюзън, икономката, да я съблече. Жената доволно бърбеше за изминалия ден, който се бе оказал истински успех, въпреки че камериерката на дамите се бе разболяла. Сара почти не й обръщаше внимание и послушно седна в приготвената вана. Изглежда, че и тя, подобно на наивния Натаниел, бе избрала неподходящ обект за чувствата си. Потопи се в топлата вода с усещането, че е напълно незащитена и уязвима.

Новината за подновения интерес на лорд Кесълфорд към красивата вдовица Дьо Вал сякаш придаваше нови измерения на всеки съкровен миг от общуването ѝ с Хоукс — мигове, които тя ревниво пазеше в съзнанието си. Всяка мила дума, всеки жест, които бяха подхранвали надеждите на Сара и които тя бе приемала като доказателство за увлечението му по нея, сега изведнъж започнаха да ѝ се струват не толкова важни и красноречиви. Тя очевидно бе преувеличила действителността, изопачила я бе, и онова, което бе смятала за разцъфтяваща любов, силна като нейната собствена, не бе нищо повече от една сянка. Дълбоко в сърцето си трябваше да признае, че е точно така, че в слепотата си бе пропуснала да види истината. Това заключение уби радостта ѝ от отминалия ден, в гърлото ѝ сякаш заседна голяма буца. Една сълза капна в топлата вода.

— Нещо не е наред ли, скъпа? — попита Сюзън с майчина загриженост и изля последната кофа вода.

— О, няма нищо, Сюзън. Днешният ден беше чудесен. Всички бяха толкова мили. — Още няколко сълзи последваха първата.

— Хайде, хайде, стига. Какво има? Кажи на старата Сюзън. — Благият глас на икономката обгърна Сара с топлота и сигурност и тя ѝ отговори с въпрос.

— Хората как разбират, че са влюбени, Сюз?

— Аха, любов значи? Е, това е една от причините, поради която плачем най-често. — Сюзън изля и последната вода, изтрака с дръжката на ведрото, а после предпазливо се отпусна върху него, използвайки я като стол. — А как хората разбират, че са влюбени... Ами... въпросът ти никак не е лесен. Трябва да попиташ сърцето и разума си, но не разчитай само на едното от двете.

Сара потърси сапуна. Беше хлъзгав също като съвета на Сюзън. Какво можеха да я посъветват умът и сърцето ѝ, когато ставаше дума за чувствата ѝ към Хоукс?

Сюзън с пъшкане се надигна от ведрото.

— А какво правят хората, Сюзън, когато разберат, че човекът, когото обичат, е влюбен в друга?

— Е, тогава... — Сюзън въздъхна. — Намират си друг, миличка. Нищо друго не могат да направят.

— Нищо друго — бавно повтори Сара.

— Точно така. Това се е случвало с много хора преди теб, миличка, и всички те са продължили напред, доволни от направения компромис.

Сара насапуниса пламналите си бузи, припомнила си мига, в който — както би се изразил самият Звяр — бе погалила лицето му. Сърцето ѝ заблъска като обезумяло при спомена за това. Сега, когато познаваше силата на любовта, всяко друго решение за бъдещето ѝ би било просто един компромис.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Когато на следващата сутрин Хоукс и адвокатът му се срещнаха с баронеса Дьо Вал, за да подпишат документите за продажбата на дорестия кон и да занесат сметката на бащата на Сара в хотела му, Хоукс установи, че не може да отклони мислите и надеждите си от Сара.

Стюарт все още не бе направил предложението си. Това поне бе сигурно. Присъствието на Джефри Гарви на празненството го лиши от възможността да ѝ разкрие любовта си. Хоукс намираше повод за надежди в това забавяне, но пред вратата на лорд Линдъл ги посрещна не друг, а братовчед му, който тъкмо излизаше, стиснал шапката и бастуна си в ръка.

Стюарт бе не по-малко изненадан от срещата. Устата му увисна от изумление и той изпусна бастуна си с дръжка от кехлибар, застанал лице в лице със Силвия, която вървеше, хванала Хоукс под ръка. Бастунът се удари във вратата, през която Стюарт току-що бе излязъл и се търкулна в краката на Силвия. Стюарт премигна и се наведе да го вземе. Точно в тази поза, коленичил в краката на баронесата, го видя бащата на Сара, който надникна през вратата, за да види какво става.

Лорд Линдъл се засмя.

— Вече си на колене, а, момче? — Намигна на Стюарт сякаш двамата споделяха някаква тяхна си тайна шега. — Ентусиазмът ти е похвален, но зрението ти май ти изневерява.

Стюарт, който винаги успяваше да запази самообладание, се усмихна несигурно.

— Само се упражнявам, милорд — рече той. Хоукс имаше чувството, че сърцето му спира да бие.

Мигновено разбра какво става. Стюарт, както винаги, бе направил възможно най-умния ход. Бе дошъл да поиска ръката на Сара от баща ѝ.

— Упражняваш се? — повтори Хоукс. Искаше му се да прати братовчед си по дяволите. — А аз си помислих, че възнамеряваш да

молиш за прошка, Стю.

Стюарт се изправи. Лицето му бе зачервено, самообладанието — поразклатено, но бастунът вече бе в ръцете му. Той смутено погледна баронесата.

— Няма за какво да моля. И никога не съм го правил.

Лорд Линдъл се разсмя.

— Има и други неща, които се извършват на колене, нали, лейди Дьо Вал? — Той намигна на баронесата.

Силвия кимна, а по устните ѝ заигра странна, изпълнена с копнеж усмивка.

— Най-различни неща — съгласи се тя. — Дори и измолването на прошка.

Хоукс си помисли, че Стюарт изглежда твърде разстроен от думите ѝ, но лорд Линдъл не му позволи да каже каквото и да било, защото веднага заговори с баронесата.

— Ще подпишем ли днес документите за дорестия кон, милейди?

Силвия кимна, отклони поглед от Стюарт и последните надежди на Хоукс рухнаха. В един момент му се бе сторило, че въздухът между Силвия и Стюарт е зареден с напрежение, което би му осигурило известни възможности.

Силвия изглежда също бе почувствала наелектризираното напрежение помежду им, защото сякаш нямаше желание да прекрати разговора им.

— Стюарт? — Сякаш току-що ѝ бе хрумнало нещо.

— Да? — В изражението на Стюарт не се забелязваше особена надежда.

Силвия изглеждаше решена да го омае с усмивката си.

— Случайно не си ли търсиш кон? Имаш ли нещо против да дойдеш днес след обяд и да хвърлиш един поглед на животните, които съм обявила за продан?

— Страхотна идея — възкликна лорд Линдъл, потупа Стюарт по гърба и, без да предполага какъв ужас се надига в гърдите на онези, които го слушаха, погледна Стюарт със закачлив поглед и настоя: — Но сега не бива да те задържаме, нали, момче?

Сара не би имала нищо против забавянето на Стюарт. Тя седеше в беседката на лейди Кесълфорд, ръцете ѝ се плъзгаха по

възхитителните страници на книгата на Валентин Аюи за слепи, а умът ѝ бе изцяло зает с мисли за любовта. Беше толкова потънала в размишленията си, че когато долови първите звуци от приближаването на някой, обут с ботуши, сърцето ѝ подскочи в радостно очакване. Сигурно Хоукс се бе върнал в това специално кътче на рози и сенки, привлечен от силните чувства и непрекъснатите ѝ мисли за него.

Но не беше Хоукс. Ботушите имаха пискюли, а от новодошлия се носеше аромат на сандалово дърво. Стюарт се приближи и заговори.

— Госпожице Линдъл — започна той, а на нея ѝ хрумна странната мисъл, че той произнася името ѝ доста несигурно и колебливо.

Една току-що откъсната роза бе поставена в ръцете ѝ. За да прикрие разочарованието си, тя зарови лице в ухания цвят и въздъхна.

— Много е красива, Стюарт — учтиво рече тя, макар да си мислеше, че ароматът на рози щеше винаги да ѝ напомня за оня топъл следобед, в които Хоукс я бе взел в прегръдките си.

Тя чу как Стюарт извади носната си кърпичка, усети раздвижването на въздуха край лицето си, когато той пусна квадратното парче плат на тревата, за да може да коленичи върху него.

Стресната, Сара вдигна лице от розата.

— Мисля, че за вас няма да е изненада, госпожице Линдъл, ако ви кажа колко много ви уважавам и ценя, и колко силно съм привлечен от вас — рече той. Дишането му бе неравномерно, а думите сякаш трудно излизаха от устата му.

Само че Сара бе изненадана, защото дълбоко в сърцето си се бе надявала, че баща ѝ греши. Силно притисна пръсти към дръжката на розата и се убоде на един трън. Болката от убождането бе нищо в сравнение с мъката, сграбчила сърцето ѝ, когато всичките ѝ надежди се сгромолясаха. Тя прехапа долната си устна, за да не се разплаче.

— Преди малко разговарях с баща ви — замислено рече Стюарт. — Той не възразява срещу намеренията ми да се обърна към вас и да ви призная чувствата си.

Сара пусна розата върху отворените, страници на книгата и започна да гали кадифеномеките листенца, а после, разсеяно, започна да ги къса едно по едно. Не искаше да повярва, че Стюарт ѝ прави

предложение за женитба. Да признае това, означаваше да признае пред себе си, че ще се омъжи за Красавеца, а не за Звяра.

Не можеше обаче да накара Стюарт да замълчи, не можеше да накъса думите му така, както късаше листенцата. Розата се изрони в скута ѝ и цветето сякаш изведнъж се превърна в купчина бледорозови сълзи. Стюарт продължаваше да говори, а онова, което казваше, наистина звучеше като предложение за женитба.

— Баща ви дори стигна до там, че ме увери, че ще бъде изключително доволен да ме нарече свой син... — каза той, — ако вие решите, че идеята ви харесва.

Сара преустанови методичното унищожение на розата.

— Идея, господин Кесълфорд? — Не можеше да повярва в целта на посещениято му, докато не го чуеше да изрича молбата си.

Стюарт поразхлаби шалчето си и продължи колебливо.

— Ще ми направите ли голямата чест, госпожице Линдъл, да приемете ръката ми и да се омъжите за мен?

Говореше тихо и плавно протегна споменатата ръка, която леко докосна нейната. Сара бе шокирана да установи, че ръката му не само трепереше, ами цялата бе овлажняла от пот. Тя стоеше като вкаменена. Припомни си хладната учтивост, с която Стюарт бе поел ръката ѝ, когато ги запознаваха, припомни си целувката му, която бе образец за аристократична изтънченост. Ръката ѝ леко покри неговата, като по пътя си нервно разпиля листенцата на розата. Беше трогната от силното му вълнение, което, според нея, се дължеше на дълбоките му чувства.

Сякаш притеснен от лепкавата си, потна ръка, Стюарт побърза да я отдръпне от нейната.

— Скъпи господин Кесълфорд... — Тя беше едновременно разстроена и развълнувана. Изобщо не знаеше какво се очаква от нея в момент като този. — Вашето предложение е голяма чест за мен. Сърцето ми, всъщност умът ми, е напълно зашеметен и объркан от огромната важност на въпроса ви...

Той я прекъсна, изправи се рязко и се зае да изтупва колената на панталоните си.

— Не се чувствайте задължена да ми отговорите веднага — рече той. — Аз нито ви моля, нито пък очаквам отговор още в този момент.

Тя знаеше, че той се вглежда в безжизнените ѝ очи, опитвайки се да отгатне какъв би бил отговорът ѝ.

— Аз само ви моля да обмислите предложението. Изпълнен съм с желанието да ви видя щастлива и подсигурена. А в момента разполагам и със средствата да изпълня това желание. И смирено ви предлагам — той сякаш не искаше отново да споменава ръката си — моите уважения и дълбоките ми чувства към вас.

Гласът на Сара започна да трепери. Тя се надяваше той да не разбере, че тя трепери не от радост, а от отчаяние.

— Вие сте много мил, Стюарт.

— Нищо подобно — възрази той. — Осъзнавам, че въпросът ми идва твърде скоро след мъчителния момент, в който всичките ви планове за бъдещето бяха провалени изведнъж. Това може да се окаже един компромис...

Точно думата компромис я накара да се въздържи и да не отхвърли молбата му веднага. Не беше ли по-добре да направи компромис, вместо да се обрече на цял един живот в самота? Не знаеше отговора на този въпрос. Не можеше да вземе решение, преди да помисли внимателно.

— Може би ще ми направите честта да се срещнете с мен на същото това място утре. Дотогава ще съм решила — рече тя, надявайки се, че в този кратък срок ще успее да подреди обърканите си мисли.

Той тракна с токовете на ботушите си.

— До утре тогава, госпожице Линдъл. Сега ви оставям и се надявам на положителен отговор.

След като той си замина, Сара остана да седи в тъжната, натрапчива тишина, която атакуваше ушите ѝ като силен, непоносим шум. Хрумна ѝ, че Стюарт нито веднъж не ѝ бе казал, че я обича. Тя въздъхна и стана от пейката. Увехналите розови листенца, като разпилени мечти, паднаха от скута ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Хоукс се взираше в Стюарт, който се приближаваше към портата на старите частни конюшни, които покойният барон Дьо Вал бе обединил в едно огромно имение. Хоукс бе сигурен, че Стюарт се връща от срещата си със Сара и искаше да разбере как е било посрещнато предложението на братовчед му, без да го попита направо. Братовчед му не приличаше на човек, който току-що е получил положителен отговор. Нито в стойката, нито в изражението на лицето му се четеше гордост от постигнатото завоевание. В сърцето на Хоукс се надигна плаха надежда — лека като въздушен мехур и също толкова крехка и чуплива. Стюарт не изглеждаше особено радостен и въодушевен, но изражението му не издаваше и прекалено униние. Не приличаше на отчаян страдалец, с разбити мечти и отхвърлени надежди. Вместо това, Стюарт имаше замаяното изражение на сомнамбул, вървеше със спокойната, заваяна походка на пациент, който е взел лауданум, за да облекчи зъбобола си. Хоукс бе наблюдавал този унесен поглед у боксьори, претърпели твърде много удари по главата — очите им винаги изглеждаха мътни и нефокусирани.

Погледът на Стюарт не се промени, докато един кон не изцвили и не протегна шия към него. Звукът изтръгна Стюарт от унеса му и той подскочи подобно на марионетка, на която внезапно са опънали конците малко по-рязко. Лицето му, замръзнало в неподвижна гримаса, се оживи и Хоукс изведнъж осъзна защо поведението на братовчед му го безпокои. В съзнанието му се промъкна тревожната мисъл, че Стюарт обича конете повече отколкото жената, на която току-що бе предложил брак.

Стюарт започна да чеше носа на животното и в очите му се появи истинско задоволство. Хоукс никога не бе забелязвал подобна радост в очите му, когато застанеше пред Сара.

— Къде е Сил... лейди Дьо Вал? — попита Стюарт.

Хоукс повдигна вежди.

— Много сме официални, а? Откога си започнал да наричаш Силви „лейди Дьо Вал“, дори и в нейно отсъствие.

Стюарт сви устни.

— Откакто тази сутрин предложих брак на Линдъл.

Хоукс замръзна, опитвайки се да се подготви за емоционалния удар, който можеше да последва. За миг спря дори да диша. Стюарт вирна брадичка и го изгледа въпросително, за да прецени реакцията му. Конят изпръхтя и бутна ръката му, сякаш молеше за внимание.

— И тя прие ли предложението ти? — успя да попита Хоукс.

Стюарт отблъсна главата на нетърпеливото животно.

— Утре ще ми даде отговора си. — Погледна братовчед си накриво и стисна устни. — Беше ми дяволски трудно да ѝ предлага ръката си, но докато чаках за отговора ѝ, разбрах какво е да преживееш истински кошмар.

Хоукс кимна.

— Мога да си представя — мрачно рече той. — Боя се, че ще трябва да почакаш и Силвия. Тя отиде да язди със Силвестър.

— Позволил си ѝ да отиде сама с оня паяк? — Стюарт изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се втурне да я спасява.

— Да — повлечено отвърна Хоукс. — Даже бях доволен, че не взеха и мен, Силви може да се грижи за себе си. А аз използвах времето, за да побъбря с работниците в конюшните и да се опитам да разбера защо тя толкова бърза с продажбата на тези коне.

— Ти? — възкликна Стюарт. — Да се впуснеш в клюкарски разговор с работниците от конюшните? Искане ми се да бях видял това.

Хоукс сви устни. Не можеше да каже на Стюарт, че го бе направил не от добри чувства към Силвия, а защото бе силно загрижен за Сара! А онова, което бе открил, си заслужаваше труда.

— Убеден съм, че паякът, както го нарече преди малко, е изплел сложна мрежа, в която ще улови не само баронесата, но и всеки друг, репутацията на когото е застрашена от мръсните истории, записани във вездесъщите му дневници.

Стюарт настръхна.

— Какво ти казаха работниците?

Хоукс заговори с нисък, саркастичен глас, като умишлено провлачваше думите.

— Гримсби, главният коняр, ми довери, че господин Нотли изкарвал наяве най-лошите черти от характера на барона, когато били приятели.

— Най-лошите? И какво означава това?

— Не пожела да ми каже — веждите на Хоукс незабележимо подскочиха нагоре, — но си позволи да обвини Нотли, че досаждал на по-младите работници в конюшната. Каза, че трябвало да го предупреди да стои настрана, след като го чул да им предлага възнаграждения, надвишаващи заплатата им.

— Не са необходими много пари, за да се надвиши заплатата на един коняр — изтъкна Стюарт. — И какво се е надявал да получи срещу тези пари?

Хоукс презрително сви устни.

— Услуги, за които ми е отвратително да говоря.

— Боже, Боже... — промърмори Стюарт. — Нямах представа за това! Но сега, когато баронът е мъртъв, как би могъл Силвестър да използва тази информация срещу Силвия?

— Познаваш семейство Хъптън. Те вярваха, че Ото е съвършен. Иначе никога не биха позволили на Силвия да се омъжи за него. Те се гордеят много повече с потеклото си, отколкото с богатството си.

Стюарт се намръщи.

— Никой няма да повярва в клюките на Силвестър.

— Напротив, ще му повярват. Всички повярваха, че съм прельстил Силвия, макар това да си беше чиста измислица. Ще повярват и на това, особено пък ако бъде публикувано с всички пикантни подробности. Стюарт изведнъж проумя всичко.

— Черните тефтери?

Хоукс кимна.

— Черните тефтери.

— Значи става дума за изнудване. Силвестър възнамерява да цеди Силвия докато ѝ вземе и последните пари. — Стюарт сниши глас. — А ние можем само да гадаем какви пороци заслужават едно толкова скъпо купено мълчание. — Сините му очи се присвиха. — Може би няма да е зле, ако се опитаме да се доберем до тези дневници.

Нямаха време за повече разговори. Силвия дьо Вал, яхнала един сив, чистокръвен жребец, влетя в конюшната, последвана от Силвестър Нотли — дългокрак паяк, преследващ муха — който яздеше

един болен на вид кон с хлътнал гръб, който, според Хоукс, сигурно е бил взет под наем. Баронът никога не би позволил на подобно ужасно животно да се доближи и да яде от сеното на свършените му расови коне. Нотли и конят му бяха запъхтени, сякаш и двамата не бяха свикнали с големи натоварвания, и ако умората донякъде обясняваше пияната, избила по устата на животното, Хоукс не мислеше, че тя има нещо общо с изумлението, което се изписа на лицето на Силвестър като зърна Стюарт. Силвия, за разлика от него, изглеждаше красива и невъзмутима. Тя пришпори жребеца, който бързо прекоси двора. Облечена бе в прилепнал, черен костюм за езда от кадифе, а край врата ѝ имаше бяло дантелено жабо, което леко освежаваше строгия костюм. Широката ѝ пола падаше почти до земята и се дигна край стомаха на коня като вълните, образували се след клипер в спокойно море.

Силвия поздрави Стюарт с ослепителна усмивка.

— Наистина ли възнамерявате да си купите някой от конете ми, господин Кесълфорд? — попита тя. — Да извикам ли някое от момчетата да ви разведе наоколо?

— Мисля, че този тук ще свърши работа, мадам. — Монокълът на Стюарт бе насочен към Силвестър, а не към коня, но когато Нотли най-после успя да затвори зиналата си уста и възмутено да си поеме дъх през тънкия си като игла нос, Стюарт отново насочи вниманието си към конете. — Не мога да повярвам, че сте готова да се разделите с тях.

Очите на Силвия заблестяха. В дълбините им се таеше поглед, предназначен само за Стюарт. Сърдечен поглед на прикрито веселие, защото Силвия познаваше Стюарт твърде добре и можеше да оцени изтънчената подигравка над придружителя ѝ.

Силвестър, който, подобно на Хоукс, ги наблюдаваше с напрегнато внимание, измъкна от джоба си вечния тефтер и малък молив.

— Има моменти, в които човек трябва да се раздели дори и с онова, което обича, господин Кесълфорд — натъртено изрече Силвия, сякаш всяка казана дума имаше съдбоносно значение.

Хоукс присви очи, когато Нотли наплюнчи молива си и започна да драска нещо в черния си тефтер.

— Трябва ли човек да се откаже от щастието, само за да изплати някакви дългове? — Стюарт сякаш се опитваше да я предизвика. Хоукс

реши, че разговорът им засягаше нещо далеч по-важно от продажбата на един кон.

— Дълговете трябва да се плащат — твърдо заяви Силвия, но изявлението ѝ, кой знае защо, прозвуча като извинение. Хоукс изведнъж осъзна с безпощадна яснота, че тия двамата говореха за отдавна платени дългове, дългове, които трагично бяха променили живота им. Дълговете бяха единствената причина, поради която Силвия се бе омъжила за Дьо Вал. Бе пожертвала щастието и любовта си към Стюарт, за да изплати дълговете на семейството си. Имаше много жени в Лондон, а те се увеличаваха всеки сезон, които мечтаеха, и които бяха добре подготвени да направят онова, което Силвия бе постигнала в живота си. А сега тя изглеждаше готова да се откаже от всичко, само и само да избегне скандала.

Най-жестокото в случая бе, че Силвия трябваше да разкрие истинските си чувства точно в деня, в който Стюарт помоли Сара да се омъжи за него. В един кратък миг Хоукс проумя значимостта на тази общоприета форма на търговия — търговията с любов, титли и пари. През по-голямата част от съзнателния си живот той самият бе възприемал женитбата по същия начин — като сделка. А сега, когато съществуваше възможност да изгуби Сара, Хоукс изпита истински ужас от тая порочна система. Защо така упорито се бе опитвал да спази едно обещание, което може би само щеше да затвърди тази подигравка с чувствата на хората? Ужасяващият факт, че не бе направил нищо, за да спре Стюарт, преди той да е помолил Сара да излезе на пазара за младоженци, не му даваше мира.

Без да се извини, без да каже нито дума, Хоукс се обърна на пета и напусна двора.

Сара плачеше. Сълзите безшумно се стичаха по бузите ѝ и незабелязано попиваха в бродерията от брюкселска дантела, с която бе украсена роклята ѝ, или пък се промъкваха в бамбуковата клетка, на която бе опряла буза. Папагалът на Лидия сякаш не забелязваше, че семенцата му са малко влажни и солени, нито пък се трогваше от мъката ѝ, но госпожа Тървей, която влезе в стаята и завари Сара обляна в сълзи, се притесни.

— Да не би това непослушно създание да те е клъвнало по ръката?

— Не — приглушено отвърна Сара и прокара длан по мокрото си лице, опитвайки се да си възвърне самообладанието. — Разчитам на това малко приятелче да ме развесели с песните си и да ме спаси от меланхолията и мрачното настроение. — Храбро се опита гласът ѝ да прозвучи весело, но едно жалостиво хълцане прекъсна последната ѝ дума и напълно обезсмисли усилията ѝ.

— Мила моя — започна Лидия, но точно тези две думички и искрената ѝ загриженост предизвикаха нов порой от сълзи.

— Хайде, стига, скъпа. — Госпожа Тървей прегърна Сара и я остави да поплаче върху топлото ѝ рамо. — Стига, миличка. Да не би тази глупава история с Джефри Гарви и новата му съпруга да те тревожи толкова много?

Сара се опита да се засмее и се отдръпна от топлата, успокояваща прегръдка на госпожа Тървей, за да си издуха, носа.

— Не, не — изрече тя, докато бършеше мокрото си лице. — Зная, че ще ме помислиш за безсърдечна, но аз вече напълно забравих за Джеф, Лидия.

— Тогава какво има, Сара? Какво те притеснява?

— Господин Кесълфорд ме помоли да се омъжа за него.

Жалостивото треперене на собствения ѝ глас отново извика сълзи в очите ѝ.

Лидия ни най-малко не разбираше защо са тия сълзи. Тя силно я притисна към себе си, оставяйки я без дъх, и ликуващо извика:

— Това е чудесно! Нищо чудно, че си толкова разстроена. Та това предложение ти дойде като гръм от ясно небе. Особено пък след разочарованието с Гарви. Единия ден посрещаш стар приятел, който не се посвени да те зарече без всякакви обяснения, а на следващия ден вече се появява друг млад мъж, който иска ръката ти. Е, това сигурно е много смущаващо.

Сара успя да кимне.

— Не зная какво да му кажа...

— Да кажеш? Трябва да кажеш само да или не. Не си ли го направила вече?

— Не. Стюарт каза, че разбира, че при създалите се обстоятелства имам нужда от малко време, за да обмисля

предложението му.

— Колко разумно от страна на Стюарт. Знаеш, че той ще бъде много грижовен съпруг.

Точно тук е дилемата, помисли си Сара. Тя не бе уверена в това. Бързо притисна длани към слепоочията си.

— О, ужасно ме боли глава...

— Разбира се, че ще те боли. — Лидия се опитваше да я успокои. — Никак не е лесно да решиш дали си готова да прекараш остатъка от живота си с някой човек. Но аз си мисля, че ти трябва да си много щастлива. Предложението на Стюарт те спасява от всички зловни клюки, които могат да се появят след женитбата на Гарви. Стюарт едва ли би могъл да избере по-подходящ момент. Името Кесълфорд ще те закриля от всякакви неприятности, а семейството с радост ще те приеме за свой член.

Последните думи привлякоха вниманието на Сара и тя свали ръце от пулсиращата си от болка глава.

— Така ли смяташ?

— Но, разбира се, скъпа. Лейди Кесълфорд е готова на всичко за теб, а графът със сигурност ще пресече всяка зловна клюка още в зародиш.

— Да, сигурна съм в това — съгласи се тя и отново я връхлетя безмерна тъга. Той вече го бе направил веднъж.

— Ама, разбира се. Нали той се погрижи да доведат Бътън, за да можеш да яздиш? Той те убеди да танцуваш, когато всички останали се провалиха. Той ти купи оная чудесна книга с релефните букви.

— Книгата? — Сара повтори думата шепнешком, сякаш се боеше, че ако говори по-високо, Лидия може да се откаже от казаното. — Нямах представа, че той я е купил.

— О, Боже, аз се изпуснах и наруших обещанието, което му бях дала. Той много държеше подаръкът да остане анонимен. Макар че изобщо не разбирам защо някой мъж, известен като Звяра, ще желае да скрие една толкова благородна постъпка.

Сара не каза нищо, но бе съгласна с Лидия. Защо му е трябвало на Хоукс да запази подаръка в тайна, освен ако — тъгата ѝ стана още по-силна при тая внезапна мисъл — не е искал тя да остане с погрешно впечатление относно истинските му намерения.

— В такъв случай, ще се омъжиш за него? — попита бащата на Сара, докато пътуваха към дома на семейство Биъл, където бяха поканени на вечеря.

Сара не го слушаше. Мислеше си за перспективата да стане жена на Красавеца, а Звяра да стане член от новото ѝ семейство. Подобно бъдеще ѝ се струваше непоносимо. Чувствата ѝ щяха да бъдат дълбоко наранени. Щеше да ѝ бъде невъзможно да избягва срещите с Хоукс, а всяка такава среща щеше да е твърде болезнена.

Баща ѝ докосна ръката ѝ.

— Е, ще го вземеш ли?

— Какво? — Сара се изтръгна от мрачните си мисли.

— Кесълфорд. Как ще отговориш на предложението му?

— Кесълфорд? — повтори тя, объркана за момент. — О, имаш предвид Стюарт.

— Няма да ти преча, ако решиш да се омъжиш за него. Изглежда ми приятен младеж. Той очевидно е решен да се погрижи за щастието ти във всяко едно отношение. Не бих казал, че ми харесва начинът, по който съвсем наскоро се е сдобил с богатството си, но не мога да го виня за готовността му да похарчи всичко, за да ти осигури спокойствие и удобства. Бях искрено изненадан, когато Стюарт ми разкри намерението си да купи Брантли.

— Брантли? — Гласът на Сара прозвуча твърде високо дори и в собствените ѝ уши. Тя побърза да го сниши. — Сигурен ли си, че смята да го направи?

— Той самият ми го каза. Братовчед му възнамерява да му прехвърли имението като сватбен подарък. А на мен много ми харесва мисълта, че ще живееш толкова близо до Линдъл хол.

— На сватбения ми ден? — задъхано повтори Сара. Надеждите ѝ, които бяха започнали да се съживяват, помръкнаха отново. Изглежда, че Хоукс напълно одобряваше намеренията на братовчед си.

Баща ѝ продължи да говори сякаш въпросът бе вече решен.

— Искане ми се да си много щастлива.

Сара въздъхна, а на устните ѝ се появи изпълнена с копнеж усмивка.

— Аз все още не съм казала да, татко — тихо му напомни тя.

Баща ѝ я погледна и попита грубо:

— Но ти ще кажеш да, нали?

Сара разтри челото си между веждите. Отново започваше да я боли глава.

— Все още не съм решила.

Баща ѝ я потупа по ръката, сякаш тя беше дете и той най-добре знаеше кое е добро за нея.

— Е, госпожице, не се мотай прекалено дълго, защото не само че е възможно да станеш обект на хорските клюки, ами може да си останеш и стара мома. Един млад мъж с обноските и външния вид на Кесълфорд ще си намери друга млада дама веднага, щом вече е решил да се жени.

— Да, сигурна съм, че си прав — промърмори Сара, а всъщност си мислеше, че е готова да се омъжи само за един-единствен Кесълфорд.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Когато Сара и баща ѝ пристигнаха пред къщата на лорд и лейди Биъл, главата на Сара вече пулсираше от непоносима болка. Тя не можеше да спре да мисли за обещанието си да отговори на предложението на Стюарт на следващата сутрин. Дали бъдещето, което ѝ предлагаше известни контакти с Хоукс, като съпруга на братовчед му, бе за предпочитане пред перспективата да не го види никога повече? Смяташе, че не е така, но все пак не бе съвсем сигурна.

Двамата с лорд Линдъл бяха въведени в гостната, където другите гости чакаха да бъдат поканени за вечерята. Сара тихичко помоли баща си:

— Моля те, бъди така добър и ми намери някое по-уединено място, за да се погрижа за главоболието си. Изобщо не се чувствам добре и няма да съм много приятен събеседник.

Той послушно я заведе до един от трите еркерни прозореца с места за сядане и излезе, за да потърси някакъв лек за главоболието ѝ. Човекът, който се върна с лекарството, обаче не беше баща ѝ. Сара разбра, че е Хоукс още преди да е проговорил и го погледна така, сякаш внезапно се бе изправила пред непредвидена заплаха. Той наистина беше опасен — особено за сърцето и главата ѝ, които започнаха да пулсират в отчайващо болезнен синхрон.

— Как сте, мила моя? Баща ви ми каза, че имате главоболие.

Гласът му беше толкова нежен, в думите му се долавяше такава искрена загриженост, че Сара едва не избухна в сълзи. В този момент копнееше единствено да подпре измъчената си глава на рамото му и да му обясни през сълзи колко ужасно се бяха объркали най-съкровеният ѝ мечти и желания. Искаше ѝ се да можеше да му каже всичко — че не може да престане да мисли за него, че гласът му постоянно отеква в ушите ѝ. Искаше ѝ се да му разкаже как ръцете ѝ пламват при всеки допир с него, а сетивата ѝ сякаш полудяват, когато той е наблизо. Искаше той да знае как се ослушва за стъпките му, за гласа му, за смеха му. Искаше той да проумее, че е виновникът за пулсиращата болка в

главата ѝ, за страданията на сърцето ѝ, за сълзите по възглавницата ѝ. Здравият ѝ разум, обаче, и новопоявилите се съмнения относно одобрението, с което той бе посрещнал намеренията на Стюарт, както и подозренията ѝ, свързани с чувствата му към баронесата, я възпряха.

— Не се чувствам много добре, милорд — успя да каже тя, без да изгуби самообладанието си.

— Може би това ще ви помогне — меко рече той и постави в ръцете ѝ флакон амониев карбонат и чаша вода.

Тя отпи от лекарството, като през цялото време се молеше той да се махне и да я остави сама със страданието ѝ, защото присъствието му само засилваше болката в главата ѝ.

— Да не би да сте разстроена от нещо? — Той коленичи до нея. Движението му разлюля леко полата ѝ, така както въпросът му и самото му присъствие раздвижиха отчаянието дълбоко в душата ѝ.

— Много любезно от ваша страна, че се интересувате от състоянието ми — рече тя, а думите изведнъж заседнаха в гърлото ѝ, защото на Сара изведнъж ѝ хрумна, че любезността е в основата на всичко, което графът бе направил за нея. От учтивост я бе поканил да танцуват, учтивостта го бе подтикнала да ѝ помогне да се изкачи по стълбата в Свети Павел, израз на учтивост бе и анонимният му жест да ѝ подари книгата за слепи. От учтивост ѝ помогна да предотвратят клюките, които щяха да последват след измяната на Гарви. Всичко бе любезност. Само любезна учтивост. А тя е била сляпа. Взела е учтивостта за любов. Учтивост и една целувка под слънцето в розовата градина.

Думите, които ѝ бе рецитирал в Галерията на шепота, изникнаха в паметта ѝ. Не е истинска любов оная, която се променя, срещнала отпор. Истина бе. Любовта, която изпитваше към него, оставаше непроменена, макар тя вече да знаеше, че той се отнася към нея с учтивостта, която дължи на една евентуална бъдеща роднина. Никога преди не бе смятала, че съдбата може да бъде толкова жестока. Дълбочината на чувствата ѝ, които не срещаха взаимност, ѝ се струваше твърде жестоко наказание — истински ад, който бе сътворила сама. Почти ѝ се искаше той да беше жесток звяр, не само по име, но и по нрав. И тогава тя може би нямаше да допусне такава ужасна грешка в преценката си.

Сара усещаше изпитателния му поглед върху лицето си.

— Изглеждате много бледа, мила моя...

Той сякаш бе решен да пробие самоконтрола, който си бе наложила с толкова усилия. Сара дори малко се ядоса на искрената му загриженост, която лесно можеше да бъде погрешно изтълкувана и възприета като далеч по-интимно чувство. Тя обаче нямаше намерение да се поддава нито на любезността му, нито на вълнението и пълния смут, които царяха в душата ѝ. Сара преглътна лекарството, макар да бе сигурна, че то изобщо няма да облекчи страданията ѝ, и започна да си вее с ветрилото, опитвайки се да охлади не само челото, но и чувствата си.

Гласът му беше тих, внимателен и безкрайно трогателен.

— Тази седмица бе доста изнурителна, нали?

Защо продължаваше да се обръща към нея по този начин? Защо говореше за онова, което тя най-малко искаше да обсъжда? Не виждаше ли, че е напълно неспособна да отговаря на въпросите му?

— Чувствам се малко напрегната — призна тя.

Подобно на фойерверк, готов всеки момент да избухне.

Той чудесно разбираше на какво се дължи тревогата ѝ. Добротата, която долавяше в гласа му, мъчително опъваше и без друго опънатите ѝ нерви. Но това е любезност, нищо повече, напомняше си тя.

— Искам да ви кажа нещо, но по-добре да го обсъдим насаме. Имате ли нещо против да ви се обадя утре сутринта?

Искаше ѝ се да се разплаче, или да се разкрещи, да го заудря с юмруци по гърдите. Какво щеше да промени един разговор? И какво толкова имаха да обсъждат? Сърдечните ѝ проблеми? Да не би да се опитваше да ѝ повлияе да приеме предложението на братовчед му, точно както бяха направили това баща ѝ и госпожа Тървей? Наистина ли е бил информиран, толкова скоро при това, за последните намерения на братовчед си?

— Утре сутринта няма да мога. Имам една среща, която трябва да спазя на всяка цена. Може би някой друг ден ще е по-удобно?

— Не. Не мисля така.

— И защо? — Опита се гласът ѝ да прозвучи спокойно.

Той не желаше да отстъпи.

— Надявам се да поговоря с вас, преди да дадете на Стюарт окончателния си отговор.

Дъхът ѝ сякаш заседна в гърлото ѝ. Почувства се пълна глупачка. Разбира се, че Стюарт му е казал за предложението си. Те бяха не само братовчеди, но и най-близки приятели. Тя направи юначно усилие да се престори на весела и безгрижна.

— Вие, разбира се, отново се оказахте прав. Стюарт наистина ме помоли да се омъжа за него.

Хоукс не каза нищо. Сара усещаше изпитателния му поглед. Той се размърда и на нея ѝ хрумна, че едва ли му е много удобно, застанал на коляно пред нея.

— Утре трябва да се срещнете с него и да му дадете отговор?

Тя притисна длан към челото си. Струваше ѝ се, че някакъв гигантски юмрук с все сила стиска мозъка ѝ. Изнервена от болката и въпросите му, притеснена от решението, което трябваше да вземе на следващата сутрин, тя отпусна ръка и се опита да се измъкне от разговора. Дразнеше я фактът, че той знаеше всичко, което се случваше в живота ѝ, и в същото време сякаш бе сляп за копнежа ѝ по него. Някакъв детински импулс я подтикна да провери размерите на безграничната му доброта. Надяваше се, че той може да прояви жестокост към нея, да ѝ се присмее, да я нарани със сарказма си. И тогава може би щеше да ѝ е по-лесно да понесе безразличието му.

— Изглежда, че и този път сте по-добре информиран за сърдечните ми дела от мен самата — рече тя, подплатила думите с ироничния сарказъм, който той толкова често използваше.

И двамата замълчаха. Тишината между тях тегнеше от напрежение, той стоеше на коляно и се взираше в измъченото ѝ лице, а вратът ѝ започваше да се схваща от болка. Искаше ѝ се той да си тръгне. Беше станала язвителна и зла, а това никак не ѝ харесваше.

Вечерята бе обявена. Преди още Сара да успее да се надигне, Хоукс се изправи и застана до нея, готов да ѝ предложи ръката си.

— Мога ли да ви придружа, мила моя? — рече той, без да съзнава дори каква болка ѝ причинява това обръщение.

Сара усети раздвижването на въздуха около нея, чу шумоленето на дрехите му и разбра, че ѝ е подал ръката си. Тя обаче не можеше да я вземе. Твърде много несподелен копнеж имаше в кървящото ѝ сърце, за да се измъчва допълнително и с огъня, прогарящ ръцете ѝ при всеки негов допир. Само че просто не можеше да го заобиколи без негово съгласие, а той сякаш изобщо не възнамеряваше да ѝ позволи да

направи това. Сара стоеше до него, без да приема помощта му, с надеждата, че той ще отстъпи, но Хоукс не направи нищо подобно. Нито пък протегна ръка към нея. Сякаш усетил съпротивата ѝ, той бавно отпусна ръка.

Застанали един срещу друг, те усещаха, че въздухът между тях трепери, изпълнен с магнетизъм. А когато той заговори, в гласа му имаше стаена сила и напрежение, на които тя просто не можеше да устои.

— Трябва да говоря с вас — настоя Хоукс и се наведе към нея.

Косата на тила ѝ настръхна, когато ароматът му я обгърна, изпълни ноздрите ѝ, замая главата ѝ.

— Не можете ли да дойдете малко по-рано сутринта? — тихичко попита той, а дъхът му опари устните ѝ. — Не можете ли да се срещнете с мен в музикалната стая на майка ми? Трябва да ви попитам нещо. Много е важно.

Тя леко се отдръпна, усетила неудържимото привличане помежду им, зашеметена от всепоглъщащата нужда да разбере кое е толкова важно за него, запленена в омаята на възвърналите се надежди и желания. Искаше ѝ се той да я целуне още в този момент, да я привлече в топлото убежище на прегръдките си. Искаше самият той да я увери, че онова, което изпитва към нея, не е просто любезност и доброта, а любов.

Магията на момента бе нарушена от един слуга, който се приближи да информира Хоукс, че някакъв джентълмен, господин Брет Престън, е пред вратата и моли да разговаря с него.

— Престън? — Хоукс въздъхна с яд и раздражение. — Какво, по дяволите, може да иска?

Слугата се размърда с неудобство.

— Той каза, милорд, че идва във връзка с братовчед ви и че е сигурен, че можете да му отделите една минута. Да го отпратя ли?

Хоукс отстъпи встрани от Сара и тя се олюля за миг, сякаш до този момент единствено присъствието му я бе държало изправена.

— Къде е той? — попита Хоукс и още докато говореше, рязко протегна ръка, както за да я подкрепи, така и за да спре бягството ѝ, защото тя възнамеряваше да се промъкне край него.

Сара реши, че Хоукс не изглежда доволен от ненавременното прекъсване. Слугата бе отпратен с уверението, че графът ще се види с

господин Престън веднага.

— Тъкмо щяхте да ми кажете дали ще ми дадете възможността да поговоря с вас утре — припомни ѝ той, постави ръката ѝ върху неговата и я въведе в трапезарията. Измъчвана от главоболие и силна тъга, Сара си мислеше, че знае какво точно иска да обсъжда с нея Хоукс. Както и всички останали, той също смяташе да подкрепи каузата на братовчед си, а на нея вече ѝ бе дошло до гуша от хора, които смятаха, че знаят кое е най-доброто за нея.

— Не трябва да карате господин Престън да ви чака — рече тя и се настани на стола си.

Той се отпусна на стола до нея и, сякаш прочел мислите ѝ, тихичко рече:

— Няма да си тръгна оттук, докато не получа обещанието ви да се срещнете с мен утре.

В този момент Сара искаше само да го накара да си тръгне и инстинктивно разбра, че най-бързият начин да постигне това бе да се съгласи с предложението му.

— Ще дойда по-рано — мрачно рече тя.

— Чудесно — измърмори той и едва тогава си тръгна и я остави сама с главоболието ѝ.

Измъчван от неприятното чувство, че животът му може всеки момент да се сгромоляса, Хоукс грубо нахлу в пушалнята на лорд Биъл, за да намери този досаден натрапник Брет Престън. Сара никога преди не се бе държала толкова студено с него. Внезапно бе станала далечна, недостижима и отчуждена. Бе поразен от нежеланието, с което се съгласи да се види с него. Сякаш ставаше дума не за среща, а за болезнено вадене на зъб. Хоукс знаеше, че тя страда, и то не само от главоболие. Тормозеше го мисълта, че тя не желаше да му довери тревогите си, и бе вбесен, че тъкмо Брет Престън бе човекът, който трябваше да го откъсне от нея, точно преди започването на вечерята.

— Господин Престън, на вас изглежда ви стана навик да се появявате там, където не сте нито желан, нито очакван — с брутален сарказъм заяви Хоукс веднага щом влезе в пушалнята.

Брет вдигна поглед от голямата дървена кутия за пури, от която тъкмо си избираше пура.

— Напълно ми е ясно защо си останал с подобно впечатление — призна той, без да се обижда и сърди. Избра една пура и започна да я мачка между палеца и показалеца си, за да се увери, че е достатъчно суха. — Но тази вечер си позволих да прекъсна вечерята ти, защото се надявам по този начин да изкупя миналите си грехове. — Поднесе пурата към носа си и с удоволствие вдъхна аромата ѝ. — Виждаш ли — продължи той, — мисля, че ти дължа една-две услуги.

— И тази е свързана със Стюарт?

Брет драсна клечка кибрит с намерението да запали пурата, която си бе избрал.

— Да. Кажи ми, вярно ли е, че той все още въздиша по Силвия дьо Вал?

— Тази сутрин Стюарт предложи брак на госпожица Сара Линдъл — с равен глас съобщи Хоукс, опитвайки се да сдържи нарастващия си гняв.

Брет захапа пурата, напълно забравил за горящата клечка в ръцете си. Едва след като го опари, той се сети за нея и я загаси.

— Сляпото момиче? Много странно — замислено рече той и запали друга клечка.

— Странно? — раздразнено повтори Хоукс. Искаше му се Брет най-сетне да каже онова, за което бе дошъл.

Брет обаче не бързаше. Продължаваше да мълчи, замислено свъсил вежди. Внимателно разпали пурата си, като вдишваше дълбоко. После изпусна гъст облак дим и заговори.

— Да, странно. А аз бях напълно убеден, че той е решен да се ожени за Силвия.

— И защо си толкова убеден? Последното, което чух за теб, е, че смяташ, че скоро ще се хвана за полата на вдовицата.

Брет го изгледа проникателно.

— Е, знае се, че от време на време греша в преценките си — призна си той.

Хоукс се намръщи и си помисли за Кетрин Стоун. Брет забеляза гримасата му и нервно изтръска пурата си в пепелника от костен порцелан.

— Прости ми...

Хоукс бързо го погледна. Не бе в настроение да изтърпи едно извинение, но Брет каза нещо свършено различно.

— Чудя се... Знаеш ли, тази вечер видях братовчед ти в един клуб, който няма навика да посещава, погълнат от доста разгорещена игра на зарове. Сигурен съм, че поведението му по някакъв начин е свързано с вдовицата Дьо Вал.

— Какво общо има Силвия с това?

Брет издуха облак дим. На лицето му се изписа озадачено и объркано изражение.

— Ами, Стю играе срещу Силвестър Нотли и стремително губи всичко, което бе спечелил напоследък.

— Губи? — възкликна Хоукс. — На зарове? Не и Стюарт.

Брет сви рамене и погледна към Хоукс.

— Казвам ти, милорд, че ако той продължи с това темпо, на сутринта няма да има пари да си купи дори и една дръглива, вехтошарска кранта. Стю изглежда решен да спечели всичките черни тефтери на Нотли, или пък да свърши на улицата без пукнат грош.

Хоукс присви очи.

— В кой клуб мога да намеря братовчед си?

— Той е в „Двете седмици“ — рече Брет и бавно издиша кръгчета дим към тавана. А после тихичко попита: — Искаш ли компания?

Хоукс вече бе тръгнал да излиза. Поспря за момент, обмисляйки предложението и без да се обръща рече:

— Искаш ли да дойдеш? Тази вечер съм в настроение да чуя някоя клюка.

Брет загаси пурата си и се изправи.

— Ти, Хоукс? Жаден за клюки? Вероятно нещо свързано с Нотли?

— Нотли и взаимоотношенията му с покойния барон Дьо Вал.

Брет се изсмя лукаво.

— А, пикантна история!

Посетителите в игралната зала бяха твърде погълнати от играта, която Хоукс бе дошъл да види, за да ги удостоят, него или Брет, с поглед дори, макар че те двамата нарушаваха порядките в заведението, защото водеха със себе си двама млади работници от конюшните. Всички се бяха струпали около игралната маса и мърмореха с приглушени, изпълнени с благоговение гласове, подобно на хора, сбрали се пред вратата на техен умиращ роднина в очакване да чуят

последния му дъх, да разберат последната му воля, да узнаят завещанието му.

По всичко личеше, че Стюарт бе съсипан или поне губещ. Ръкавите му бяха грижливо навити нагоре, за да не му пречат да хвърля заровете. Всеки косъм от златистата му коса си бе на мястото, но купчината жетони от дясната му страна бе съвсем мъничка, а вляво от него седеше Мортимър Сейлс с широко отворени очи.

— Хайде да си вървим, Стю — тъкмо казваше Морти. — Или възнамеряваш да изгубиш всичко?

— Main^[1] — извика Стюарт, напълно пренебрегнал приятеля си и хвърли заровете. — Шест — обяви той, разглеждайки заровете с невъзмутимо спокойствие.

Морти се огледа наоколо, сякаш търсеше помощ, зърна Хоукс и Брет, които тъкмо влизаха заедно, и започна да си пробива път през тълпата към тях.

— Chance^[2] — спокойно изрече Стюарт, отново хвърли заровете и от тълпата наоколо се изтръгна съчувствена въздишка.

На Хоукс не му бе необходимо да гледа, за да разбере, че Стю отново е загубил, но бе изненадан от спокойствието, с което братовчед му приемаше загубата. Стюарт продължаваше да се държи невъзмутимо и хладнокръвно и без особени притеснения, премести още два от жетоните си към Силвестър Нотли.

Силвестър се провикна с неспортсменско веселие.

— Crabs^[3]. Аз хвърлям. — Той алчно прибави жетоните към огромната купчина, която бе натрупал върху трите малки, черни тефтера в края на масата.

Хоукс се съсредоточи за момент върху тефтерите, а после, присвил очи, насочи вниманието си към собственика им.

В пълен контраст със Стю, Силвестър изглеждаше така, сякаш бе ресал разрошената си коса с градинското гребло. Устата му се изкривяваше от доволна усмивка всеки път, когато изпъкналите му очи случайно попадаха върху купчинката с печалбите му. Гласът му затрепери, той взе заровете и се приготви да хвърля.

— Main девет — изчурулика той като човек, обхванат от треската на хазарта. А после бързо хвърли още веднъж, сякаш се боеше, че късметът му може да избяга от него.

Тълпата още веднъж отрази резултата с развълнувано шушукане.

— Спечели. Копелето спечели отново. — Мортимър Сейлс, с разширени от тревога очи, бе успял да се промъкне през тълпата и дръпна Хоукс за ръкава.

— Можеш ли да спреш тази лудост? — прошепна той. — Цяла вечер играе и няма изгледи да спре, преди да е изгубил и последното си пени.

Хоукс отведе Морти настрана от масата, а заровете отново отидоха в ръцете на Стюарт. Брет Престън, заедно с двамата коняри на Силвия от двете му страни, учтиво останаха по местата си.

— Казвай бързо, защото той продължава да губи дори и сега, докато разговаряме. Братовчед ми пил ли е прекалено много тази вечер?

— Не — увери го Мортимър, който непрекъснато местеше поглед от Хоукс към тълпата и обратно. — Нито капка.

— Main — чуха те. — Седем.

— Той сам ли реши да дойде да играе тук?

— Изрично настоя за това — рече Морти и премигна, когато Силвестър започна да грачи зад тях. — Отново Crabs.

— Каза, че знаел, че този често идва тук. — Той посочи Нотли.

Хоукс кимна.

— В такъв случай, Стю е търсел Нотли.

— Да, за жалост.

— А заровете? Възможно ли е Нотли да го мами?

— Фалшиви зарове? Не може да бъде. Това са заровете на Стюарт. Той ги донесе със себе си и настоя да играят с тях.

Хоукс отново погледна черните тефтери.

— Каза ли ти защо иска да играе с Нотли?

Мортимър въздъхна.

— Ами, през цялото време ми повтаряше, че най-после е решил какво трябва да прави с парите си, но думите му ми изглеждаха напълно безсмислени.

— Какво точно ти каза? — поиска да узнае Хоукс. — Спомняш ли си?

Мортимър кимна и присви устни.

— Каза, че възнамерявал да откупи част от миналото заради един стар приятел. И представа си нямам какво означава това.

— Ясно — рече Хоукс. Разбираше всичко с безпощадна яснота. Стю бе готов да рискува всичко, което притежава, за да откупи част от миналото на Силвия.

— Ха! Вече спечелих всичко, което можеш да ми предложиш — изписка Силвестър и разрови жетоните си.

Сякаш почувствал присъствието на братовчед си, Стюарт вдигна сините си очи и за миг се втренчи в Хоукс. После спокойно вдигна монокъла си и царствено му кимна с глава. Очите му изглеждаха необичайно тъмни и бездънни и нещо в израза им напомни на Хоукс за нощта, в която Силвия им бе казала, че възнамерява да се омъжи за Дьо Вал. Струпалите се зяпачи направиха път на Хоукс, който се приближи до масата.

— Играеш много опасна игра, Стю — заговори той с измамно мек глас и огледа масата. — Той наистина ли спечели всичко?

Сините очи на Стюарт изглеждаха воднисти зад монокъла му.

— Нищо подобно — рече невъзмутимо. — Все още имам един жетон, с който да спечеля.

— Един жетон? — презрително се изсмя Нотли, съсредоточил цялото си внимание върху събирането на новопридобитите си богатства. — Оставям ти го, Кесълфорд. Не искам да се говори, че съм те обрал до шушка.

— Какво благородство, Нотли! Ти възвръщаш вярата ми в човечеството — ласкаво измърка Хоукс, но в гласа му се долавяше заплаха, а очите му хищно блестяха.

Нотли вдигна поглед към него. Веселата му усмивка бързо помръкна. Близко разположените му очи се присвиха зад очилата.

Хоукс внимателно се отмести, за да може Силвестър да види Брет, който стоеше зад него, заедно с двете момчета от конюшната, които бяха довели със себе си.

— Човек би си помислил, Нотли, че дори и ти се безпокоиш от онова, което клюкарите разпространяват за теб — бавно изрече Хоукс.

През тълпата зяпачи премина вълна на сдържано веселие. Силвестър се славеше с репутацията си на клюкар и сплетник.

Кръвта се отцеди от лицето на Силвестър.

— Грещиш! — злобно излая той. Очите му се отместиха от двамата коняри. На лицето му се изписа войнствено изражение.

Сред тълпата имаше хора, които бяха забелязали посоката, в която Нотли бе отправил обезумелите си погледи и макар да не знаеха все още кой е причината за безпокойството му, те шепнешком започнаха да си разменят хипотези и предположения, които се понесоха като тих вятрец из стаята.

Хоукс съвсем съзнателно не поглеждаше към момчетата, които стояха зад него. Взе заровете и внимателно ги претегли върху дланта си, сякаш се опитваше да измери благоразположението на съдбата. После вдигна поглед и прикова безпощадните си очи върху разтревоженото лице на Нотли.

— Човек, който живее в стъклена къща, не трябва да хвърля камъни, господин Нотли. — Зарчетата от слонова кост изтракаха в дланта му. — В противен случай рискува тя да се срути върху главата му.

— Заплашвате ли ме? — Силвестър се наведе над масата и изсъска заплашително.

— В никакъв случай, Нотли — измърка Хоукс. — Приеми го просто като обещание. Нищо повече. Много ми се ще да вярвам, че това е обещание, което няма да ми се наложи да изпълнявам. — Зарчетата отново изтракаха и Хоукс ги пусна в чашката за хвърляне. — Днес имайте необикновен късмет, сър. Само, моля ви, не забравяйте, че късметът се обръща невероятно бързо. — За да подкрепи думите си, Хоукс обърна чашата в средата на масата и я остави така, захлупена върху скритите под нея зарове.

Силвестър рязко протегна ръка, насочил палец и показалец към чашката.

— Тъъ — Стюарт игриво го плесна през китката. — Имам още един жетон. Играта още не е приключила.

Силвестър мъчително преглътна насъбралата се в устата му слюнка, ядосан от предстоящия сблъсък, в който можеше и да загуби.

— Ще ти взема и последното пени, щом толкова държиш да изгубиш всичко — заплашително изрече той. — Аз съм толкова сигурен в късмета си тази вечер, че залагам всичко върху заровете, скрити под чашата.

Залата зашумя одобрително. Играта можеше да започне отново, и то при толкова висок залог. Хоукс обърна гръб на масата и се запъти

към вратата, а наблюдателите започнаха да се обзалагат за изхода на играта.

— Ка... Къде отиваш? — отчаяно попита Мортимър, който вървеше след него.

— Няма ли да останеш и да видиш заровете? — попита Брет. — Стюарт ще бъде напълно разорен, ако изгуби този облог.

— А Силвестър ще посинее от яд, ако Стюарт спечели. А това е гледка, която не бих искал да наблюдавам. — Хоукс сложи шапката си. В действителност обаче не искаше да види провала на Стюарт, в случай че той загубеше.

Хоукс поведе сънливите коняри към вратата на клуба. Зад него тълпата възторжено изрева. Изглежда, че късметът наистина се бе обърнал.

[1] Main — вид залог при игра на зарове. — Б.пр. ↑

[2] Chance — вид залог при игра на зарове. — Б.пр. ↑

[3] Crabs — най-малкият брой точки при игра на зарове. — Б.пр.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Сърцето на Сара бе самотно, нещастно и тежеше като камък в гърдите ѝ. За пръв път в живота си имаше чувството, че слепотата ѝ е пълна и непобедима. Сякаш някаква завеса бе паднала върху самочувствието и самоуважението ѝ. Цялото ѝ същество — физически, емоционално и умствено — тънеше в непрогледен мрак. Надеждите, чувствата, стремежите ѝ внезапно ѝ се сториха необясними и съмнителни, увереността ѝ, че въпреки недъга си може да долови и неуловимото, бе сериозно разклатена.

Желанията, копнежите, самозалъгването бяха притъпили усета ѝ към реалността, реши тя. Непокойният ѝ плам да посети Лондон бе надвил здравия ѝ разум, притъпил бе проникателността ѝ, въвел я бе в един весел, главозамайващ танц. А докато бе танцувала, животът я бе измамил — променил бе всичко, което ѝ бе близко и познато, за да я запрати в един свят на непрогледна тъмнина, в който тя не разпознаваше нито формите, нито звуците, нито ароматите. Действителността изведнъж бе придобила други очертания. Съдбата ѝ, бъдещето ѝ, надеждите и мечтите ѝ бяха загубили смисъла си, бяха се разпилели, подобно на струйка дим, подета от силен пристъп на вятъра.

Не Хоукс бе влюбен в нея, а братовчед му — Стюарт. Тази едничка мисъл се въртеше непрекъснато в главата ѝ, а тя, замаяна и несигурна, имаше усещането, че е поела в една посока, а животът ѝ — в друга.

Неспокойна и уморена от безсънната нощ, Сара пристигна рано, както бе обещала, влезе в празната музикална стая, която тънеше в такава тишина и покой, че тя възприе собственото си присъствие като недопустимо нахлуване в нечий чужд свят. Сред тази абсолютна тишина Сара бе обхваната от предчувствието за някаква промяна, което бе толкова силно, че тя забави крачки. Сетивата ѝ сякаш долавяха промяната във въздуха и тя си наложи да върви по-бавно, за

да не се блъсне в мебелите, които според нея може би бяха преместени от обичайните им места.

Само че не подредбата на мебелите, а животът ѝ бе променен. Изпълнена с убеждението, че е тромава и непохватна, Сара се настани на пейката зад клавесина и се опита чрез изцелителната сила на музиката да се помири не само с тая стая, която ѝ се струваше чужда и непозната, но и с живота си. Тя наруши плътно обгърнатата я тишина с музика на Корели и Вивалди, а после по-енергично се опита да се пребори с потискащата я неподвижна безнадеждност и засвири Моцарт. Но бурята от мисли и чувства, които не ѝ даваха мира, сякаш се усили, докато пръстите ѝ летяха по клавишите. Най-накрая тя безнадеждно отпусна ръце, точно по средата на един особено трогателен пасаж.

Отново я обгърна пълната тишина на потъналата в ленив покой стая. Сара я усещаше като чуждо присъствие, което стана толкова натрапчиво, че тя протегна ръка към музикалната кутийка, която Стюарт ѝ бе подарил, нави пружинката и нежната мелодия изпълни стаята с настроение, не толкова безнадеждно като пълната тишина и не толкова страстно като музиката на Моцарт.

Сара реши, че музиката, която долиташе от музикалната кутия, най-точно съответстваше на настроението ѝ.

Мелодията бе напълно лишена от чувства и Сара изведнъж изпита необходимост да изсвири същия помпозен мотив на клавесина. Песничката на металната птичка ѝ действаше почти успокояващо. Звучите отекваха глухо в смълчаната стая, а тя сигурно щеше да продължи да я свири още дълго, ако не бе доловила аромата на горски цветя. Пръстите ѝ замръзнаха върху клавишите, устата ѝ внезапно пресъхна и тя рязко изправи глава.

— Лорд Кесълфорд — изрече тя, неспособна да прикрие чувството си на пълна безнадеждност и безсилие. — Откога сте тук, милорд? Колко време ме слушате, без да обявите присъствието си?

— Достатъчно дълго, за да разбера, че сте разстроена, мила моя.

Гласът му беше топъл, спокоен, напълно човечен и толкова скъп на фона на студената, бездушна мелодия, която се разнасяше от музикалната кутия, че по гърба ѝ пролазиха тръпки. Това ли беше краят на един прекрасен сън, в който графът я обичаше и желаше така, както тя него?

Сара потрепери и ръцете ѝ настръхнаха, когато го чу да се приближава. Желаете той да дойде съвсем близо до нея, а в същото време искаше да изчезне завинаги от живота ѝ. Имаше странното усещане, че той по някакъв начин промени въздуха и пространството помежду им — сякаш я докосна с мислите си.

Хоукс се приближаваше, а в нея се надигна неопишуем страх, че той може да я стъпче, да я прегazi и да я остави сломена и съсипана след себе си.

Той седна до нея на пейката, подпрял гръб на клавесина, така че те гледаха в различни посоки — не само в плановите и намеренията си, но и по начина, по който бяха седнали. Пейката не беше особено голяма. Рамото му се допираше до бухналия ѝ ръкав. Тя почувства топлия му дъх, който погали ухото ѝ. Устните ѝ се разтвориха, устата и носът ѝ се изпълниха със сладкия му аромат и тя се наведе не назад, а напред — към него.

— Искam, мила моя... — Отново я бе нарекъл неговата мила и докато той произнасяше думите, тя усети сладкия му дъх на портокал. Нейната уста бе суха, лишена от всякакъв вкус. Прииска ѝ се, необяснимо защо, да накваси устни, да овлажни устата си с топъл, силен портокалов чай. — ... искам да обсъдя с вас един сърдечен проблем.

От всички думи на света той избра точно тези, които веднага запалиха яростен гняв в гърдите на Сара. Последният път, когато ги бе използвал, Хоукс ѝ бе говорил за сърдечните трепети на младия си повереник. Тази сутрин пък — тя бе сигурна в това — той говореше за братовчед си, а Сара изобщо не можеше да си представи, че би могла да понесе какъвто и да е съвет от Хоукс във връзка с предложението на Стюарт. Тя не можеше, а и не желаете, да слуша подобни съвети. Те противоречаха на най-съкровениите ѝ чувства.

Сара вирна брадичка и рязко го прекъсна, а в думите ѝ се долавяха гняв, гордост и болка. Използваше ги като остър нож, с който да разреже копнежа си по него, преди той да я е съсипал напълно.

— Лорд Кесълфорд, чудесно разбирам за какво искате да разговаряте тази сутрин и ви моля да не казвате нито дума повече.

Хоукс се отдръпна от нея като ужилен. Този път в гласа му не се долавяха обичайните лениви нотки.

— Какво означава това?

Тя рязко се изправи и преди да я напусне смелостта ѝ, се отдалечи с помощта на бастуна си — далеч от опасната близост с него. Музикалната кутийка бе замлъкнала. В стаята отново цареше тишина, която Сара наруши със сърдития си глас.

— Зная, че си мислите, че сте по-добре запознат със сърдечните ми проблеми от мен самата, милорд, но държа да ви кажа, че горчиво се мамите. Не мога да повтора грешката, която сторих, когато без да мисля, се съгласих да се омъжа за Джефри. Бракът е твърде важна стъпка в живота на всеки човек, която не бива да предприемаме само от страх, че можем да останем неженени, или пък заради парите и властта, които той би могъл да ни донесе. Аз може, и да съм сляпа, но не съм глупава. Аз съм зряла жена и съм напълно способна сама да взема решение, да приема или да отхвърля едно предложение за женитба, от което ще зависи съдбата ми до края на живота ми. И ви обещавам, че няма да отстъпя нито пред учтивостта и добротата ви, нито пред обширните ви имения.

Думите ѝ го засегнаха. Разбра го по сарказма, който струеше от гласа му, когато заговори.

— Не правете такива обещания, мила моя. Знаете ли, до гуша ми е дошло от глупави обещания, които не сме длъжни да спазваме, защото и аз самият неведнъж съм ги правил.

С натежало сърце Хоукс се взираше в Сара, която стоеше неподвижно в средата на стаята. Бузите ѝ горяха, гърдите ѝ се вдигаха и спускаха, сякаш току-що бе пробягала огромно разстояние, което завинаги я бе отдалечило от него. Хоукс бе изумен от яростния ѝ изблик и просто не знаеше какво да каже, за да изглади нещата помежду им.

И през ум не му бе минавало, че може да получи отказ, преди още да е имал време да направи предложението си. Ситуацията му се струваше нереална и неестествена, сякаш между тях се издигаше висока стена, която не им позволяваше да се разберат. Всяка частичка от тялото му копнееше да събори тази стена, или поне да разбере кога и защо се е появила.

Той се изкашля, изправи се, взе музикалната кутия на Стюарт и я нави с разтрепераните си ръце. После, без да каже нито дума прекоси разстоянието, което ги разделяше, и учтиво се поклони пред Сара.

— Имате ли нещо против да потанцувате с една сянка, мила моя?

Тя остана абсолютно неподвижна за миг, изпънала вдървения си гръб. Стори му се, че е готова да се разплаче, когато се обърна, за да му отговори.

— Много мило от ваша страна, милорд, но не мисля, че времето и мястото са подходящи за танци.

Той погледна надолу към скъпото лице, което копнееше да покрие с целувки, и неспособен да разгадае изражението ѝ, взе ръката ѝ и я постави върху своята.

— Забравяте, мила моя. Аз не правя нещата от доброта или любезност, а защото те ми доставят удоволствие. А от всички неща на света, танцуването с вас ми доставя най-голямо удоволствие.

Той се залюля в такт с жалостивата музика и за негова изненада, тя улови ритъма с такава лекота и грациозност, сякаш бяха упражнявали този танц години наред. Хоукс изпита несравнимо удоволствие и чувство за единение и завършеност, когато постави ръка на кръста ѝ и усети ласкавото докосване на косата ѝ по бузата си. Без да си разменят нито дума, но осъществявайки общуване на далеч по-високо ниво, те се носеха из стаята, краката им пристъпваха в забележителен синхрон, телата им бяха безпомощни пред силното привличане помежду им. Хоукс се изпълни с възторжено чувство на щастие, надеждите му го извисиха до неподозирани висоти. Между тях двамата съществуваше някаква неуловима близост, която ги превръщаше в едно цяло и го изпълваше с учудване и радостно недоумение. Танцуваха докато музиката спря.

— Музиката спря, милорд — рече тя, защото той продължаваше да я направлява в стъпките на танца.

Той поспря пред вратата на терасата, и допрял лице до златистата ѝ коса, прошепна:

— Глупости, аз все още я чувам. Ослушайте се. Не чувате ли?

Тя поклати глава, объркана и смутена, но натискът на ръката му върху кръста ѝ, както и нежният му дъх в косата ѝ, я накараха да продължи да се движи заедно с него, докато излязоха на терасата.

— Шшт — прошепна той, когато тя вдигна лице и се опита да каже нещо. Изговори звуците съвсем тихичко, за да не я обиди, а после сведе глава и заговори отново, допрял устни до косата ѝ, а тя усети сладкия му дъх като нежна милувка. — Шшт — настоя той. — Слушай внимателно, мила моя. Опитай се да чуеш как бие барабанът.

Тя се закова на мястото си и се отдръпна от опасната близост на устните му.

— Чувам единствено как бие сърцето ми... — възбудено промълви тя.

— Но не чуваш ли? Барабаните са два — настоя той и отново я придърпа към себе си. — Слушай! Това е най-сладката музика, която съм чувал през живота си. Музиката на нашите две сърца, които бият в синхрон.

Тя замръзна. Дишането ѝ стана повърхностно и учестено.

— Аз съм объркана, милорд — внимателно рече тя. — Защо се подигравате с мен?

Хоукс с изненада се отдръпна назад, хвана брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ.

— Да се подигравам с теб? — Изглеждаше обиден от въпроса ѝ. — Не, любима Сара. Нямам никакво желание да се подигравам с теб. Но смятам да наруша едно обещание, а това е нещо, което не съм правил никога досега и бях много горд със себе си.

Тogaва той я целуна. Тя нито се отдръпна, нито отвърна на огнената му страст. Чу я как само рязко си поема дъх. Гърбът ѝ, вратът ѝ, устните ѝ дори бяха сковани и неподатливи. Той я целуна отново. Ръката му, която придържаше брадичката ѝ, се плъзна надолу, за да погали меката ѝ шия, лицето, ухото ѝ... и изведнъж, сякаш бе натиснал някакъв спусък, тя тихичко изстена и се притисна още по-силно към него, потънала в прегръдките му, а устните ѝ, меки и сочни, се отвориха под натиска на целувката му.

Луда радост обзе Хоукс, и простенал в отговор, той се опита да слее устните си, езика си, дъха си с нейните. Жадната им целувка много напомняше на съвършения им танц. Устните им се движеха в неповторим страстен синхрон, те се целуваха, изучаваха, притискаха се един към друг, понесени от вълните на желанието си.

Сърцето на Хоукс пееше от радост. Той я притисна с все сила, докато усети гърдите ѝ да се притискат в неговите, докато почувства бедрата ѝ, допрени до дългите му крака.

Тя опря ръце на гърдите му и се отдръпна от него, за да му зададе, останала без дъх, един важен въпрос.

— Онова обещание, което си нарушил, какво беше то?

Хоукс затвори очи и зарови лице в ароматната ѝ коса.

— Бях обещал нещо на братовчед си — дрезгаво рече той. — Едно обещание, което ми е невъзможно да изпълня.

Той въздъхна, отвори очи и замръзна на мястото си.

Съдбата си играеше с него. Там, на ливадата, вдигнал монокъл пред лицето си, стоеше Стюарт.

— Нещо не е наред ли? — промърмори Сара.

Приковал поглед в сините очи, които го гледаха, без да мигат, Хоукс я притисна към себе си и тъжно рече.

— Да. Изобщо не е наред, защото преди известно време обещах на Стюарт, който вчера поиска ръката ти, че няма да си съпернича с него за чувствата ти. Аз обаче съм неспособен да спазя това обещание и фактът, че трябваше да се откажа от думите си, ми причинява силна болка, защото не мога да отрека, че обичам братовчед си, така както не мога да скрия, че съм влюбен до уши в теб, мила моя.

Стюарт премигна и може би щеше да каже нещо, ако Сара, която въздъхна доволно, не бе заговорила със сигурен и уверен глас.

— Стюарт ще разбере. — После вдигна глава, обърна се към Стюарт и го попита тихичко. — Ти разбираш, нали, Стюарт?

Монокълът падна от очите на Стюарт, които рязко се разшириха от изненада.

— Започвам да мисля, че разбирам — рече той.

— Добре. — Сара изглеждаше доволна. — Защото, макар да ценя високо приятелството ти, Стюарт, аз не мисля, че двамата щяхме да бъдем щастливи заедно.

— Сигурен съм в това. Неговото сърце принадлежи на друга, мила моя. — Хоукс отново съсредоточи вниманието си върху устните ѝ, които, той знаеше това, отново копнееха за целувките му. — Не желаем да те задържаме, братовчедо.

Стюарт вдигна монокъла си.

— Да, виждам това.

— Значи си тръгваш? — иронично предложи Хоукс.

Стюарт се завъртя на пета и се изкиска.

— Да, възнамерявам да се видя с една дама във връзка с конете ѝ. Искам да ѝ направя предложение, което не мисля, че ще отхвърли.

— Прекрасно нещо са предложенията — тихичко рече Хоукс и отново сведе устни към устните на Сара.

— А вие какво предлагате, милорд? — учудено попита тя.

— Ще те поканя на танц, мила моя, приказен танц, който ще ни свързва до края на дните ни.

— С удоволствие бих танцувала с вас, сър — нежно рече тя, опря глава в гърдите му и се залюля в прегръдките му. — Вече чувам най-сладката музика.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.